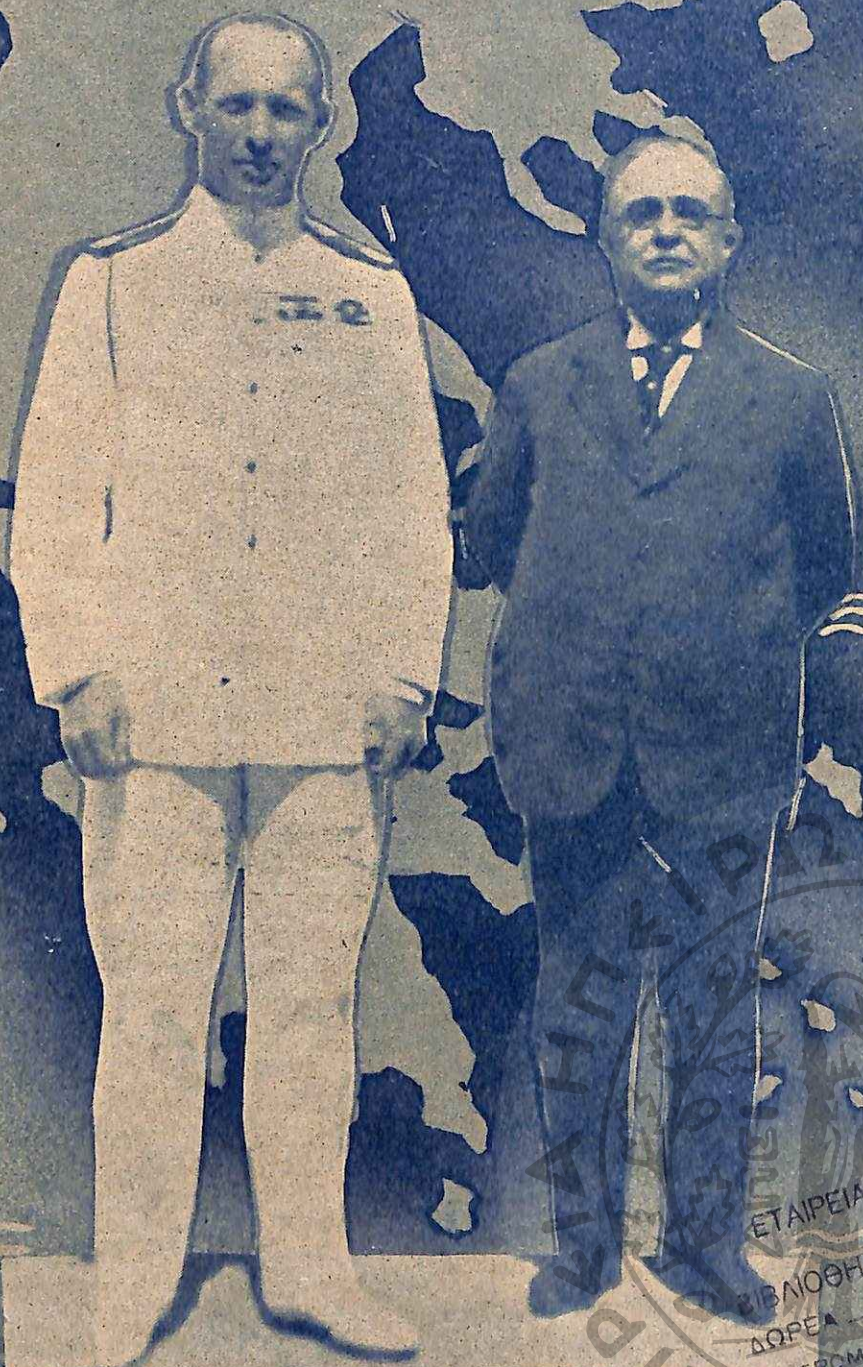

Νεοηαία

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 48 (99)
1 ΣΕΠΤ. 1940 - Ε'

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1 Τόμος
16-8-85
36000
ΗΜΕΡΟΜ. 1
ΑΡΙΘ. 1

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικὸν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου, διοικου-
μενὸν ὑπὸ Ἀνωτάτου Διοικητικοῦ Συμβουλίου
προεδρευομένου ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ
τῆς Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ ὅστις
καὶ ἐκπρὸς τοῦ Ἀνωτάτου Διοικητικοῦ Συμβουλίου
τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου
κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς

ΕΤΟΣ Β' - ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Ὁδὸς Λεωφόρου 19 (Β' δρόμος)
Ἀριθ. Τηλεφ. Λογιστηρίου 32.094
Συντάξεως 34.425

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Ὁδὸς Λεωφόρου 19

Ἀριθ. Τεύχ. 48 - 31 Αὐγούστου 1940
ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνετε ἀπόδειξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφήν τοῦ Γεν. Γραμ-
ματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗΝ Συνταγματάρχου ἑ. ἀ. καὶ τὴν σφραγίδα τῆς Ε.Ο.Ν.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΤΗΣΙΑ (Ἑσπεριακοῦ) Δρ 165 - 200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ » 80 - 100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ » 40 - 50
ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀπρ. Ἀγγλίας 1
Ἀμερικῆς Δολ. 6
Αἰγύπτου Ἀπρ. 1

Διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιο-
τικού Δικαίου (Δήμου, Κοινότητος) καὶ
Σχολικὰς Ἑφορίας ΕΤΗΣΙΑ Δραχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»
ἡ ΣΠ. ΡΟΥΒΑΛΗΝ, Γεν. Γραμματέα Ε.Ο.Ν

Πρὸς ἀπάσας τὰς Περιφερειακὰς Διοικήσεις Ἀρρένων καὶ Θηλέων, Διοικήσεις Ἀνωτάτων Σχολῶν Ἀρρένων καὶ Θηλέων καὶ Διοικήσεις Ταγμάτων Ἑργασίας.

Ταχυδρομικῶς ἀποστέλλεται εἰς ἑκάστην ἀριθμὸν ἀν-
τιτύπων τοῦ 72ου τεύχους τῶν ἐκδόσεων τῆς Ε.Ο.Ν., περι-
έχον τὸ Α' μέρος τῶν πρακτικῶν τῆς Β' Διασκεψέως τῶν
Περιφερειακῶν Διοικητῶν καὶ Διοικητριῶν, ὅπερ περι-
λαμβάνει τὸν κατὰ τὴν ἑναρξιν τῆς Διασκεψέως λόγον
τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως καὶ Γενικοῦ
Ἐπιθεωρητοῦ μας καὶ τὴν ὁμιλίαν τοῦ Κυβερνητικοῦ
Ἐπιτρόπου.

Ἐν τῇ ὁμιλίᾳ ταύτῃ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου
ἐξετάζονται ἀναλυτικῶς οἱ σκοποὶ τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ ἡ ἐπι-
τελεστὰ ἐργασία, τιθεμένων σαφῶς τῶν τηρητέων ἀρ-
χῶν καὶ γενικῶν κατευθύνσεων εἰς ὅλα τὰ κύρια πεδία
δράσεως τῆς Ε.Ο.Ν.

Ἐξ ἄλλου ὁ λόγος τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ αἱ
κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν συνεδριάσεων παρεμβάσεις αὐ-
τοῦ, ἰδίᾳ εἰς τὰ ζητήματα τῆς ἐκπαιδεύσεως, θέτουν ἐντὸς
σαφῶς καθοριζομένων πλαισίων τὰς ἐπιδιώξεις τῆς Ε.Ο.Ν.

Τὸ περιεχόμενον ὅθεν τοῦ τεύχους τούτου θέτει τὰς
βάσεις, ἐφ' ὧν θὰ στηριχθῇ ἡ ὅλη ἐργασία ἐν τῇ Ε.Ο.Ν.
καὶ πρέπει συνεπῶς νὰ ἔχη μελετηθῇ καὶ κατανοηθῇ πλη-
ρῶς ὅφ' ὅλων τῶν βαθμοφόρων καὶ ἰδίως τῶν ἀνωτέρων
τοιούτων μέχρι τοῦ βαθμοῦ τοῦ τετράρχου συμπεριλαμ-
βανομένων.

Μόνον ἐφ' ὅσον θὰ ἔχουν καταστή κτήμα των αἱ εἰς
τὸ περιεχόμενον τούτου τιθεμένη ἀρχαὶ καὶ κατευθύν-
σεις οἱ ἀνώτεροι βαθμοφόροι θὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ κα-
τευθύνουν ὀρθῶς τὰς προσπάθειαι των, τῶσον διὰ τὴν
ἐκπαίδευσιν τῶν μονάδων των, ὅσον καὶ τὰ λοιπὰ πεδία
δράσεως τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ μόνον τότε αἱ προσπάθειαι των
αὐτὰ θὰ εἶναι δυνατόν νὰ ἔχουν τὰ ἐπιδιωκόμενα ἀπο-
τελέσματα.

Εἰδικότερον τὰ ἐν τῇ ὁμιλίᾳ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπι-
τρόπου ἀφορῶντα τὴν ἐκπαίδευσιν δύναται νὰ ἐπείχουν
πλήρως θέσιν γενικῶν ὁδηγίων ἐκπαιδεύσεως.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω παραγγέλλομεν ὑμῖν, ὅπως με-
ριμνήσητε ἀφ' ἐνός μὲν διὰ τὴν διανομὴν τῶν ἀποστέλ-

λομένων τευχῶν, ὥστε νὰ ἐφοδιασθῶσι δι' αὐτῶν ἅπαντες
οἱ ἀνώτεροι βαθμοφόροι μέχρι τοῦ τετράρχου συμπερι-
λαμβανομένου, ἀφ' ἑτέρου δὲ διὰ τὴν ἐκδοσὶν τῶν δευ-
σῶν διαταγῶν, ἵνα οὗτοι μελετήσωσι μετὰ προσοχῆς τὸ
τὸ τεῦχος τούτου, ὥστε νὰ γίνωσι τελειῶς κάτοχοι τῶν τι-
θεμένων ἀρχῶν καὶ κατευθύνσεων.

Πρὸς διευκόλυνσιν τούτου, καλὸν θὰ εἶναι νὰ μερι-
μνήσητε διὰ τὴν ὁργάνωσιν εἰδικῶν ἐκπαιδευτικῶν συγ-
κεντρώσεων τῶν ἀνωτέρων βαθμοφόρων, καθ' ἃς θὰ γί-
νεται συστηματικὴ μελέτη καὶ ἀνάλυσις τῆς ὁμιλίας τοῦ
Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου, κατὰ προτίμησιν ὑπὸ μορφὴν
διαλογικῆς συζητήσεως, πάντοτε δὲ κατὰ τὴν ἐν τῇ ὁμι-
λίᾳ ταύτῃ τιθεμένην σειρὰν τῶν ζητημάτων.

Γνωρίζομεν δὲ ὑμῖν ὅτι ἀπὸ τῆς 1ης τοῦ προσεχοῦς
μηνὸς Νοεμβρίου κατὰ τὰς γεννησομένας ἐπιθεωρήσεις
θὰ ἀπευθύνονται εἰς τοὺς ἀνωτέρους βαθμοφόρους ἐρω-
τήσεις ἐπὶ τοῦ περιεχομένου τῆς ὁμιλίας τοῦ Κυβερνητι-
κοῦ Ἐπιτρόπου, ἵνα βεβαιωθῇ ἡ Διοίκησις ὅτι τὰ ἐν τῷ
Συνεδρίῳ ἐξαχθέντα συμπεράσματα καὶ αἱ τεθεῖσαι ἐν
αὐτῷ γενικαὶ κατευθύνσεις δὲν ἔμειναν μόνον μετὰ τῶν
μετασχόντων τοῦ Συνεδρίου Διοικητῶν καὶ Διοικητριῶν,
ἀλλ' ὅτι ἐμελετήθησαν καὶ κατενοήθησαν ὅφ' ὅλων τῶν
ἀνωτέρων, τοῦλάχιστον, στελεχῶν.

Τέλος γνωρίζομεν ὑμῖν ὅτι, ἐφ' ὅσον ὡς ἀνωτέρω ἐ-
λέχθη τὰ ἐν τῇ ὁμιλίᾳ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου
ἐκτιθέμενα εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν ἐκπαίδευσιν ἐπείχουν θέ-
σιν γενικῶν ὁδηγίων, δὲν θὰ ἐκδοθῇ διὰ τὴν ἀρχομένην
περίοδον ἡ κατὰ φθινόπωρον ἐκδιδόμενη κατ' ἑτος ἐγκύ-
κλιος Γενικῶν Ὁδηγίων Ἑργασίας, ἐπείχοντος ἀντὶ ταύ-
της θέσιν τοῦ 72ου τεύχους τῶν ἐκδόσεων τῆς Ε.Ο.Ν.

Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος Νεολαίας
κ. κ. δ.

Ὁ Ἐπιτελάρχης
ΡΟΥΒΑΛΗΣ ΣΠΥΡ.
Συνταγματάρχης ἑ. ἀ.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΜΕΤΟΧΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ Α. Ε.

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΕΝ ΟΨΕΙ ΚΑΙ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ
ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ

Λειτουργεῖ συνεχῶς ἀπὸ τῆς 9ης π. μ. μέχρι τῆς 7ης μ. μ.

ΑΣΦΑΛΕΙΑ, ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΕΣ ΟΡΟΙ

ΠΡΟΣΩΡΙΝΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ: Κολοκοτρώνη 13

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ: Σταδ. Σπυριδίου (Μέγαρον Μ. Τ. Σ.)

Λεωφόρος Ἀλεξάνδρου καὶ Σπυριδίου Τριεῦτης

ΤΟ ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ ΣΤΡΑΤΟΥ ΔΕΧΕΤΑΙ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ:
ΖΩΗΣ, ΠΥΡΟΣ, ΘΑΛΑΣΣΗΣ, ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ
ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ ΚΑΙ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ

ΥΠΟ ΤΟΥΣ ΣΥΜΦΕΡΩΤΕΡΟΥΣ ΟΡΟΥΣ

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ἀπὸ τὰ Γραφεῖά μας ἢ ἀπὸ τὸν εἰς τὴν πόλιν σας
Πράκτορά μας νὰ σᾶς ἀναπτύξουν πάντα συνδυασμὸν ἀσφαλείας.
ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ ΤΟ Μ. Τ. ΣΤΡΑΤΟΥ, ὅπερ διακανονίζει ταχέως
καὶ ἀπ' εὐθείας πᾶσαν ζημίαν σας.

ΥΠΟΣΤΗΡΙΖΟΝΤΕΣ ΤΟ Μ. Τ. ΣΤΡΑΤΟΥ ἐξυπηρετεῖτε τὴν
Ἑθνικὴν Οἰκονομίαν καὶ τὰ ἴδια σας συμφέροντα.

ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ: Ἀθήναι, Κολοκοτρώνη 13.

Τηλ. 21 - 144, 29 - 331.

Η Νεοφάνεια

ΕΛΛΗΝΕΣ

Πόσοι τάχα λαοὶ θὰ ἤμποροῦσαν νὰ προβάλουν τὰ
δικαιώματα ἐπὶ συνεχοῦς γραπτῆς ἱστορίας τριῶν καὶ
πλέον χιλιάδων ἐτῶν, ποὺ ἤμπορεῖ νὰ προβάλλῃ ὁ ἑλλη-
νικός; Πόσοι θὰ ἤμποροῦσαν ζωντανοὶ νὰ ὀρθώωνται ἐπὶ
δεκάδας ἐκαντονταετηρίδων καὶ νὰ εἶναι πάντοτε ἔτοιμοι
νὰ ἐπιτελέσουν τὸ καθῆκόν των πρὸς τὴν ἰδίαν ἱστορίαν
καὶ πρὸς τὸ ὅλον τῆς ἀνθρωπότητος; Πολὺ ὀλίγοι ἀσφα-
λῶς. Εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ φαινόμενα ποὺ μόνον ἡ ψυχικὴ
ἀντοχή, ἡ προκαλλιέργεια, ἡ πνευματικὴ ἰσορροπία καὶ
ἡ ῥώμη ἐξηγοῦν τὸ θέαμα αὐτὸ τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς,
ποὺ ἐπὶ χιλιετηρίδας ἐξακολουθεῖ νὰ εὐρίσκεται εἰς τὴν
πρώτην γραμμὴν τῶν μαχητῶν φυλῶν.

Ὑπῆρξαν λαοὶ ποὺ γειμίζουν καὶ θὰ γειμίζουν σελίδας
τῆς παγκοσμίου ἱστορίας καὶ τῶν ὁποίων ἡ ἀνθρωπότης
θ' ἀναγνωρίσῃ αἰωνίως τὰς ὑπηρεσίας. Οἱ Φοίνικες, οἱ Ἀσ-
σύριοι, οἱ Βαβυλώνιοι, οἱ Καρχηδόνιοι διέγραψαν τὴν φω-
τεινότεραν τροχίαν, ὑπῆρξαν ὅμως οἱ διαπτόντες ἀστέρες
ποὺ ἐσβήσαν εἰς μίαν ἀποθέωσιν φωτός. Ἀφήκαν τὰ ἱχνη
τοῦ περάσματός των, τίποτε ἄλλο ὅμως ἀπὸ αὐτὸ καὶ
ἀπὸ τὸ ἀγαθὸν ὄνομα. Μόνον ἡ ἑλληνικὴ φυλὴ ἠμπόρεσε,
ἀντιμετωπίσασα ἀντιξοότητα καὶ δυσχερεῖας ὅσας καμ-
μιὰ ἄλλη, νὰ ζήσῃ, νὰ καταβάλῃ πανισχύρους ἐχθροὺς
καὶ ζωντανῇ νὰ ὀδεύῃ πρὸς τὴν αὐρίον, εἰς τὴν ὑπηρεσίαν
πάντοτε τῆς ἀνθρωπότητος. Μόνον αὕτη. Φίλοι τὴν ἐξύ-
μνησαν καὶ ἐχθροὶ μέσα εἰς τὰς ὕβρεις των καὶ τὴν κα-
κηντρέχη των ἐκστρατειῶν δὲν ἠμπόρεσαν νὰ μὴ διαθή-
λῶσουν τὸ θάμβος των διὰ τὴν δυναμικότητα αὐτὴν ποὺ
καταβάλλει κάθε πρόβλεψιν καὶ πάντα ὑπολογισμόν. Δὲν
εἶναι εὐκολον εἰς τὸν ἐχθρὸν νὰ ἐξηγήσῃ τὸ ἀδιέλαιπον
αὐτὸ θέαμα τῆς ἀνανεώσεως τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς καὶ τῆς
ἀκατάβλητου ζωτικότητός της. Εἰς τοὺς φίλους ὅμως,
εἰς τὸν ἀμερόληπτον κριτὴν, εἰς τὸν οὐδέτερον παρατη-
ρητὴν ὅλον αὐτὸ τὸ θέαμα στηρίζεται εἰς τὴν ψυχὴν, εἰς
τὴν λατρίαν τῆς πατρίδος, εἰς τὸ πνεῦμα τῆς θυσίας καὶ
εἰς ἕνα ἄλλο ἀκόμη στοιχεῖον: εἰς τὴν γεωγραφικὴν θέσιν
ποῦ τῆς ἐπιβάλλει νὰ εὐρίσκειται διαρκῶς εἰς τὰς ἐπάλ-
ξεις. Κυρίως ὅμως εἰς τὴν ψυχὴν. Χωρὶς αὐτὴν ἀμυδύ-
νεται αἱ ἄλλαι δυναμικότητες, αἱ ἰκανότητες τοῦ σώμα-
τος καὶ τοῦ πνεύματος, ὅλα ἐκεῖνα τὰ στοιχεῖα ποὺ καθι-
στοῦν ἕνα λαὸν μαχητικόν, σκληροτράχηλον εἰς τὰς ἐθνι-
κάς του διεδικήσεις καὶ τὴν ἐθνικὴν του πίστιν. Χωρὶς
αὐτὴν δὲν ὑπάρχει τὸ πνεῦμα τῆς θυσίας, ποὺ ὑπῆρξεν ὁ
ἀκατάβλητος προμαχὼν τοῦ Ἑλληνισμοῦ εἰς τὴν μακρὰν
ἱστορίαν τοῦ ἔθνους. Ἀπὸ τὰ πρώτα ἀκόμη βήματα τῆς
ἑλληνικῆς φυλῆς, ἡ θυσία ὑπῆρξε τὸ κύριον χαρακτηριστι-
κόν της. Ὁ Κόδρος προσωποποιεῖ τὸ πνεῦμα τῆς θυσίας
ὀλοκλήρου τῆς φυλῆς, τὴν θέλησιν της νὰ ζήσῃ ἐπὶ οἰσθή-
της ἐν Θεσσαλίᾳ Φυλάκης, ὁ μυθολογικός Βασιλεὺς
τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Φυλάκης, ἀποκρυσταλλῶναι ἀκόμη χαρά-
κτηριστικώτερον τὴν ἀποφασιστικότητα τῆς ἑλληνικῆς φυ-
λῆς. Πρὶν ἢ ἀκόμη ἀναχωρήσῃ εἰς τὴν Τροίαν ἐγνωρίζε
τὸν χρησμόν: Ὁ πρῶτος ποὺ θ' ἀπεθόκετο εἰς τὸ ἔδα-
φος τῆς Τροίας θ' ἀπέθνησκεν. Ἀδιάφορος τελειῶς ἐπι-
δῆσε πρῶτος ἀπὸ τὸ πλοῖον του εἰς τὴν ξηρὰν καὶ ἐφο-
νεύθη ἀπὸ τὸν Ἑκτορά.

Ἀργότερα, ἄπειροι ἄλλοι παρόμοιοι θυσίαι διαδηλῶ-
νουν τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ψυχὴν τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς. Ὁ
στρατιώτης τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου ποὺ ὅταν εὗρε ὀλί-
γον νερὸ τὸ ἔφερεν ἐντὸς κράνους εἰς τὸν Ἀρχηγόν του
καὶ ὁ Μέγας Ἀλεξάνδρος ποὺ τὸ ἔχυσε διότι δὲν εἶχαν
οἱ στρατιῶται του νὰ πίνουν, καὶ οἱ δύο ἐνσαρκῶνουν τὸ
πνεῦμα τῆς φυλῆς καὶ ὁ Ἀθανάσιος Διάκος, ὁ Σαμουὴλ
εἰς τὸ Κούγκι, ὁ Καψάλης εἰς τὸ Μεσολόγγι, ὁ Παῦλος
Μελάς ποὺ ἀφῆκε τὴν εὐμάρειαν τοῦ σπιτιοῦ του καὶ τὴν

λάμπιν τῶν Ἀθηνῶν διὰ νὰ σκοτωθῇ εἰς τὴν στενάζουσαν
Μακεδονίαν, ὅλοι ἐκπρὸς τοῦτον τὸ ἴδιον πνεῦμα τῆς θυ-
σίας εἰς βαθμὸν ποὺ καμμιὰ ἄλλη φυλὴ δὲν ἔχει νὰ
παρουσιάσῃ. Ὅταν πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἑνὸς δημοσιογρά-
φος συνιστοῦσε εἰς Ἑλλήνα συνάδελφον νὰ συντελέσῃ
διὰ τῆς ἐφημερίδος του ὅπως ἡ Ἑλλάς ὑποχωρήσῃ ἐναντι
τῆς πιέσεως ξένης Δυνάμεως, ὁ ξένος ἐπῆρε αὐτὴν τὴν
ἀπάντησιν.

«Ὅχι, συμπαθῶ τὴν πατρίδα σας, ξεύρω πῶς εἶναι
μεγάλη, ἀλλ' εἰμαι Ἕλλην καὶ καμμιὰ πατρίς δὲν εἶναι
λαμπρότερα ἀπὸ τὴν ἰδικήν μου. Καμμιὰ δὲν ἔχει τὴν
ἱστορίαν τῆς ἰδικῆς μας, ποὺ μᾶς γεννᾷ ἀναριθμήτους
ὀχλοὺς. Ἐχετε φάλαγγας πολλὰς, ἔχετε μέσα, ὀλο-
καυτώματα ὅμως μόνον ἡ ἰδική μας ἱστορία ἔχει νὰ προ-
βάλλῃ. Προσέξτε. Κάποτε ἡ διάθεσις καὶ ἡ ἀπόφασις τῆς
θυσίας εἶναι ὅπλον ἰσχυρότερον ἀπὸ κάθε ἄλλο. Μὲ αὐτὸ
ἐξήσαμε χιλιάδας ἐτῶν. Μὲ αὐτὸ θὰ ζήσωμεν καὶ τώρα».

Καὶ πράγματι.
Προχθὲς ἕνα ἐπιστόδιον, μιά ἀνανδρος πρᾶξις ἔδωσε
τὴν εὐκαιρίαν νὰ διαδηλωθῇ ἡ φυλετικὴ καὶ ψυχικὴ
ἑλληνικὴ ὑπεροχή. Ἕνα ἑλληνικὸν πολεμικὸν σημασιό-
τιστον καὶ ἀνέτοιμον, φυσικὰ, νὰ ὑποδεχθῇ τὸν θρασύ-
δειλον δολοφόνον, ἀπετέλει τὴν τιμητικὴν φρουρὰν τῆς
θηρσκευτικῆς τελετῆς ποὺ ξεκίνοῦν νὰ παρακολουθήσουν
ὀρθόδοξοι ἀπὸ τὰ πέρατα τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Μιά τορπίλλη
ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς ἐκτοξευθεῖσα ἀπέστειλεν εἰς τὸν βυθὸν
τὸ πλοῖον ποὺ τὸ εἶχε στεφανωμένον ἡ δόξα. Τί θὰ ἔκα-
μναν οἱ Ἕλληνες;

Οἱ Ἕλληνες, μὲ σφιγμένα τὰ χεῖλη, μὲ σταθερὸν τὸ
βλέμμα παρακολούθησαν τὴν τελετὴν, διότι θέλημα τῆς
Παναγίας ἦτο ν' ἀστοχήσουν δύο ἄλλαι τορπίλλαι ποὺ
θὰ ἤμποροῦσαν νὰ μεταβάλουν εἰς αἰμόφυρτον πεδίον τὴν
παραλίαν τῆς Τήνου καὶ ὅλοι ὀπουδήποτε καὶ ἂν ἐκα-
τοικοῦσαν εἰς τὴν γεωγραφικὴν ἑκτασίον ποὺ λέγεται Ἑλ-
λάς, ὀπουδήποτε τῆς γῆς, ἐτάχθησαν γύρω ἀπὸ τὴν Κυβέρ-
σιν καὶ τὸν Βασιλέα καὶ ἐπερίμεναν. Μόνον οἱ θρασυδει-
λοι, οἱ φαυλοφρόνοι, οἱ ψευδογενναῖοι ἐξέφροναν νὰ φωνάζουν,
νὰ χειρονομοῦν, ἀνίκαναι δι' ἄλλο τίποτε. Οἱ ἀληθινὰ γεν-
ναῖοι σιωποῦν, πειθαρχοῦν καὶ περιμένουν τὰς διατάγας
ὑπερήφανοι. Μόνον οἱ ἀληθινὰ γενναῖοι δέχονται τὸν προ-
βάλλοντα κίνδυνον καὶ ἀναφανοῦν «Πάρων» εἰς τὸ νοε-
ρὸν προσκλητήριον. Βουὰ ἀποτελοῦν τὰ τηλεγραφή-
ματα ποὺ ἀπηυθύνθησαν εἰς τὸν Ἀρχηγόν ποὺ μὲ στα-
θερὸ χεῖρ καὶ ἑλληνικὴν ψυχὴν κυβερνᾷ τὸ σκάφος.
Βουὰ ποὺ ὅλα μαζί ἐγκλείουν τὸ πνεῦμα τῆς θυσίας
καὶ τὸ καθένα χωριστὰ ἀποτελεῖ μίαν ἐκδήλωσιν ἐθνικὴν
ἀνυπολογίστου ἀξίας. Μέσα εἰς αὐτὰ διακρίνει κανεὶς τὴν
μῖαν καὶ ἀπαράμιλλον ἑλληνικὴν ψυχὴν ποὺ γνωρίζει νὰ
μάχεται, νὰ ἐγκαρτερῇ, νὰ λαμβάνῃ τὰς ἀποφάσεις της
χωρὶς δισταγμούς, ν' ἀντιμετωπίζῃ τὰς τρικυμίας καὶ νὰ
ἐξέρχεται νικήτρια ἀπὸ ἀγῶνα εἰς τὸν ὅποιον θὰ ἐκάμ-
πτοντο λαοὶ ποὺ δὲν θὰ εἶχαν τὰ ἰδικὰ της ἐφόδια.

Κανεὶς δὲν ξεύρει τί τεύεται ἡ ἐπιούσα. Ἕνα ὅμως
εἶναι βέβαιον: ὅτι ὅλος ὁ Ἑλληνισμὸς εἶναι πανέτοιμος,
διότι ἔχει ποτίσῃ τὸ δένδρον τῆς ὑπάρξεώς του μὲ τὸ αἷμα
του καὶ διότι ἔχει κατὰ νοῦν πάντοτε τοὺς στίχους τοῦ
ποιητοῦ:

Καὶ ἐὼς ἀθάνατη, ἐὼς θεία,
ποῦ ὅ,τι θέλεις ἠμπορεῖς,
εἰς τὸν κάμπο Ἐλευθερίας
ματωμένη περπατεῖς.

Ἡ ἑλευθερία τῆς Ἑλλάδος ἐκτίθη μετ' αἷμα, μετ' στερή-
σεις, μετ' ἀποφασιστικότητα, μετ' τόλμην, διὰ τοῦτο εἶναι
καὶ τόσο καλὰ θωρακισμένη.

Χ. Α.

Ἀλλάζουν ἀληθινὰ οἱ καιροὶ καὶ πολὺ μάλιστα. Τὰ ἑλληνόπουλα δὲν μποροῦν νὰ φανταστοῦν τι θὰ συνέβαινε σὲ μιὰ ἄλλη ἐποχὴ ἢ ξεποῦσε ἓνα πρῶτ' ἢ μπόμπα τῆς «Ἑλλης». Οἱ δρόμοι θὰ πλημμύριζαν ἀπὸ ἀνθρώπους ἀλλόφρονες, στὶς πλατείες θάβγαζαν λόγους ἄνθρωποι ποὺ καμμιὰ δὲν θάχαν συνείδησι τῆς πραγματικότητος, τὰ καφενεῖα θὰ βοῦτιζαν ἀπὸ φωνές, ζητωκραυγές, θόρυβο καὶ ἡ κυβέρνησις θὰ ὕφιστατο τὴν πίεσι ποὺ ὠδήγησε στὰ 1897, στὸν καταστρεπτικὸ πόλεμο, ποὺ τόσο πληρώσαμε ὅχι μόνον ὡς κράτος, ἀλλὰ πρὸ παντὸς σὰν Ἕθνος.

Τί συνέβη σήμερα, μετὰ τὸν ἄνανδρο τορπιλισμὸ τῆς «Ἑλλης»; Τὸ ἔθνος ἔσφιξε τὰ δόντια καὶ μικροὶ καὶ μεγάλοι, μὲ τὸ ἴδιο πατριωτικὸ πνεῦμα ἔστρεψαν τὰ βλέμματα πρὸς τὴν κυβέρνησι καὶ περίμεναν. Περίμεναν ὁδηγίες καὶ διαταγές, χωρὶς νὰ συζητοῦν ποιὲς θὰ εἶναι. Ὅλοι, στρατιῶτες τῆς Ἑλλάδος, ἐκινητοποίησαν τὶς δυνάμεις τους καὶ στάθηκαν σὲ πυκνὲς φάλαγγες ἔτοιμοι γιὰ κάθε θυσία, γιὰ κάθε ἔργο ποὺ θ' ἀπαιτοῦσε ἡ Τιμὴ τῆς Ἑλλάδος καὶ ἡ ἀσφάλεια τοῦ ἔθνους.

Καὶ τώρα μποροῦμε ν' ἀντιμετωπίσουμε τὸ βαθύτερο νόημα τῶν πραγμάτων καὶ ν' ἀποκομίσουμε τὰ συμπεράσματα ποὺ φωτίζουν τὶς πράξεις καὶ τὴν ψυχὴ τῶν λαῶν.

Δυὸ στοιχεῖα εἶναι ἐκεῖνα ποὺ ἀπορρέουν ἀπὸ τὸ δραματικὸ γεγονός τῆς Τήνου. Ἡ ἐμπιστοσύνη πρῶτα τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ πρὸς τὴν κυβέρνησί του καὶ δεύτερο ἡ πολιτικὴ ὠριμότης τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους. Ἄν τὰ γεγονότα τοῦ 1897 ἀποδεικνύουν ὅτι ὁ ἑλληνικὸς λαὸς ἐξοῦσε ἀκόμη στὰ χρόνια ἐκεῖνα σ' ἓνα ἄκαρπο ρωμαντισμὸ, τὰ σημερινὰ γεγονότα ἀποδεικνύουν ὅτι ὅλοι οἱ Ἕλληνες ζοῦν στὴν πραγματικότητα, ὅτι ἔχουν πλήρη συνείδησιν τῆς ἀξίας ποὺ ἐγκλείει ἡ πειθαρχία γιὰ ἓνα ἄτομο, μὰ περισσότερο γιὰ ἓνα ἔθνος. Ἄν στὰ 1821 τὸ πνεῦμα αὐτὸ τῆς πειθαρχίας ὑπῆρχε στοὺς ἡρωϊκοὺς πολεμιστάς, ποὺ ἤξεραν ἐν τούτοις νὰ θυσιάωνται, ἡ μετεπαναστατικὴ Ἑλλάς δὲν θὰ ἔφτανε ὡς τὴ Λαμία, ἀλλὰ πολὺ πρὶν πέρα. Ἄν ἐξαιρέση ὅμως κανεὶς δυὸ τρεῖς ἀρχηγούς τοῦ Ἀγῶνα ποὺ ἤξεραν νὰ ὑ-

ποτάσσωνται, ὅλοι οἱ ἄλλοι εἶχαν τὴ δική τους προσωπικότητα ἀνεξαρτημένη σ' ἓναν Ὀλυμπο ἀκαμψίας καὶ ἀτομικῶν πεποιθήσεων, ποὺ ὠδηγοῦσαν πολλὰς φορές στὴν καταστροφὴ ὧν ἐκείνων ποὺ μὲ τὸ ἴδιό τους τὸ αἷμα ἐθεμελιώσαν.

Καὶ τὸ πνεῦμα αὐτὸ τοῦ ἀναρχομένου — ἅς τὸ ποῦμε — πατριωτισμοῦ, τὸ βρίσκουμε σ' ἄλλην τὴν μετέπειτα ἱστορίαν τοῦ ἑλληνισμοῦ, στὰ 1854, στὰ 1877, καὶ σὲ διάφορες ἄλλες δραματικὲς στιγμὲς τοῦ ἔθνους. Εἶναι ἡ πρώτη φορά ποὺ δὲν βρίσκεται ὁ αὐτοσχέδιος ρήτωρ νὰ βροντοφωνῇ στὴν πλατεία τοῦ Συντάγματος: «Τί εἶναι ἀπὸ δῶ ὡς τὴ Φιλιππούπολι; Μιὰ δρασκειὰ τόπος», ὅπως ἔκαμε στὰ γεγονότα τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας ὁ ἀνεύθυνος ἄνθρωπος τοῦ πεζοδρομίου, τοῦ δρόμου καὶ τοῦ καφενεῖου νὰ κατευθύνῃ τὴν ἑλληνικὴ ἐξωτερικὴ πολιτικὴ. Εἶναι ἡ πρώτη φορά ποὺ τὰ μυστικά τοῦ κράτους δὲν βρίσκονται τὸ ἀντικείμενον τῶν συζητήσεων καὶ τῶν σχολίων. Αὐτὸ, βέβαια, φανερώνει ἓνα ὀργανωμένο κράτος, φανερώνει ὅμως κι' ἓνα λαὸ ποὺ ἐγκατέλειψε τὶς νηπιακὰς ἐκδηλώσεις, τοὺς ρωμαντισμοὺς καὶ τοὺς ἐπικινδύνους πειρατισμούς, γιὰ νὰ μπορῇ ν' ἀντιμετωπίζῃ τὰ πράγματα μὲ τὴν ψυχρὴ λογικὴ καὶ μακριὰ ἀπὸ κάθε ἄσκοπο αἰσθηματισμὸ.

Πρέπει τὰ ἑλληνόπουλα νὰ προσέ-

«Θὰ προχωρήσωμεν ἄκαμπτοι καὶ ἀποφασιστικοὶ εἰς τὸν δρόμον ποὺ ἐχαράξαμεν τὴν 4ην Αὐγούστου, ὅχι μόνον μὲ διαρκῶς αὔξουσιν δυνάμιν καὶ πίστιν, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν θέλησιν νὰ κόψωμεν πᾶσαν ἀνευλαθὴ χεῖρα, ἡ ὁποία θὰ ἐτόλμα καὶ νὰ θίξῃ ἀπλῶς τὸ ἔργον ποὺ χαρίζει καθημερινῶς καὶ περισσότερον τὴν εὐτυχίαν εἰς τὸν Ἑλληνικὸν Λαόν».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

ξουν καλὰ τὴν ἐποχὴ ποὺ ζοῦνε καὶ τὰ γεγονότα ποὺ τὴν χαρακτηρίζουν. Αὐτὰ θάνατι αὔριο ὁ νοῦς, τὸ χέρι καὶ ἡ ψυχὴ τῆς Ἑλλάδος, τὸ θεμέλιο καὶ ὁ προμαχῶνας' αὐτὰ θ' ἀναλάβουν τὸ βαρὺ φορτίο, νὰ διατηρήσουν τὴν κληρονομία ποὺ μὲ ποταμὸ αἱμάτων ἐξησφάλισαν οἱ παλαιότερες γενεές, νὰ τὴν αὐξήσουν νὰ τὴν λαμπρύνουν, νὰ τῆς δώσουν τὴν αἴγλη ποὺ ταιριάζει στὴν οὐσία ποὺ λέγεται Ἑλληνικὸ Κράτος καὶ στὴν ἰδέαν ποὺ λέγεται ἑλληνικὸς πολιτισμός. Τὰ σημερινὰ γεγονότα ἅς τοὺς εἶναι ἓνα παράδειγμα καὶ μιὰ γραμμὴ κατευθύνσεως ἢ ποτὲ ξανάδινε ὁ Θεὸς νὰ ξανάρθουν ὥρες τόσο δύσκολες ὅσο οἱ σημερινές. Ἄς τοὺς εἶναι τὸ ὑπόδειγμα μιᾶς ἡρωϊκῆς, χωρὶς ἐπιδείξεις, στάσεως, ἐνὸς γενναίου πνεύματος, ἐνὸς ἡρωϊσμοῦ χωρὶς φαναρισμούς, ἐνὸς ἡρωϊσμοῦ ποὺ ἔχει μέσα του ὅλα τὰ σπέρματα τῆς θυσίας.

Ἄς τὸ ξέρουν ἀκόμη τὰ ἑλληνόπουλα: ἓνας τέτοιος ἡρωϊσμός ἡμερος, θετικὸς, ἀποφασιστικὸς ἀναδεικνύει τὰ ἄτομα καὶ λαμπρύνει τοὺς λαούς. Ἕνας ἡρωϊσμός ποὺ χρειάζεται ἓνα μόνον βλέμμα γιὰ νὰ μεταβληθῇ σὲ φωτεινὸ μετέωρο καὶ νὰ λάμψῃ ὡς τὸν ὄγδοον οὐρανόν.

Μ' αὐτὸ τὸ πνεῦμα ποτισμένη σήμερα ἡ ἑλληνικὴ φυλὴ, τίποτα δὲν ἔχει νὰ φοβηθῇ στὸν ἱστορικὸ καὶ μεγάλο τῆς δρόμο.

Χρ. Ἐμμ. Ἀγγελομάτης

Χρ. Ἀγγελομάτης
ΣΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ
ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Ἀγαπητοὶ μου Φίλοι,

Στὴν ἄκρῃ τῆς ἀμμουδιάς, ἐκεῖ ποὺ τὸ Ἑλληνικὸ δάσος κατεβαίνει τρέχοντας ἀπὸ τὸ βουνὸ γιὰ νὰ χαρῇ ἀπὸ κοντὰ τὴν Ἑλληνικὴ θάλασσα, καὶ τὰ δέντρα του, σιγοτραγουδώντας, βουτοῦν μὲ χαρὰ τὰ πόδια τους στὰ νερά τῆς καὶ καθρεφτίζουσιν σ' αὐτὰ μὲ περηφάνειαν τὴν κομπόχη καὶ τὴν ὡμορφιά τους — ἐκεῖ καθόμουν μιὰ ἀπ' αὐτὰς τὶς μέρες καὶ παρακολουθοῦσα τὴν κίνησι τοῦ κόσμου ποὺ ἔκανε τὸ θαλάσσιο μπάνιο του.

Πλήθος κόσμου: ἄντρες καὶ γυναῖκες ὧν τῶν ἡλικιῶν, νέοι, παιδιὰ. Ὅλοι ὅμως ἔμεναν συγκεντρωμένοι, στριγμωμένοι ἐκεῖ κοντὰ, στὸ ἴδιο κομμάτι τῆς θάλασσας, ἓνα κομμάτι θολό, μουντό, γεμάτο ἀπὸ φύκια. Λίγο πρὶν μέσῃ ἓνα μεγάλο ὄρθιο σίδερο, ποὺ ἐξεῖχε ἀπὸ τὴ θάλασσα, μὲ μιὰ πινακίδα στὴν ἄκρῃ, ἔδειχνε ποῦ σταματοῦσαν τὰ ρηχὰ καὶ ἀπὸ ποῦ ἀρχίζαν τὰ βαθειὰ νερά. Καὶ ὅλοι ἔμεναν ἐκεῖ πίσω ἀπὸ τὸ σίδερο, σὰν νὰ εἶχε ἡ πινακίδα ἐκεῖνὴ μιὰ φοβερὴ ἀπαγόρευσι, σὰν νὰ ἦταν παρακάτω ἡ θάλασσα μιὰ περιοχὴ μολυσμένη, δηλητηριασμένη, ποὺ ἔπρεπε κανεὶς νὰ τὴν ἀποφεύγῃ μὲ φόβο καὶ μὲ τρόμο!

Μιὰ κυρία, καθισμένη λίγο πρὶν πέρα ἀπὸ μένα, παρακολουθοῦσε μὲ φανερὴ ἀνησυχία ἓναν νεαρό — τὸν γυιὸ τῆς, φαίνεται — ποὺ ὑποτίθεται πὼς ἔκανε τὸ μπάνιο του λίγο παρακάτω. «Πρόσεχε, Κωστάκη!» τοῦ φώναζε διαρκῶς. «Ὅχι πρὶν μέσα κι' εἶναι βαθειὰ! Πρόσεχε! Μὴ βουτιάς, θὰ κτυπήσῃς!» Κι' ὁ νέος στεκόταν ἐκεῖ ὄρθιος, μὲ τὸ νερό ὡς τὴ μέση του, ἀναποφάσιτος, ἀνήμερος, φοβισμένος, ριψοκινδυνεύοντας μόνον κάπου — κάπου νὰ κάθεται λιγάκι, γιὰ νὰ τὸν φτάνῃ τὸ νερό ὡς τὸ στήθος!

Λίγο παρακάτω ἓνας ἄλλος προσπαθοῦσε νὰ μάθῃ τὸν σύντροφό του κολύμπι. Τὸν συμβούλευε πὼς νὰ ἐκπλῶσῃ τὸ κορμί του ἐλεύθερα, ἔβαζε τὰ χέρια του κάτω ἀπὸ τὴ μέση του γιὰ νὰ τὸν ὑποστηρίξῃ, τοῦ παράγγελλε πὼς νὰ κρατήσῃ τὸ κεφάλι ἔξω ἀπὸ τὸ νερό. «Μὴ φοβάσαι», τοῦ ἔλεγε. «Δὲ βουλιάξεις» τί φοβάσαι ἀφοῦ πατώνεις;» Μὰ ποῦ ν' ἀκούσῃ ἐκεῖνος! Ἐκανε πὼς θ' ἀπλῶσῃ τὸ κορμί του, ἀλλὰ μὲ τόσο ἀδέξιες καὶ φοβισμένες κινήσεις, ποὺ βούλιαζε στὸ νερό καὶ πεταγόταν μὲ μιὰς ἀπτόμα, ἔντρομος καὶ βλοσυρός, σὰ νὰ εἶχε διατρέξῃ τὸν ἔσχατο τῶν κινδύνων! Καὶ σταματώντας κάθε προσπάθειαν, ἐξακολουθοῦσε, ὅπως κι' ὅλοι οἱ ἄλλοι γύρω του, νὰ χτυπᾷ μὲ τὰ χέρια τὰ θολὰ ρηχὰ νερά, σὰν τάχα νὰ κολυμποῦσε, μὲ κινήσεις σπασμωδικὰς κι' ἄχαρες!

Μόνον λίγοι... τοιμηροὶ περνοῦσαν τὸ σίδερο κι' ἐπὶ γαίναν ἐκεῖ ποὺ διάπλατα κι' ἐγκάρδια ἀνοίγε ἡ ἀγκαλιὰ τῆς θάλασσας. Καθαρὰ καὶ διαυγὴ τὰ ὀλογάνα νερά τῆς, ὅσο βαθειὰ κι' ἂν ἦταν, εἶχαν τόση διαφάνεια, ποὺ ἔβλεπες στὸν βυθὸ τὴν ἴδιαν τὴν καρδιά τῆς θάλασσας, ζωντανὴ καὶ πάλλουσα. Κι' ἡ θεῖα μορφή τῆς, ποὺ γέλασθαι καὶ χαρούμενη καθρεφτίζε τὸν πεντακάθαρο κι' ὑπερλαμπρὸ Ἑλληνικὸ οὐρανόν, σκόρπιζε γύρω τὸ πανεύμορφο χαμόγελό τῆς καὶ χάριζε τὴ ζωγόνο πνοή τῆς.

Οἱ λίγοι ἐκεῖνοι νέοι, ποὺ εἶχαν ξανοιχτῇ στὰ βαθειὰ νερά καὶ κολυμποῦσαν γερὰ καὶ δυνατὰ, αὐτοὶ καὶ μόνοι εἶχαν συναντήσει κι' εἶχαν νοιώσει τὴν ἀληθινὴν ψυχὴ τῆς θάλασσας μας. Κι' ὅταν σὲ λίγο βγήκαν στὴν ἀμμουδιά καὶ στάθηκαν στὸν ἥλιο, καὶ τὰ καλοδεμένα καὶ ρωμαλέα κορμιά τους δέχτηκαν τὶς ζεστὲς χρυσὲς ἀκτίνες του, φάνταζαν σὰν ὠραία μπρούτζινα ἀγάλματα ποὺ εἶχαν ἀναδυθῇ ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ θάλασσα, σφρηλατημένα στὰ αἰώνια ἐργαστήρια τοῦ Ποσειδῶνος, τοῦ ἀθάνατου θεοῦ ποὺ συμβολίζει τὴ θεϊκὴ τῆς δύναμι.

Ἀγαπητοὶ μου Φίλοι. Γνωρίστε, ἀγαπήστε, ἐπικοινωνήστε στενὰ καὶ βαθειὰ μὲ τὴ θάλασσά μας, τὸ ὠραιότερο καὶ πολυτιμότερο στοιχεῖο τῆς Γῆς μας, τῆς ἱστορίας μας καὶ τοῦ Πολιτισμοῦ μας. Ἡ Ὀργάνωσίς μας, μὲ τὰ ναυτικά τῆς κέντρα, μὲ τὰ στρατόπεδά τῆς, μὲ τὶς ἐκδρομὲς τῆς σὰς ὁδηγεῖ σ' αὐτήν. Ἀκολουθήστε τὴν σὰν ἀληθινὰ Ἑλληνόπουλα.

Μὲ ὅλη μου τὴν ἀγάπην
Μελῆς Νικολαΐδης

Εἰς τὸν Εὐρτάζοντα
ΚΥΒΕΡΝ. ΕΠΙΤΡΟΠΟΝ ΝΕΟΛΑΙΑΣ
Κ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΝ

Αἱ ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα φάλαγγες τῆς Ὀργάνωσεως ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ὀνομαστικῆς ἐορτῆς τοῦ ἡγήτορος καὶ ἐμψυχωτοῦ τῶν ὑψηλῶν ἐπιδιώξεων τῆς Ε.Ο.Ν. ὡς τὰς ἐχάραξαν ὁ Ἀρχηγός, πρωτεργάτου καὶ ἀγωνιστοῦ ἐνθουσιώδους τῆς θετικωτέρας ἐμπεδώσεως τῶν ἀρχῶν τῆς 4ης Αὐγούστου, εὐχονται ἔτη πολλὰ.

Η Ε.Ο.Ν. ΣΤΙΣ ΕΘΝΙΚΕΣ ΑΝΗΣΥΧΙΕΣ

ΟΙ ΦΑΛΑΓΓΙΤΑΙ ΦΛΩΡΙΝΗΣ

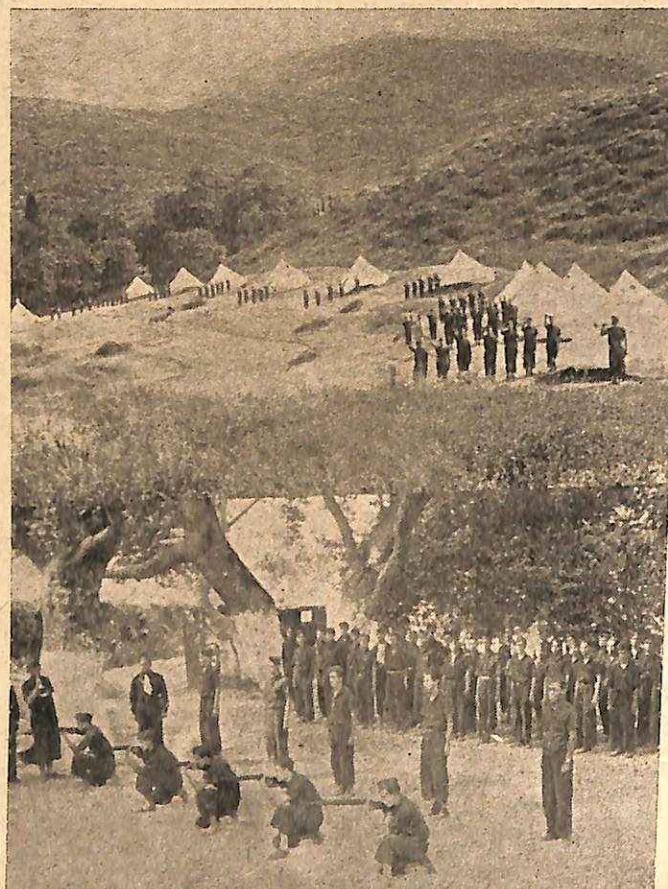
Η επίσκεψις και η φιλοξενία των Φαλαγγιτών Φλωρίνης εις τὸ στρατόπεδον τῆς Περιοφ. Διοικήσεως Ἀρρένων Πρωτευούσης εἰς Φανερωμένην καὶ τὸν Φαλαγγιστῶν Φλωρίνης εἰς τὸ στρατόπεδον Π. Δ. Θηλέων Πρωτευούσης εἰς Ζούμπερι προσθέτει μίαν ἐπὶ πλέον ἐμπρακτὴν ἐκδήλωσιν εἰς τὰς τόσας ἄλλας τῆς βαθείας πνευματικῆς ἐπικοινωνίας μεταξύ τῶν μελῶν τῆς Ὁργανώσεως μας. Ἡ ἐγκάρδιος ὑποδοχὴ, ἡ θερμὴ φιλοξενία καὶ αἱ ἐν γένει ἀδελφικαὶ περιποιήσεις, τὰς ὁποίας οἱ Φαλαγγίται καὶ Φαλαγγίτισσαι Πρωτευούσης ἐπεδαψιλεύσαν εἰς τοὺς συναγωνιστὰς τῶν Φλωρίνης, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ ἀνυπόκριτος χαρὰ, ἡ ἱκανοποίησις καὶ ὁ ἐνθουσιασμός, διὰ τῶν ὁποίων οἱ τῆς Φλωρίνης ἀπεκρίθησαν εἰς τὰ αἰσθήματα καὶ τὰς ἐκδηλώσεις τῶν συναγωνιστῶν τῶν Πειραιῶς ἀποκαλύπτουν ἐναργῶς, τὸν συνδετικὸν δεσμόν, ὁ ὁποῖος ἐνώνει καὶ συνδέει ἀρρήκτως τὰς καρδίας τῶν Νέων τῆς Ἑλλάδος ἐντὸς τῶν κόλπων τῆς Ὁργανώσεώς μας. Εἶναι ὁ ὠραιότερος, ὁ ὑψηλότερος καὶ στερεώτερος δεσμός — τῶν ἀνωτέρων πατριωτικῶν καὶ κοινωνικῶν ἰδανικῶν τῆς 4ης Αὐγούστου, τὰ ὁποῖα, ὑπὸ τὴν ζωογόνο καὶ θερμοπύρρον πνοὴν τοῦ Ἀρχηγοῦ, ἡ Ἐθνικὴ Ὁργάνωσις Νεολαίας διδάσκει, καλλιεργεῖ καὶ ἀσκεῖ εἰς τὰς ψυχὰς τῶν Νέων τῆς Ἑλλάδος.

Η Ε.Ο.Ν. ΚΑΙ Η ΘΑΛΑΣΣΑ

Ἐξακολουθεῖ μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν καὶ μέσῃ σὲ θερμῆς ἐκδηλώσεως ἀγάπης καὶ στοργῆς ἐκ μέρους τοῦ λαοῦ τὸ ἐκπαιδευτικὸν ταξίδι τῶν ναυτοφαλαγγιτῶν μὲ τὸ ἱστιοφόρον « Ἰκαρος ». Ἐκ παραλλήλου συνεχίζεται ζωηροτάτῃ ἡ κίνησις εἰς τὰ διάφορα κατὰ τόπους ναυτικά κέντρα τῆς Ε.Ο.Ν., ὅπου καὶ διεξάγονται συστηματικῶς καταλλήλα ναυτικά ἀγωνίσματα καὶ ἀσκήσεις. Διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ ἡ Ὁργάνωσις μας δὲν φέρει ἀπλῶς εἰς στενωτέρων ἐπαφὴν τὰ μέλη τῆς μὲ τὴν θάλασσαν, ἀλλὰ δημιουργεῖ ταύτοχρόνως, μὲ τὴν συνεχῇ ἐπικοινωνίαν καὶ μὲ τὴν ἀσκήσιν, μεγαλυτέρους καὶ στενωτέρους τοὺς δεσμούς τῆς πρὸς τὸ ἑλληνικὸν ὕδρον στοιχείον, πού ὑπῆρξε ὅχι μόνον μίαν ἀπὸ τὰς ὠραιότερας μορφὰς τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος, ἀλλὰ καὶ εἰς ἐκ τῶν κυριωτέρων παραγόντων τῆς δόξης τῆς καὶ τοῦ πολιτισμοῦ τῆς.

Τὰ θλιβερά γεγονότα τῆς Τήνου ἔδωκαν ἄλλη μιά φορά τὴν εὐκαιρίαν εἰς τὸν Ἑλληνικὸν Λαόν νὰ ἐκδηλώσῃ τὰ συναισθήματα τῆς προσηλωσεὸς τοῦ πρὸς τὴν αἰωνίαν Πατρίδα, ἡ ἰδέα τῆς ὁποίας εἶναι ἡ συνισταμένη τῶν Ἑλληνικῶν ἀρετῶν. Ὅταν μάλιστα συμβαίνει νὰ κυκλοῦται ἀπὸ κινδύνους, ἡ ἔννοια τοῦ ἠθικοῦ περιεχομένου τῆς γίνεται ἀκόμη βαθύτερη καὶ στὴν Ἑλληνικὴ ψυχὴ κυριαρχεῖ τὸ αἶσθημα τῆς ὑψίστης θυσίας. Καὶ εἶδομεν τὰς ἡμέρας αὐτὰς τοῦ πένθους καὶ τῶν ἀνησυχιῶν τὴν στρατευμένην εἰς τὰς τάξεις τῆς Ἐθνικῆς Ὁργανώσεως Ἑλληνικὴν Νεότητα νὰ ὑψώνῃ τὴν κεφαλὴν, γεμάτῃ θυμὸν καὶ μένος καὶ ὄργην, ἀλλὰ καὶ πειθαρχίαν καὶ ἀποφασιστικότητά, νὰ προσφέρῃ ἐαυτὴν ὁλόκληρον εἰς τὸ καθήκον εἰς τὸ ὁποῖον θὰ τὴν ἐκάλεῖ ὁ Βασιλεὺς καὶ ὁ Ἀρχηγός. Καὶ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ ἄλλως. Ἡ Ε.Ο.Ν., καλλιεργοῦσα μὲ ἀσκήσιν τὴν συνείδησιν τῆς θυσίας καὶ τῆς ἐθνικῆς ὑπερηφανείας στὴν ψυχὴ τῶν ὑπ' αὐτὴν νέων, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ὅταν παρασθῇ ἡ ὥρα θὰ ἠνθηθῇ πρωτοπόρος εἰς τὰς θυσίας, εἰς ὁποιοδήποτε ἐπίπεδον καὶ ἂν τῆς ζητηθῶν, μὲ ἐνθουσιασμόν καὶ ὑπερηφάνειαν.

ΤΑ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΑ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Ἀνω: Μία ἀποψὶς τοῦ Στρατοπέδου τῆς Ε.Ο.Ν. Ἀγίου Συμεῶν. Κάτω: Οἱ Φαλαγγίται τοῦ Στρατοπέδου κατὰ τὴν ὥραν πού ἀσκοῦνται εἰς τὴν σκοποβολήν.

ΝΟΣΟΚΟΜΟΙ

Ἀσχέτως πρὸς τὰ τακτικά καὶ μεθοδικὰ μαθήματα καὶ ἀσκήσεις ἀτομικῆς καὶ κοινωνικῆς ὑγιεινῆς, πού διδάσκονται οἱ Φαλαγγίται καὶ ἰδίως αἱ Φαλαγγίτισσαι καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα, ἡ Περιφ. Διοίκησις Θηλέων Πρωτευούσης εἶχε τὴν φωτεινὴν πρωτοβουλίαν νὰ ἐφαρμόσῃ καὶ ἐν ἄλλο χρησιμώτατον μέτρον, τὸν ἐκ περιτροπῆς ἐπιστημονικὸν καταρτισμὸν καταλλήλων Φαλαγγιτιστῶν ὡς Νοσοκόμων. Ἡ ἐκ τῶν Φαλαγγιτισσῶν — μαθητρίαι λαμβάνουν εἰδικὰ μαθήματα καὶ ἀσκοῦνται συστηματικῶς εἰς τὰ ἐδῶ Νοσοκομεία, ὥστε, κατόπιν ἐξετάσεων, νὰ λάβουν συντόμως ἐπίσημον πτυχίον Νοσοκόμου. Εἶναι περιττὸν βεβαίαν νὰ τονώσῃ τὴν σημασίαν τοῦ μέτρου τούτου. Ἀρκεῖ ν' ἀναφέρωμεν ἀπλῶς ὅτι, ἐκτός τοῦ ἐπαγγελματικοῦ ἐφοδιασμοῦ τῶν Φαλαγγιτισσῶν δι' ἐνδεχομένας ἀνάγκας τῆς ζωῆς, ἐκτός ἀκόμῃ τῆς κοινωνικῆς χρησιμότητος καὶ ὠφελείας ἐκ τῆς παρουσίας ἀσθένων καὶ προθύμων ἐπιστημονικῶν νοσοκόμων ἐν τῇ οἰκονομίᾳ καὶ τῇ κοινωνίᾳ, αἱ νεαραὶ αὗται νοσοκόμοι, αἱ ὁποῖαι, μαζὶ μὲ τὴν νοσηροποιήσιν κατάρτισιν τῶν, εἶναι ἐμπιστευμένα καὶ ἐμπιστευόμενα ἀπὸ τὰ ὑψηλότερα ἔθνηκα ἰδανικά, θὰ εἶναι ἀσφαλῶς εἰς θέσιν νὰ προσφέρουν θετικώτατας καὶ πολυτίμους ὑπηρεσίας καὶ εἰς τὴν Πατρίδα, ἂν παρασθῇ ἀνάγκη νὰ τὰς χρησιμοποιήσῃ εἰς στιγμὰς ἐθνικῆς ἀμύνης.

ΝΑΥΤΙΚΟΙ ΛΩΓΝΕΣ

Εἰς δώδεκα πόλεις τῆς Ἑλλάδος διεξήχθησαν κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς ναυτικοὶ ἀγῶνες ἀπὸ τοῦς Σχηματισμοῦ τῆς Ὁργανώσεώς μας. Εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, τὰς Πάτρας, τὸν Βόλον, τὰ Χανιά καὶ τὸν Ἅγιον Νικόλαον τῆς Κρήτης, τὴν Ἀλεξανδρούπολιν, τὴν Καστορίαν καὶ τὴν Στυλίδαν, τὸ Κατάκωλον Ἡλείας, τὸ Τηγάδι τῆς Σάμου — εἰς ὅλα δηλοῦντα τὰ σημεῖα τοῦ Ἑλληνικοῦ ὁρίζοντος, εἰς ὅλα τὰ σημεῖα πού ἡ Ἑλληνικὴ θάλασσα ἀγκαλιάζει καὶ θωπεύει τὴν Ἑλληνικὴν γῆν. Χαίρετίζομεν μὲ ἰδιαίτερον χαρὰν καὶ ἱκανοποίησιν τὴν εὐρείαν καὶ πολυμερῆ αὐτὴν ἐκδήλωσιν καὶ παλαίου καὶ ἡλικιωμένου τοῦ Ἑλλήδα πνεύματος ἀγάπης, ἐπὶ κοινωνίας καὶ ἐξοικειώσεως μὲ τὴν θάλασσαν, πού ἡ Ε.Ο.Ν. ἐπαναφέρει καὶ καλλιεργεῖ εἰς τὰς ψυχὰς τῶν μελῶν τῆς. Τὸ εἴπαμεν καὶ ἄλλοτε καὶ δὲν θὰ κουρασθῶμεν νὰ τὸ λέγωμεν, ὅτι ἡ θάλασσα ὑπῆρξε μίαν ἐκ τῶν κυριωτέρων πηγῶν τῆς ὕλης καὶ πνευματικῆς ἀκμῆς τοῦ ἔθνους μας, τὸ στοργικώτερον λίκνον τοῦ πολιτισμοῦ μας. Πρέπει λοιπὸν νὰ ἐπιστρέψωμεν καὶ ν' ἀνασπῇμεν εἰς αὐτήν, καθ' ὅσον σιγὴν ὁλόκληρον τὸ ἔθνος, ὑπὸ τὴν πνοὴν τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ τῆς 4ης Αὐγούστου, ἀναγεννᾷται ὁ λώκληρον καὶ ἀγωνίζεται ν' ἀναδημιουργήσῃ τὸν ὕλικόν καὶ πνευματικὸν πολιτισμὸν τοῦ.

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Ἡ πρώτη: Τὰ σύμβολα τῆς ἀκεραιότητος τῆς Ἑλλάδος: Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς καὶ ὁ Ἀρχηγός.

Ἡ τελευταία: Ἀπὸ μίαν ἐπίσκεψιν τοῦ Ἀρχηγοῦ εἰς κατὰσκηνῶν Φαλαγγιτισσῶν.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΕΝΟΣ ΜΙΚΡΟΥ ΗΡΩΟΣ

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ Ο 12ΕΤΗΣ ΛΟΧΙΑΣ

Ἰθά θυμούνται οἱ ἀναγνώσται μας ἕνα μου σημεῖωμα γιὰ τὸ δωδεκαετὴ λοχία, τὸ Γεράσιμ Ραυτόπουλο, ἀπὸ τὴν Κεφαλλονία, πού τότε δρᾷσι σημείωσε στοὺς Βαλκανικοὺς πολέμους. Καὶ γράψαμε τότε πὺς δὲν μπορέσαμε νὰ πληροφορηθῶμε τίποτα γιὰ τὴν δρᾷσι αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ, πού μετὰ τὸ κλείσιμο τῆς Εἰρήνης γράφθηκε μὲ δαπάνες τῆς Ἐπιτροπῆς Περιθάλψεως στὸ Λύκειο Ταβουλάρη γιὰ νὰ μορφωθῇ καὶ νὰ μὴ κατόπιν στὴ Σχολὴ Εὐελπίδων ἀπ' ὅπου θὰ ἀκολουθοῦσε τὸ στρατιωτικὸ στάδιο, πού μὲ τόσο ἀρίστους οὐλῶνους εἶχε ἀρχίσει στὰ 12 μόλις χρόνια του!

Ἐδῶ τελείωναν οἱ πληροφορίες μας στὸ προηγουμένον μας σημεῖωμα. Μὰ ὁ συναγωνιστὴς Χαρίλαος Μποζίκης, ἕνας καλὸς Κεφαλλονίτης, ἀκολουθώντας κι' αὐτὸς τὴ μοῖρα ὅλων τῶν συμπατριωτῶν του πού ἐγκαταλείπουν τὴν πετρώδη νῆσον τοὺς γιὰ νὰ ἐγκατασταθοῦν ἄλλοι, μᾶς ἔγραψε ἀπὸ τὸ Κογκυλίον τῆς Σιντικής γιὰ τὴν ἐξέλιξιν τοῦ ἐξαδέλφου του Γερασίου Ραυτόπουλου καὶ μᾶς ἔθεσε σὲ ἐπαφὴ μὲ τὸν πατέρα του, τὸν Δημοσθένη Ραυτόπουλο, πού εἶναι ἐγκατεστημένος ἀπὸ χρόνια στὸν Πειραιᾶ. Ὁ κ. Ραυτόπουλος, πατέρας, ἦλθε στὰ γραφεῖα μας καὶ μᾶς ἔδωσε τίς πληροφορίες πού ζητούσαμε. Τὸ παρακάτω σημεῖωμα ἔρχεται σὰν συμπλήρωσις, νὰ πούμε, τοῦ προηγουμένου καὶ τὸ παραθέτομε ἀκριβῶς γιὰ νὰ δεῖξομε τί μπορεῖ νὰ προσφέρουν τὰ παιδιὰ τῆς Ἐθνικῆς Ὁργανώσεως Νεολαίας τῆς Ἑλλάδος, ἂν ἡ πατρίδα μας ἐξαναγκάζονταν νὰ πολέμησῃ ὑπὲρ βιωτῶν καὶ ἐστιῶν: Γιατὶ εἴπαμε τόσες φορές: Ἡ Ἑλλὰς ὅπως διεκρίβυε ὁ Ἀρχηγὸς θὰ ὑπερασπίσῃ τὴν Ἐθνικὴν τῆς τιμὴν, ἂν ἦλε ποτὲ προσβληθῇ. Γιατὶ ἐπιβυμῇ τὴν Εἰρήνην, ἀλλ' Εἰρήνην ἐντίμον, πού δὲν θὰ σημαίνει οὔτε καὶ κατὰ κερασίαν μείωσιν τῆς Ἐθνικῆς τῆς ἀνεξαρτησίας καὶ ἀκεραιότητος].

Ὁ μικρὸς Γεράσιμος Ραυτόπουλος ζοῦσε ὁμορφα στὸ Λύκειο τοῦ Ταβουλάρη. Ἐκ φύσεως εὐφυῆς, ἦταν καλὸς μαθητῆς. Οἱ συμμαθηταὶ του τὸν ἀγάπησαν καὶ τὸν θαύμαζαν. Τὸν ἐβλεπαν σὰν κάτι τὸ ὑπερφυσικόν, σὰν κάτι πού χρειάζεται τὸν ἀπόλυτο σεβασμό... Καὶ ζοῦσε πραγματικὰ εὐτυχισμένος στὰ μαθητικὰ θρανία κοντὰ σὲ δασκάλους πού τὸν ἀγαποῦσαν καὶ σὲ συμμαθητὰς πού τὸν ἐλάτρευαν!...

Μὰ ὁ Γεράσιμος πνιγόνταν στὰ μαθητικὰ θρανία! Οἱ εἰδήσεις γιὰ τοὺς ἀγῶνες τοῦ Ἑπαιρωτικοῦ λαοῦ δὲν ἦτο δυνατόν ν' ἀφήσουν ἀσυγκίνητο τὸν νεαρὸν τρόφιμο τοῦ Λυκείου.... Κάθε εἰδήσις γιὰ κάθε ἑλληνικὴ προσπάθεια τοῦ προκαλοῦσε τὸν ἐνθουσιασμό καὶ διψοῦσε γιὰ ἄμεση δρᾷσι, δρᾷσι πού κι' αὐτὸς νὰ μετέχη... Τὰ μαθήματα τοῦ εἶχαν γίνεῖ ἀδιάφορα. Καὶ μὴ ὥραια βραδύα ὁ Γεράσιμος δὲν ἐμφανίστηκε στὸ οἰκοτροφεῖο... Τὸ εἶχε σκάσει ἀπὸ τὸ Λύκειο.

Τὸν ἀναζήτησαν παντοῦ. Στὸ σπῆτι τοῦ πατέρα του στὸν Πειραιᾶ καὶ σὲ διάφορα ἄλλα μέρη, πού θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ υποθέσῃ ὅτι θὰ βρισκόταν... Ἀδικοὶ οἱ κόποι τῶν ἀναζητήσεων. Ὁ νεαρὸς Γεράσιμος Ραυτόπουλος εἶχε ἐξαφανισθῇ χωρὶς νὰ ἀφήσῃ ἴχνην του... Ἡ ἀστυνομία εἶχε ἐξαντλήσει κάθε προσπάθεια, μὰ τοῦ κά-

κου! Καμμιά ἐνδείξις γιὰ τὴν τύχη του. Ἀλλὰ τί νὰ εἶχε γίνεῖ αὐτὸ τὸ παιδί; Μὴν ἀνοιξε ἡ γῆ καὶ τὸ κατάπιε;

— Ὅχι βέβαια!

Ὅπως θὰ ἀντιλαμβάνονται οἱ ἀναγνώσται μας ὁ μικρὸς μας ἥρωας δὲν μποροῦσε νὰ ἀκούῃ τὴ γραμματικὴ καὶ τὸ συντακτικὸ καὶ ἄλλοι νὰ πο-

Ὁ Γεράσιμος Ραυτόπουλος, λοχίας τῶν Βαλκανικῶν πολέμων

λεμοῦνε γιὰ τὴν Ἑλληνικὴ Ἐλευθερία! Ἡ Ἑλλὰς γι' αὐτὸν ἦταν τὸ μεγαλύτερο ἰδανικό!... Ὑπεράνω ὅλων. — Δὲν θὰ ἦθελα, ἐμπιστευόταν στοὺς συμμαθητὰς του, νὰ πάρω τὰ γαλόνια μὲ τὰ γράμματα. Θὰ προτιμοῦσα νὰ τὰ πάρω μὲ τὸ τουφέκι... στὸ πεδίο τῶν μαχῶν.

Καὶ πραγματικὰ ἐξεκρέμασε τὸ τουφέκι του, ξαναφόρεσε τὴ στολὴ τοῦ λοχίου, ἐγκατέλειψε τὰ μαθητικὰ θρανία καὶ ἔφυγε γιὰ τὴν Ἑπείρο πολέμιστῃς μεγάλος καὶ τρανός. Ἡ γενναίότης του ἦταν παραδειγματικὴ καὶ οἱ ἀνώτεροι τοῦ χάρισαν κι' ἄλλο γαλόνι... Ὁ Γεράσιμος Ραυτόπουλος εἶχε γίνεῖ ἐπιλοχίας!... Ἐπιλοχίας 13 - 14 χρονῶν παιδί!... Ἦταν τὸ καμάρι τῶν συναγωνιστῶν του!

Μὰ οἱ ἀγῶνες σταμάτησαν καὶ ὁ Ραυτόπουλος ξαναγυρίζει στὴν Ἀθήνα, πού τὸν θεωροῦσε χαμένο, γιατί

πρέπει νὰ σημειώσουμε ὅτι φοβούμενος μήπως τὸν «ἀνακαλέσουν» δὲν ἐδινε στοὺς δικούς του καὶ στὸ Λύκειο σημεία ζωῆς. Καὶ ξαναρχίζει πάλι τὰ μαθήματά του στὸ Λύκειο!

Μὰ τὰ παγκόσμια γεγονότα τοῦ ἀποσποῦν καὶ πάλι τὴν προσοχή!...

Ὁ νεαρὸς λοχίας — τὸ γαλόνι πού πῆρε στὴν αὐτόνομο Ἑπείρο δὲν τοῦ ἀναγνώρισθῃ — παρατάει καὶ πάλι τὰ μαθητικὰ θρανία καὶ ξαναπάει στὸν πόλεμο γιὰ νὰ πολεμήσῃ στὴν Μακεδονία!... Πολεμεῖ μὲ ἀληθινὸ πατριωτισμό. Σὲ μιά ἀπὸ τίς μάχες ὁ Γεράσιμος Ραυτόπουλος τραυματίζεται, μὰ καὶ τραυματίας πολεμεῖ. Πολεμεῖ μὲ ἀνδρεία πού τὴν θαυμάζουν ὅλοι. Ἡ φιλοπατρία του, ἡ γενναίότης του εἶναι ὑπόδειγμα καὶ γιὰ τοὺς μεγάλους ἀκόμη.

Ἐτοί ἦλθε ὁ χειμὼνας τοῦ 1918 καὶ μιά μέρα ὁ ξηφθὸς πιὰ Γεράσιμος Ραυτόπουλος μεταφέρθηκε μὲ βαρὺ πυρετὸ στὸ στρατιωτικὸ νοσοκομεῖο Θεσσαλονίκης!... Ἡ ἰσπανικὴ γρίπη πού εἶχε τότε θερίσει κόσμον καὶ κοσμάκη θέρισε καὶ τὸν ἄτυχον Ραυτόπουλο. Ἡ τύχη τοῦ φάνηκε σκληρή!... Φιλοδοξοῦσε νὰ πεθάνῃ μαχόμενος ὑπὲρ τῆς Πατρίδος στὸ πεδίο τῆς Ἐθνικῆς τιμῆς. Πέθανε σ' ἕνα κρεβάτι τοῦ στρατιωτικοῦ νοσοκομείου κτυπημένος ἀπὸ τὰ μικρόβια τῆς ἰσπανικῆς γρίπης. Τὸ χλωμό παλληκάρι τῶν βαλκανικῶν πολέμων, τῶν Ἑπαιρωτικῶν ἀγῶνων, τῶν Μακεδονικῶν πολέμων, εἶχε διαφυλαχθῇ ἀπὸ τίς σφαῖρες τῶν ἐχθρῶν καὶ ὑπέκυψε στὴν ἀρρώστειαν!...

Τοῦ γίνηκε μιά καλὴ κηδεῖα!... Τὸ τέλος του ἦταν ἄδοξο!... Μὰ ἡ ἱστορία του ἦταν γεμάτῃ ἀπὸ ἥρωισμούς: Ὁ Γεράσιμος Ραυτόπουλος, εἶναι ἕνας ἥρωας. Κι' ἡ Ἑλληνικὴ Νεολαία θὰ τὸν ἔχῃ παράδειγμα!... Ναί! Ἀς κοιμᾶται ὁ μικρὸς ἥρωας ἡσυχος τὸν αἰώνιον ὕπνον του... Ἀν κάποτε χρειασθῇ, οἱ σημερινοὶ μας νέοι θὰ ἀναδειχθοῦν ἀντάξιοι του... Ἡ Ἑλληνικὴ νεότης εἶναι ἐν ἐπιφυλακῇ. Καὶ ἂν στὰ 1912—1918 ἐμφανίστηκε ἕνας μικρὸς ἥρωας, ἡ Ἑλλὰς τοῦ 1940 καὶ πέρα θὰ ἔχῃ νὰ ἐπιδεῖξῃ πολλούς!... Ἡ Ἑλλὰς στηρίζεται στὴν πίστι, στὴν ἀφοσίωσι, στὴν αὐταπάρνησι τῆς σημερινῆς Ἑλληνικῆς Νεολαίας, πού στὸ νεῦμα τοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ θὰ χάριση στὴν Ἑλληνικὴ ἱστορία νέες σελίδες θριάμβων καὶ δόξης.

Ἀγγ. Μεταξᾶς

28.

(Συνέχεια)

— Παιδί μου! παιδί μου! ψιθύριζε ο Φίλιππος με χαρά, αγκαλιάζοντας το γιό του.

— Η μητέρα; ρώτησε ο Στέφανος.

— Καλά, είναι καλά. Σου στέλνει την ευχή της. Κι' η Άλκα σε χαιρετάει, κι' όλοι οι φίλοι. Χαίρουμε που σε ξαναβλέπω, παιδί μου.

— Ο Στέφανος θέλησε να ρωτήσει: «Θάρρη κι' η Άλκα;», μα δεν είπε τίποτα.

— Έτσι πέρασε ο χειμώνας. Ο ελληνικός στρατός είχε αρκετά αναπαυθεί, ήταν τώρα περισσότερος, άυπομονο-υσε ναάρη ή μέρα να δώσει πάλι το σύνθημα ο βασιλιάς και να νικήσουν.

Τρεις μήνες τώρα μένοντας εδώ είχαν μάθει πολλά για το βασίλειο των Περσών.

— Είναι άπειρο, τους έλεγαν οι ντόπιοι. Ο ήλιος δε βασιλεύει ποτέ στις χώρες του Μεγάλου Βασιλιά. Και πέρα, μακριά, υπάρχουν δυο πρωτεύουσες. Μια για τον χειμώνα και μια για το καλοκαίρι. Και τα παλάτια είναι φορτωμένα χρυσάφι, πολύτιμα πετρώδια κι' άμέτρητους θησαυρούς.

Η φαντασία των Έλλήνων είχε ανάψει.

— Πότε να ξεκινήσουμε! έλεγαν. Πότε να φτάσουμε στα χρυσά τουτα παλάτια!

— Έπί τέλους ήρθε η εύλογη μέρα. Είχε φτάσει πια η άνοιξη, έλειψαν τα χιόνια κι' ο Άλέξανδρος έδωσε το σύνθημα.

— Έμπρός! είπε. Η Άσία είναι μεγάλη, άς μη χάνουμε καιρό!

Ξεκίνησαν. Ανέθηκαν ψηλά βουνά, κατέβηκαν σε άπειρους πλούσιους κάμπους. Κάπου κάπου ξεπρόβαινε έχθρικός στρατός, κάπου κάπου μια πολιτεία αντιστέκονταν. Μα γρήγορα οι έχθροι διασκορπίζονταν κι' ο Άλέξανδρος έφτασε νικητής στη μεγάλη όροσειρά του Ταύρου, στην Κιλικία.

— Αν έχουν πιάσει οι έχθροι τα στενά του Ταύρου, αλίμονό μας! είπε σιγά ο Παρμενίων στον Άλέξανδρο.

— Αλίμονό τους! άποκρίθηκε ο βασιλιάς γελώντας. Κάνοντας δε θα μπόρεια να μάς σταματήσει.

Μα ο γέρο Παρμενίων κούνησε το κεφάλι. — Έστειλε γρήγορους καθαλάρηδες στα στενά να δούν. Γύρισαν χαρούμενοι.

— Τα στενά είναι έλευτερα! ανήγγειλαν. Μα οι Πέρσες έτοιμάζονται να κάψουν την πλούσια πόλι Ταρό, που είναι πέρα από τα βουνά.

— Γρήγορα! φώναξε ο Άλέξανδρος και σπεύδουνε το Βουκεφάλα. Γρήγορα, να μην προλάβουν!

Πέρασαν ανενόχλητοι την ύψηλή όροσειρά του Ταύρου, κατέβηκαν στην

πεδιάδα. Ζέστη βαρεία, οι στρατιώτες πλαντούσαν.

— Θα σκάσουμε από τη ζέστη! έ-πε ο Ήφαιστιών σφουγγίζοντας τον ιδρώτα του. Να σταματήσουμε λίγο, Άλέξανδρε, να πάρουμε άνάσα.

— Δεν έχουμε καιρό! Δεν έχουμε καιρό! άπαντούσε ο Άλέξανδρος κεντώντας το άλογό του.

— Ένα μεσημέρι πέρασαν ένα μικρό ποτάμι, τον Κύδον, έφτασαν άπέξω από την Ταρό. Οι Πέρσες είδαν το πλῆθος νάρχεται και τρόμαξαν. Έβαλαν φωτιά σ' ένα σπίτι, μα δεν πρόφ-ασε να διαδοθεί ή πυρκαϊά. Οι Έλλη-νες έμπαιναν τρέχοντας στην πόλι, έ-σβηναν τη φωτιά κι' έκαναν κατοχή.

Ο Άλέξανδρος κατέβηκε από το άλογό του κατάκοπος. Ήταν μούσκεμα από τον ιδρώτα.

— Πάω να πέρω, είπε, στο ποτάμι να δροσιτώ λίγο.

Ο γιατρός ο Φίλιππος ήταν κοντά του.

— Όχι, βασιλιά μου, φώναξε. Είναι επικίνδυνο. Μπορεί ν' άρρωστήσης.

— Δεν φοβόμαι τον κίνδυνο. Θα πάω.

— Με κάλεσε από τη Μακεδονία να φροντίσω για την υγεία σου, έ-πε ο γιατρός. Άκουσε τη συμβουλή μου! περίμενε πρώτα να ξειδρώσης κι' έπειτα λούζεσαι... Τα νερά του Κύδ-νου κατεβαίνουν από ψηλά βουνά κι' είναι παγωμένα.

— Τόσο το καλύτερο! είπε ο Άλέ-ξανδρος.

Πῆγε στο παγωμένο ποτάμι, νδύ-θηκε, έπεσε μέσα. Μα μόλις βυθίστηκε

στο κρύο νερό ένοιωσε άνατριχίλα στο σώμα του.

— Είχε δίκιο ο γιατρός», ψιθύρισε. Μα ντράπηκε να βγῆ έξω κι' έμεινε κολυμπώντας πολλήν ώρα.

— Όταν βγῆκε ήταν κατάχλωμος. — Ε-πεσε στο κρεβάτι, τὰ δόντια του χτυ-πούσαν από τον πυρετό. — Έτρεξαν οι φίλοι του να τον δουν μα ο Άλέξαν-δρος δεν τους άνεγνώρισε.

Βγῆκαν οι φίλοι έξω τρομαγμένοι. Ο Ήφαιστιών είχε σωριαστή χάμα και θρηνούσε. Σ' όλο το στρατό δια-δόθηκε ή φοβερή είδηση:

«Ο Άλέξανδρος πεθαίνει!».

Τρεις μέρες και τρεις νύχτες πά-λευε ο Άλέξανδρος με το χάρο. Τρεις μέρες και τρεις νύχτες ο Ήφαιστιών έκλαιγε στα πόδια του. Την τετάρτη μέρα ο γιατρός ο Φίλιππος τον ζύ-γωσε:

— Έχω ένα δυνατό γιατρικό να σου δώσω βασιλιά μου, του είπε. — Αν το πάρης μπορεί να σωθῆς.

— Πῆγαινε να μου το έτοιμάσης... ψιθύρισε ο Άλέξανδρος κι' έκλεισε τα μάτια.

Βγῆκε έξω ο γιατρός και τη σι-γυῆ εκείνη ήρθε τρέχοντας ένας απο-σταλμένος από το στρατηγό Παρμε-νίωνα, που ήταν ακόμη στίς πλαγιές του Ταύρου και πολεμούσε.

Μπήκε μέσα στο δωμάτιο του Άλε-ξάνδρου, γονάτισε.

— Βασιλιά μου... του είπε. Μα ο Άλέξανδρος δεν άκουσε.

— Βασιλιά μου, είπε πιο δυνατά, με στέλνει ο Παρμενίων. Σου κρατώ ένα γράμμα. Είναι άνάγκη...

Ο Άλέξανδρος άνοιξε τα μάτια.

— Ένα γράμμα από τον Παρμενίω-να, ξανάπε ο άπεσταλμένος.

— Δεν μπορώ να διαβάσω, μουρμού-ρισε ο Άλέξανδρος και τὰ δόντια του χτυπούσαν.

— Είναι μεγάλη άνάγκη.

Ο Άλέξανδρος μάζεψε όλη του τη δύναμη, άπλωσε το χέρι.

— Δώσε μου το! είπε.

Πῆρε το γράμμα, το άνοιξε. Στην αρχή δεν μπόρεσε τίποτα να διακρίνη· τὰ γράμματα χόρευαν. Μα σιγά σιγά άρχισε να διαβάζει:

«Ω βασιλιά, τη στιγμή τούτη μα-θαίνω πώς ο γιατρός σου ο Φίλιππος είναι πληρωμένος από το βασιλιά των Περσών να σε δηλητηριάσει. Έχε το νοῦ σου!»

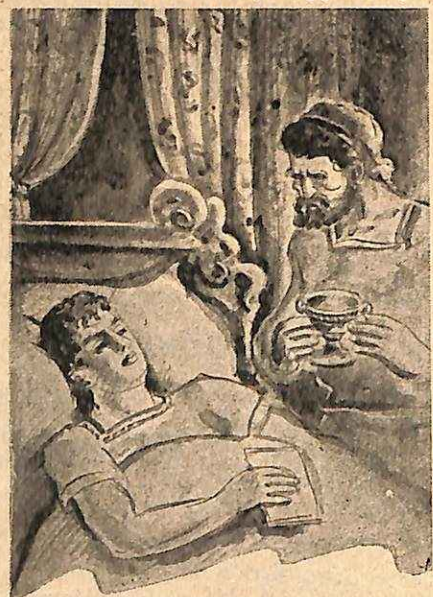
Τη στιγμή εκείνη έμπαινε ο Φίλιπ-πος κρατώντας το γιατρικό.

— Πῆγαινε! είπε ο Άλέξανδρος στον άπεσταλμένο.

Ο γιατρός ζύγωσε.

— Βασιλιά μου, είπε, κουράγιο! Το φάρμακο τούτο θα σε κάμη καλά. Ά-νασηκώσου λίγο να το πῆς.

Ο γιατρός βοήθησε τον Άλέξανδρο

Ο Άλέξανδρος με τόνα χέρι τούβινε το γράμμα και με τ' άλλο έπαιρνε το φάρμακο.

II: ΕΛΛΗΝΙΣΤΙΚΗ ΑΝΑΤΟΛΗ

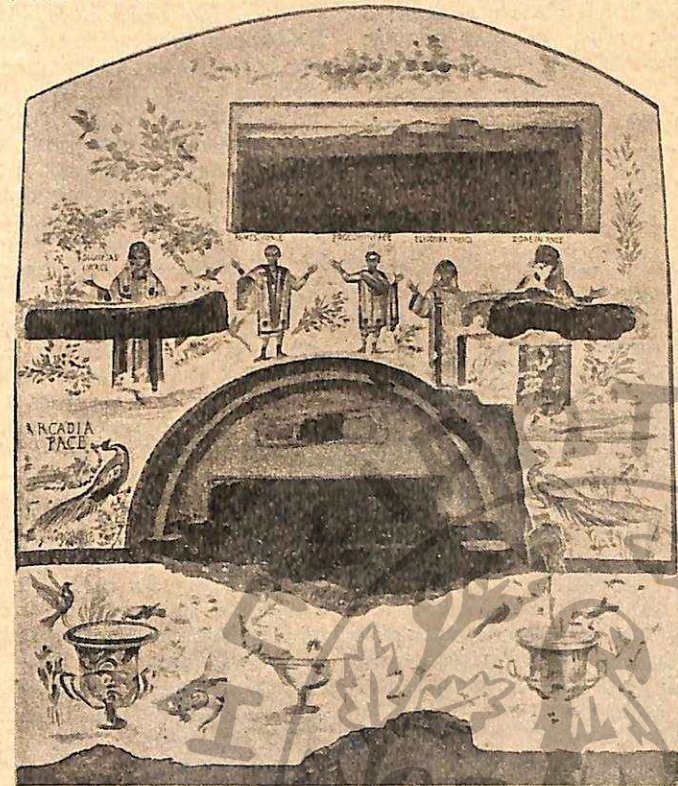
Η καταπληκτική στρατιωτική μεγαλοφυΐα του Μ. Άλεξάνδρου, που οι επιτεύξεις της τόσο από άποψι έκτάσεως όσο και μονι-μότητας θα παραμείνουν άνευ προηγουμένου εις την ιστορίαν της ανθρωπότητας, βάζει το ά-παρασάλευτο θεμέλιο κι' άνοί-γει τη μεγαλοπρεπή αύλαία της δευτέρας αυτής φάσεως της Έλ-ληνικής ιστορίας και του Έλλη-νικού πολιτισμού, που έσομα μαζί του νικητής και τροπαιού-χος ως τις έσχάτιες της Έγγυς Άνατολής, άκολουθώντας τις Μακεδονικές φάλαγγες, όπως άρ-γότερα θα εισβάλη το ίδιο νικη-της και στη Δύσι πίσω από τις ρωμαϊκές λεγεώνες για να με-ταβάλη άρδην μέσα στους τρεις τελευταίους π. Χ. και τους τρεις πρώτους π. Χ. αιώνας τη μορφή ολόκληρου του κόσμου. Κατά τη μεγάλη τούτη για τον Έλλη-νισμό και την όλη ανθρωπότητα περίοδο ή πόλις παρακάμει πλέον ως θεσμός πολιταϊκός κι' έπικρατεί ή έννοια του Κράτους, μέσα εις το όποιο ή πόλις δεν διατηρεί πλέον παρά την κοινο-τική της μόνο έλευθερία. Ο δια-κανονισμός των σχέσών τους — πόλεως και κράτους — επιδιώ-κεται κατά δύο τρόπους, των ομο-σπονδίων πολιτειών και της μοναρχίας. Μέσα στα όμοσπονδα αυτά ή μοναρχούμενα κράτη μπορεί να ζήση κανένας όχι μό-νο ως πολίτης αλλά και ως ιδιώ-της, δηλαδή ως μέλος άπλό της κοινωνίας, χωρίς να νάνι άπαραί-τητον ν' άποτελῆ και μέλος της πολιτείας. Ο συγκεντρωτισμός και ή διάρθρωσις έξ άλλου της κεντρικής εξουσίας δημιουργεί τον τύπο του άργανωμένου κρά-τους, — υπό τη μορφή που το έ-νοούμε σήμερα — που θα παρα-λάβῃ κατοπιν ή Ρωμαϊκή αυτο-κρατορία, άργότερα ή Βυζαντινή και άπ' αυτήν ή νεώτερη Εύρώ-πη. Η εύρύτητα που παίρνουν κατά την περίοδο τούτη οι οίκο-νομικές συναλλαγές και το έμ-πόριο, — που πρὶν από τον Μ. Άλέξανδρο περιωρίζονταν μονά-χα μέσα στη Μεσόγειο —, της προσδίδει ένα χαρακτήρα παγκό-σμιου, το δε έμπορικό ναυτικό προσλαμβάνει διαστάσεις που ποτέ δεν γνώρισαν ή αρχαία Μί-λητος κι' ή Μασσαλία. Η διά-νοισις μεγάλων, παγκοσμίων, έμ-πορικών οδών γίνεται άφορμή να προέλθουν τα τραπεζιτικά, βιο-μηχανικά και έμπορικά κρατικά μονοπώλια, που συμβάλλουν σε μια πρωτοφανή για τὰ τότε χρο-νικά συσσωρεύσι δημοσίον πλού-του — άπείραστες αποξηράνσεις, κολοσσιαία τεχνικά και άλλα εκ-πολιτιστικά δημόσια έργα εκτε-λούνται για ν' άνταποκριθῶν στις άπαιτήσεις, τις έποικιακές τάσεις και την άλματική άνα-πτύξι των μεγάλων έμπορικών κέντρων, όπου συγκεντρώνεται

μία διεθνής πλέον και παγκό-σμιος έμπορία. Την παγκοσμιότη-τα τούτη του Έλληνικού έμπορίου παρακολουθεί και ή Έλληνική γλώσσα. Σ' αυτό το πλῆθος των νέων μεγαλοπόλεων της Άνατο-λής και της Αιγύπτου — ή Ιστο-ρία μάς διέσωσε τριάντα νέες πόλεις με το όνομα του μεγάλου κατακτητού, — την Άλεξάνδρεια, την Άντιόχεια, την Πέργαμο καταφεύγουν τώρα Έλληνες από κάθε γωνία της Ελλάδος, που δεν μπορούν να συνεννοηθῶν με την ιδιαίτερα τους διάλεκτο άλ-λά την πιο γνωστή και κοινή ά-πό τους μεγάλους συγγραφείς της Άττικής διάλεκτο. Έτσι δια-βιβάζεται μαζί της και ολόκλη-ρος ο Άθηναϊκός πολιτισμός που συνάψισε στην έντελέστερη μορ-φή του τον Έλληνικό ολόκληρο, που γίνεται κτήμα κοινό, όχι βέ-βαια στην πρώτη κλασσική μορφή, με την όποια επέβαλε

ΤΟ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΚΟ ΕΠΟΣ

ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

στον άρχαιο κόσμο την πνευμα-τική του ήγεμονία, αλλά μ' έ-κείνη που οι νέες συνθήκες τον διαμόρφωσαν για να προσαρμο-σθῇ στις εύρειες και ποικίλες ά-παιτήσεις, τις βιωτικές και πνευ-ματικές, μιας εύρυτάτης πολιτι-σμένης ανθρωπότητας. Γιατί στην πολιτισμένη ανθρωπότητα περι-λαμβάνονταν και οι λαοί της Ά-νατολής που καθυπέταξε ο Άλέ-ξανδρος και τώρα όποχρεώνουν-ταν να δεχθῶν τις Έλληνι-κές επιδράσεις. Η Άνατολή, εις την όποια εγκαθιδρύθηκαν τα έλληνικά βασίλεια, δεν άποτε-λούσαν από χώρες βάρβαρες, αλλά χώρες με πολιτισμούς πα-νάρχαιους, τόσο βαθειά ριζωμέ-νους μέσα στην ψυχή των ίθαγ-ών που θάταν ματαιοπονία κά-θε προσπάθεια για μια τέλεια εκρίζωσι τους. Μονάχα με την προσαρμογή εις τις πανάρχαιες διοικητικές συνθήκες τους και

Μία εικὼν από το κοιμητήριο του Καλλίστου.

της ταυτόχρονης έφαρμογής των άρχαίων έλληνικών θεσμών — που έξηγει τον κοσμοπολιτικό χα-ρακτήρα των πολιτειών ένεργεί-ων του Μ. Άλεξάνδρου και των άναξίων διαδόχων του άληθινά μεγάλων Έλλήνων βασιλέων της Αιγύπτου και της Συρίας — κα-τωρθώθηκε ή όργάνωσι και ή πρόσδος των μεγάλων τούτων Έλληνιστικών κρατών. Μονάχα με τη σοφή διοργάνωσι του κρά-τους και της θρησκείας, που θα σταθῇ ύπόδειγμα για το Βυζάν-τιο, έπιτελούν την ύψιστη αυτή ύπηρεσία στην ανθρωπότητα, ά-νοίγοντας τον δρόμο στην κο-σμοκρατορία της Ρώμης, του Χριστιανισμού και του Βυζαντι-νού πολιτισμού. Η έπίσημη αὐ-τή και καθαρά δημιουργική έρ-γασία, με την όποια κληροδοτή-θηκε ο Έλληνικός πολιτισμός ως ζωσα δύναμις εις τους μεταγενε-στέρους, άποτελεί περισσότερο κι άπ' τις άθάνατες του Άλεξάν-δρου νίκες την έπίσημη πνευ-ματική δόξα της Άλεξανδρινής και των έπ' αυτών του έλληνιστι-κής περιόδου, που στέκεται ο έπ' αὐτῆς διάδοχος του κλασσικού πολιτισμού των Άθηνών και με-γάλος γεννήτωρ του Βυζαντινού πολιτισμού. Αυτό το τεράστιο έρ-γο της έπιλογής και άφομοίω-σεως, που έπιτελείται εις τις ι-στορικές πρωτεύουσες των μεγά-λων Έλληνιστικών βασιλείων της Άλεξανδρινής Ελλάδος, τὰ ό-ποια εκυδέρνησαν κατά τους τε-λευταίους τούτους αιώνας π. Χ. οι Έλληνες βασιλείς — οι Πτο-λεμαίοι εις την Αιγύπτο, οι Σε-λευκίδαι εις την Συρία, οι Άτ-ταλλίδαι εις την Μ. Άσία, — έ-χοντας ως μεγάλη κέντρα άνα-γνώσεως και διαδόσεως του Έλληνικού πολιτισμού την Άλε-ξάνδρεια, την Άντιόχεια, την Πέργαμο, δεν άνοίγει μονάχα την εύρεία λεωφόρο, μα καθο-ρίζει αυτών τον χαρακτήρα και τη μοίρα του Βυζαντίου. Η Άν-τιόχεια, το μεγάλο στρατιωτικό κέντρο των επεχειρήσεων εναντί-ον της Περσίας, ή μεγάλη πρω-τεύουσα της Άνατολής θα σταθῇ ή έδρα και το όρμητήριο των πρώτων Βυζαντινών αυτοκρατο-ριών. Κι' ή Άλεξάνδρεια, το ά-παράμιλλο πνευματικό κέντρο μιας τόσο θαυματούργου δημι-ουργίας, ώστε ολόκληρη ή έλλη-νιστική περίοδος, ή τέχνη της και ο πολιτισμός να χαρακτηρί-ζεται και ως Άλεξανδρινή, έπί μια ολόκληρη ολιετηρίδα θα παραμείνῃ, όπως άλλοτε αι Ά-θηναι και άργότερα ή Κωνσταν-τινούπολις, ή πνευματική καθέ-δρα του Έλληνισμού, ο ιστορι-κός σύνδεσμος του άρχαίου και νεωτέρου κόσμου, που άνοίγει εις την ανθρωπότητα τους εύρυ-τέρους θρησκευτικούς όρίζοντες, προετοιμάζοντας την έλευσι του Χριστού και προετοιμαζόμενη για τους μετέπειτα αιώνας της ορθοδοξίας και την επικράτησι του Χριστιανισμού.

ΣΤΡΑΤΗΣ ΔΟΥΚΑΣ

ν' άνασηκωθῇ στα μαξηλάρια και του έδωσε το γιατρικό.

Ο Άλέξανδρος με το ένα χέρι πῆρε το γιατρικό και με το άλλο έδωσε στο Φίλιππο το γράμμα του Παρμενίωνα.

Κι' έτσι τη στιγμή που ο Άλέξανδρος έπινε το φάρμακο, ο Φίλιππος διάβαζε το γράμμα.

Ο Φίλιππος έπεσε στα γόνατα κι' ώρκίζονταν στους θεούς πώς όλα αὐ-τά είναι συκοφαντία. Κι' ο Άλέξαν-δρος χαμογέλασε, του έδειξε το άδει-από ποτήρι που είχε το φάρμακο:

— Είδες; του είπε. Έχω έμπιστο-σύνη σε σένα.

Μερικές μέρες ακόμα ο Άλέξαν-δρος πάλευε με το θάνατο. Σιγά σιγά

δμως άρχισε να παίρνῃ άπάνω του.

Ο στρατός άνάσανε. Οι στρατηγοί κύ-κλωναν το κρεβάτι του Άλεξάνδρου.

— Τι νέα; τους ρωτούσε κάθε πρῶ-το ο Άλέξανδρος άκουμπημένος, χλω-μός ακόμα, στα μαξηλάρια.

Κι' οι στρατηγοί του άνάφεραν τις πληροφορίες που έφερναν κάθε μέρα οι άπεσταλμένοι.

Ο βασιλιάς των Περσών μαζεύει μεγάλα στρατεύματα, πέρα, στη Με-σοποταμία.

— Πόσο στρατό; ρωτούσε ο Άλέ-ξανδρος.

— Λένε τετρακόσιες χιλιάδες πεζούς κι' έκατό χιλιάδες καθαλάρηδες.

— Ο Μέμνων πέθανε, είπε ο Άλέ-

ξανδρος, δεν τους φοβάμαι. Ποιός εί-ναι ο άρχηγός τους;

— Ο ίδιος ο βασιλιάς τους, ο Δαρείος.

Ο Άλέξανδρος τινάχτηκε άπάνω. — Ένοιωσε πώς ξανάρθε ή δύναμή του.

— Επ' τέλους! φώναξε. Θα παλέψω με βασιλιάδες!

Ο γιατρός ο Φίλιππος τον έθαλε πάλι να ξεαπλωθῇ στο κρεβάτι.

— Μη βιάζεσαι, βασιλιά μου, του είπε· είσαι ακόμη αδύνατος, περίμενε.

— Είναι ακόμα μακριά, παρετήρη-σε ο Κρατερός. Έχουμε καιρό.

Ο Άλέξανδρος ήσυχασε.

— Τι άνθρωπος είναι ο Δαρείος; ρώ-τησε.

(Άκολουθεί)

ΚΕΡΚΥΡΑ

ΤΟ ΝΗΣΙ ΠΟΥ ΑΙΧΜΑΛΩΤΙΖΕΙ

Τὸ χαϊδεμένο παιδί τῆς Δημιουργίας, στὸ ὁποῖον ἐχάρισε μὲ σπατάλη ὅ,τι τὸ πῶς ὁμορφο καὶ τὸ πῶς συναρπαστικό, ἡ χιλιότραγουδημένη καὶ χιλιόμυνημένη Κέρκυρα, θὰ μένῃ πάντα μιὰ ἀπὸ τὶς πῶς γοητευτικὲς γωνιῆς τῆς Ἑλληνικῆς πατρίδας.

Ὁ ἥλιος, ὁ οὐρανός, ἡ θάλασσα, ἡ γῆ, ὁ ἀέρας ἀκόμη, ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως, ἔχουν προσφέρει τὸ καλὺτερο κομμάτι ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ τους γιὰ νὰ δημιουργηθῇ αὐτὸ τὸ θαῦμα τῆς ὁμορφιάς, ἡ χαρὰ τῶν ματιῶν, τὸ ὁλοπράσινο νησί, πού κάθε του τοπίο, κάθε κορφοβούνι καὶ πλαγιά, κάθε του ἀκρογιάλι καὶ ρεματιά, ἀποτελοῦν καὶ ἕνα ξεχωριστὸ ζωγραφικὸ πῆλακα τῆς πῶς ἐξωτικῆς ἐμπνεύσεως καὶ τῆς πῶς ἀριστοτεχνικῆς ἐκτελέσεως.

Ἐχὼ τὴν ἰδέα ὅτι οἱ Θεοὶ τῶν ἀρχαίων προγόνων μας δὲν ἐγνώριζαν τὴν Κέρκυρα. Ἀλλοιῶτα, ὁ Ζεὺς θὰ ἔσπῃν τὸ θρόνον του στὴν κορυφὴ τοῦ Παντοκράτορα, ὁ Πᾶν θὰ χοροπηδοῦσε μέσα στὶς σκιὲς καὶ τὸς δροσιῆς τοῦ πρασίνου τῆς καὶ ὁ Διόνυσος θὰ εἶχε τὰ πῶς πλούσια σὲ χυμούς ἀμπέλια.

Ἄν πάλι τὴν γνώριζαν καὶ δὲν τὴν προτιμοῦσαν, τοῦλάχιστο γιὰ θέρετρο, νομίζω ταπεινά ὅτι δὲν εἶχαν ἀρκετὰ ἀνεπτυγμένο τὸ αἶσθημα τοῦ ὠραίου. Γιατὶ ἀληθινά, αὐτὸ τὸ νησί εἶναι τόπος φτιαγμένος γιὰ κατοικία Θεῶν καὶ αὐτοκρατόρων.

Στὸ πῆλακα τοῦ χρόνου, ἡ γῆ τῆς δὲν κουράστηκε νὰ τῆς χαρίζῃ μιὰ ἀπίστευτα πλούσια βλάστηση, ἡ θάλασσα νὰ φιλῇ τὰ πόδια τῆς Βασιλοπούλας αὐτῆς τοῦ Ἰονίου, τὸ ἀέρι νὰ τὴν χαϊδεύῃ ἀπαλά καὶ νὰ ψιθυρίζῃ τὰ πῶς μεθυστικὰ λόγια στὶς φυλλωσιές τῆς καὶ ὁ ἥλιος νὰ χρυσώνει πρῶτ' καὶ ἀπὸγεμα τὶς ράχες τῶν βουνῶν τῆς, τὶς πλαγιὲς καὶ τ' ἀκρογιάλια τῆς.

Ὁ ἐπισκέπτης πού θὰ γνωρίσῃ τὴν Κέρκυρα ἀπὸ τὴν πόλι ἴσασιν τὴν Παληοκαστρίτσα, κ' ὡς πέρα στὸ μακρινώτερό της σημεῖο, τὴ Λευκίμμη, ὅποιος δὴ τὸ Γαστοῦρι, πᾶν στὴν Πλατυτέρα, ἀνέβῃ στὸν Παντοκράτορα καὶ ἀγναντέψῃ ἀπὸ τὸν ὕψος τὴ θάλασσα, ὅποιος ξεχασθῇ μέσα στὰ τοπία τῆς καὶ μείνῃ ἐκστατικός μπροστὰ στὰ ἡλιοβασιλέματα τῆς, ὅποιος ἀκούσῃ τὸ τραγοῦδι τοῦ νεροῦ στὶς Μπενίτσες καὶ ξεχασθῇ στὸ μικρὸ καφενεῖο τοῦ Κανονιοῦ ἀπορροφημένος ἀπὸ τὸ ἀπέναντι θέαμα τοῦ νησιοῦ τοῦ Ὀδυσσεύς καὶ τοῦ Περσέως, θὰ ἐξηγήσῃ εὐκόλα γιατί ὁ Κερκυραϊκὸς λαὸς ἔχει τόσο πολὺ ἀνεπτυγμένο τὸ μουσικὸ καὶ γενικὰ τὸ καλλιτεχνικὸ αἶσθημα, γιατί ἔχει τόση ἀπλότητα στὴν ἔκφραση τῶν αἰσθημάτων τῆς ψυχῆς του, τοῦ χαρακτήρος καὶ τῆς μορφῆς του. Μέσα σὲ μιὰ φύσι, σ' ἕνα περιβάλλον πού ὅπως λέει ὁ Μπουρὺκ σὲ κάποιον του σονέτο «Τὸ φεγγαρόφωτο, ἡ μουσικὴ καὶ τὸ αἶσθημα γίνονται ἕνα», ὁ Κερκυραϊκὸς λαὸς δὲν θὰ μπορούσε νὰ εἶναι ἀλλοιῶτικος.

Τὸ περιβάλλον ἀσκεῖ βαθεῖα ἐπίδρασι στὸν ψυχικὸ κόσμον καὶ σ' ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς τοῦ Κερκυραίου. Τὸ γραφικὸ γυναικεῖο Κερκυραϊκὸ κοστούμι, τὸ κομψὸ καὶ πολυχρῶμο, ἔχει πάρει πολὺ ἀπὸ τὴν ὁμορφιά καὶ τὴν χάρι τοῦ λουλουδόκοσμου τοῦ μαγικοῦ νησιοῦ. Ἡ μουσικὴ τῆς Κερκυραϊκῆς προφορᾶς εἶναι παρμένη ἀπὸ τὸ τραγοῦδι τῶν πουλιῶν καὶ τὴν μουσικὴν ὑπόκρουσι πού συνθέτει ἀπαλά ἡ φυλλωσιὰ μὲ τὰ χάδια τοῦ μπάτη. Δὲν μπορούσε μιὰ τέτοια φύσις παρὰ νὰ διαπλάσῃ ἕνα τέτοιο αἰσθηματικὸν κόσμον. Ἐνὰ κόσμον μὲ ἐμφυτὴ εὐγένεια καὶ ἀρχοντιά, πού δὲν τὴν δανείστηκε ὅπως πολλοὶ πιστεύουν ἀπὸ τὴ Βενετιάνικη γενιά τῶν ἀρχόντων καὶ τῶν εὐγενῶν, ἀλλὰ πού τὴν χρωστάει ὁλοκληρωτικὰ στὴ φύσι, μέσα στὴν ἀγκαλιά τῆς ὁποίας ζῇ.

Μὰ μὴ θαρρεῖτε πὼς μόνο τὸ ὑπαιθρο, ἡ πλαγιά καὶ τ' ἀκρογιάλι, τὸ χωριὸ καὶ ὁ ὀρίζοντας χαρίζουν τὴν συγκίνησι καὶ τὸ αἶσθημα! Κι' αὐτὴ ἡ πόλις τῆς Κερκύρας δὲν εἶναι λιγώτερο γοητευτικὴ ἀπὸ τὴν ὑπαιθρο μὲ τὸ ρυθμὸ τῆς καὶ μὲ τὶς ἐκπλήξεις τῆς. Εἶναι ἡ πῶς ἐκπληκτικὴ πόλις στὴν Ἑλλάδα ἀπὸ ἀπόψεως συνόλου. Εἶναι ἕνα μπουκέτο ἀπὸ παλῆα μαραμμένα λουλουδία πού ὁμως διατηροῦν ἀκόμη τὸ χρῶμα τους καὶ τὸ ἄρωμά τους, πλασιωμένα ἀπὸ ἄλλα νιοκομμένα, μὲ νωπὰ τὰ χρώματα καὶ τὴν δροσιά. Παρουσιάζει μιὰν ἀρμονικὴ συντροφιά ἐνὸς πολὺ παλῆου καὶ ἐνὸς νέου κόσμου. Σοῦ κάνει τὴν ἐντύπωσι μιᾶς παρέας ὁμοφυγερόντων πού διασκεδάζουν ἀρμονικὰ μὲ τὰ νειάτα!

Δυὸ βήματα ἔξω ἀπὸ τὴ Σπιανάδα πού ἀντιπροσωπεύει τὴ σύγχρονη ἐποχὴ μὲ τὸ πάρκο τῆς καὶ μὲ τὰ μοντέρνα τῆς κτίρια πού τὰ πλασιώνουν ἄλλα παλῆα, συναντᾷ τὸν μεσαῖωνα! Σὲ δυὸ βημάτων ἀπόστασι ἀπὸ τὸ σύγχρονο κέντρο σὰς ὑποδέχεται τὸ Βενετιάνικο λιθόστρωτο στενοσόκακο μὲ τὰ πανύψηλα σπίτια του, πού δῶ καὶ κεῖ βλέπεις στὶς ἀρχοντικὲς μπασιές τους νὰ φιγουράρουν τὰ οἰκόσημα τῶν ἀρχόντων μιᾶς ἐποχῆς πολὺ γηρασμένης, καὶ πῶς πέρα, τὸ «Γκέτο», ὁ Ἑθραϊομαχαλᾶς δηλαδή, πού ἀπὸ αἰῶνες τώρα δὲν ἔχει ἀλλάξει οὔτε τὴ μορφή, οὔτε τὸ ρυθμὸ τῆς ζωῆς του.

Λίγο πῶς πέρα πάλι, ἀπὸ τὴν ἀντίθετη πλευρὰ τῆς Σπιανάδας πούχει γιὰ φόντο τῆς τὸ ἱστορικὸ φρούριο τῆς πόλεως καὶ στὸ κέντρο τῆς τὸ κυκλικὸ μνημεῖο τοῦ Μαίτλαντ, τελειώνει ἀποτόμως ἡ πόλις καὶ ἀρχίζει τὸ προάστειο! Ἡ ἐξοχή! Ἀρχίζει ἡ Γαρίτσα, πού ἀποτελεῖ συνέχεια τῆς πόλεως, μὲ τὶς βίλλες τῆς, τὴν ὑπέροχη παραλία τῆς, τὴν τετραπλὴν δειροστοιχία πού ὁδηγεῖ στὸ δροσδούστο κτῆμα μὲ τὴν θερινὴν κατοικία τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Πρίγκιπος Ἀνδρέου, τὸ «Μὸν Ρεπό», ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔχει πάρει τὴν ὀνομασία τῆς ὅλη ἡ γύρω τοπεθεσία, μὲ τὶς ἐπαύλεις τῶν πῶς ξακουστῶν Κερκυραϊκῶν οἰκογενειῶν.

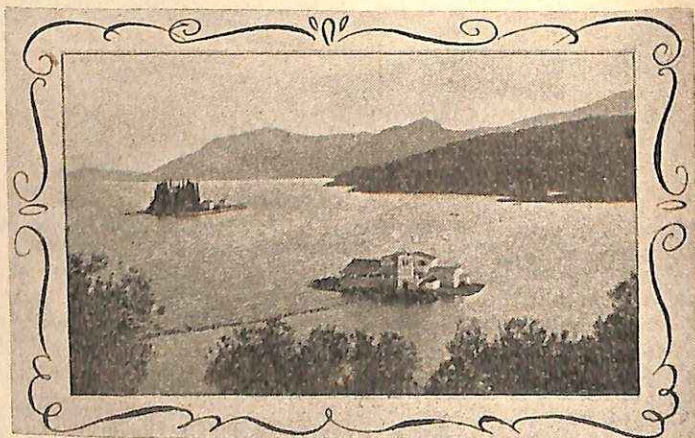
Ἐτσι μεσαίωνας καὶ σύγχρονη ἐποχὴ, πόλις καὶ προάστειο, παρουσιάζουν ἕνα μοναδικὸ ὅσο καὶ ἐκπληκτικὸ συγκρότημα, πόλεως πού ἐκπλήσσει, ἀλλὰ ποτὲ δὲν κουράζει. Καὶ τί ἐκδηλώσεις πολιτισμοῦ! Στὸ Γαστοῦρι, πού τὸ στολίζει τὸ ἀνάκτορο τῆς αὐτοκρατορίας Ἑλισάβετ, τὸ περίφημο «Ἀχιλλεῖο», ὑπάρχουν θέατρο καὶ φιλαρμονικὴ ἄρτια.

Θέατρο ἐπίσης ὑπάρχει καὶ σ' ἕνα ἄλλο χωριό, τὸ πῶς μακρινὸ τῆς Κερκύρας, στὴ Λευκίμμη.

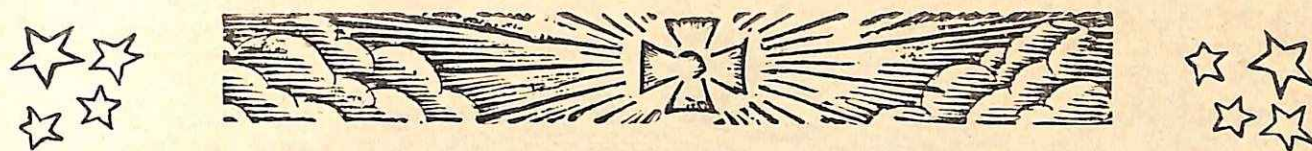
Ὅσο γιὰ τὴν πόλι εἶναι τόσο γνωστὸ ὅτι ἔχει δυὸ φιλαρμονικὲς, τὶς πῶς παλῆες καὶ τὶς πῶς ἄρτιες τῆς Ἑλλάδας, καὶ περίφημο Δημοτικὸ Θέατρο πού δὲν τὸ ἔχει οὔτε ἡ Ἀθήνα, ὥστε καὶ ἂν δὲν τὸ ἀναφέραμε δὲν εἶχε τίποτε νὰ ζημιωθῇ κανεῖς.

Ὅποιος γνωρίσῃ τὴν Κέρκυρα καὶ τὶς ὁμορφιὲς τῆς παραδίνεται στὴν πῶς γλυκεῖα αἰχμαλωσία καὶ ζῇ μέσα σ' ἕνα ἀξέχαστο ὄνειρο.

Μῆτσος Δειλινός

Ἡ παραλία τῆς Κερκύρας μὲ τὸ Ποντικονῆσι.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΚΑΙ Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

31ης ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Εὐαγγέλιον (Λουκᾶ δ' 16—23)

Ἀπόστολος (Α' πρὸς Τιμόθεον β' 1—7)

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν Ναζαρέτ, ὃς ἦν τεθραμμένος, καὶ εἰσῆλθε κατὰ τὸ εἰωθὸς αὐτῷ ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῶν σαββάτων εἰς τὴν συναγωγὴν, καὶ ἀνέστη ἀναγνῶναι. Καὶ ἐπεδόθη αὐτῷ βιβλίον Ἡσαίου τοῦ προφήτου, καὶ ἀναπτύξας τὸ βιβλίον εὗρε τὸν τόπον ὃς ἦν γεγραμμένος Πνεῦμα Κυρίου ἐπ' ἐμέ, ὃς εἵνεκεν ἐχρίσεν με, εὐαγγελισσάσθαι πτωχοῖς ἀπέσταλκέ με, ἰάσασθαι τοὺς συνετρίμμενους τὴν καρδίαν, κηρύξαι αἰχμαλώτους ἀφῆσιν καὶ τυφλοῖς ἀνάβλεψιν, ἀποστείλαι τεθραυσμένους ἐν ἀφῆσει, κηρύξαι ἐνιαυτὸν κυρίου δεκτόν. Καὶ πύξας τὸ βιβλίον, ἀποδοὺς τῷ ὑπηρέτῃ ἐκάθισεν. Καὶ πάντων ἐν τῇ συναγωγῇ οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν ἀτενίζοντες αὐτῷ. Ἦρξατο δὲ λέγειν εἰς αὐτοὺς ὅτι σήμερον πεπλήρωται ἡ γραφὴ αὕτη ἐν τοῖς ὠσίν ὑμῶν. Καὶ πάντες ἐμαρτύρουν αὐτῷ καὶ ἐθαύμαζον ἐπὶ τοῖς λόγοις τῆς χάριτος τοῖς ἐκπορευομένοις ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ.

Παρακαλῶ οὖν πρῶτον πάντων ποιῆσθαι δεήσεις, προσευχάς, ἐν τεύξεσι, εὐχαριστίας, ὑπὲρ πάντων ἀνθρώπων, ὑπὲρ βασιλέων καὶ πάντων τῶν ἐν ὑπεροχῇ ὄντων, ἵνα ἡρεμον καὶ ἡσύχιον βίον διάγωμεν ἐν πάσει εὐσεβείᾳ καὶ σεμνότητι. Τοῦτο γὰρ καλὸν καὶ ἀποδεκτὸν ἐνώπιον τοῦ σωτῆρος ἡμῶν Θεοῦ, ὃς πάντας ἀνθρώπους θέλει σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν. Εἰς γὰρ Θεός, εἰς καὶ μεσίτης Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ἀνθρωπος Χριστὸς Ἰησοῦς, ὁ δούς ἑαυτὸν ἀντίλυτρον ὑπὲρ πάντων, τὸ μαρτύριον καιροῖς ἰδίαις, εἰς ὃ ἐτέθη ἐγὼ κήρυξ καὶ ἀπόστολος, ἀλήθειαν λέγων ἐν Χριστῷ, οὐ ψεύδομαι, διδάσκαλος ἐθνῶν ἐν πίστει καὶ ἀληθείᾳ.

* ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ *

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἰς τὴν Α' πρὸς Τιμόθεον ἐπιστολὴν του δίδει εἰς αὐτὸν διαφόρους παραγγελίας ἵνα αὐτὸν διαφύγῃ τὴν ἐκκλήσιν τῆς Ἑφέσου. Προσαγορεύει αὐτὸν ὡς τέκνον του ἀγαπητόν, καθὼς ὁ Τιμόθεος ἦτο μετὰ τῶν ἐθνικῶν ἐκείνων τῆς Ἑφέσου, οἱ ὅποιοι ὄνταν ὁ Παῦλος ἐπῆγε ἐκεῖ γιὰ νὰ διδάξῃ τὸ Εὐαγγέλιον, μετὰ τῶν πρῶτων ἔτρεξαν νὰ γίνουν μαθηταὶ του καὶ πνευματικὰ τέκνα του. Διὰ τοῦτο βλέπομεν καὶ τὸν Παῦλον νὰ ἐνδιαφέρεται τόσο πολὺ δι' αὐτὸν καὶ νὰ προσπαθῇ μὲ τὰς δύο πρὸς ἐκείνον ἐπιστολάς ὅπως τὸν καταστήσῃ ἀντάξιόν του μαθητὴν πρὸς τὸ καλὸν καὶ τὴν πρόοδον τῶν νεοφωτιστῶν τῆς Ἑφέσου Χριστιανῶν. Ὅπως ξέρομε οἱ Ἅγιοι τοῦ Χριστοῦ Ἀπόστολοι εἶχαν ἀναλάβει νὰ διαδώσουν σ' ὅλον τὸν Κόσμον τὴν Χριστιανικὴν διδασκαλίαν καὶ ἐπομένως ἔπρεπε ἔπειτα ἀπὸ τὸ θάνατόν του ν' ἀφήσουν ἀντάξιους συνεχιστὰς τοῦ ἔργου των. Μετὰ τὸ αὐτῶν ὁ Παῦλος εὗρεν εἰς τὴν Ἑφῆσον ὡς τὸν πῶς καλὺτερον τὸν Τιμόθεον. Μετὰ τὸ λοιπὸν τῶν ἄλλων παραγγελμάτων πού εἰς τὰς δύο ἐπιστολάς μεταβιβάζει εἰς τὸν Τιμόθεον τοῦ λέγει ὅτι ἐν ἀπὸ τὰ ἀπειρα αὐτοῦ καθήκοντα ἦταν καὶ τὸ νὰ προσεῦχεται εἰς τὸν Ἐπουράνιον Πατέρα διὰ τὸ καλὸν ὄλων τῶν ἀνθρώπων. Ἐπειδὴ δὲ οἱ ἐχθροὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ διέ-

διδον γιὰ νὰ συκοφαντοῦν τοὺς Χριστιανούς ὅτι οὗτοι ἦσαν κακοποῖα καὶ ἀναρχικὰ στοιχεῖα, ἀκριβῶς δι' αὐτὸν τὸν λόγον ὁ Παῦλος λέγει εἰς τὸν Τιμόθεον ὅτι πρέπει μὲ κάθε τρόπον νὰ ἐξουδετερώσῃ αὐτὲς τὴν συκοφαντίαν καὶ ν' ἀποδείξῃ ὅτι οἱ Χριστιανοὶ ἦσαν ἄνθρωποι ἡσυχιοί, φιλειργηνικοὶ καὶ νομοταγεῖς. Τοῦ συνιστᾷ λοιπὸν νὰ προσεύχεται εἰς τὸν Θεὸν ἰδιαίτερος διὰ τὸ καλὸν καὶ τὴν σωτηρίαν τῶν βασιλέων καὶ ὄλων ἀνεξαιρέτως τῶν ἀρχῶν τῆς Πολιτείας καὶ φανερά καὶ μυστικά, γιὰ νὰ πιστοποιήσῃ τὴν νομιμοφροσύνην τῶν γνησίων Χριστιανῶν. Καὶ τοῦτο ὅχι μόνον γιὰ νὰ καταρρίψῃ τὴν συκοφαντίαν, ἀλλὰ καὶ διότι τὸ ἔργον τῆς προσευχῆς διὰ τὸ καλὸν καὶ τὴν σωτηρίαν ὄλων τῶν ἀνθρώπων ἀνεξαιρέτως εἶναι ἔργον κατ' ἐξοχὴν θεάρεστον. Διότι σκοπὸς καὶ θέλησις τοῦ Σωτῆρος τῆς ἀνθρωπότητος εἶναι ἡ σωτηρία ὄλων τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας.

Λοιπὸν καὶ ἡμεῖς ὡς Χριστιανοὶ ἔχομεν τὴν ὑποχρέωσιν ὅπως ἀπ' τῆς μικρῆς αὐτῆς περικοπῆς ἀπ' τὴν Α' πρὸς Τιμόθεον ἐπιστολὴν τοῦ μεγαλυτέρου τῶν Ἀποστόλων καὶ τὰ διδάγματα τῆς, φρονημασθῶμεν καὶ ἐμψυχωθῶμεν εἰς τὴν πίστιν μας. Τὰ παραγγέλματα τοῦ Παύλου δὲν ἀφοροῦν μόνον τὸν Τιμόθεον, ἀλλὰ ὅλους ἡμᾶς τοὺς Χριστιανούς. Αἱ ὑποχρεώσεις πού ἀνελάμβανε ἐκεῖνος εἶναι γενικῶς ὑποχρεώσεις καὶ καθήκοντα κάθε γνησίου Χριστιανοῦ.

Μὲ τὸ πρῶτο ἀνάβλεμμα τοῦ ἡλιοῦ φάνηκαν οἱ τέσσερες φρεγάδες ἀντίκρουσιν Καθωμαλιά. Ποῦθ' ἐρχόντανε; Γιά τοῦ πήγαιναν; Οὔτε ἄκουσε οὐτ' ἔμαθε κανεῖς. Μά πρέπει νὰ ἦταν βασιλικές φρεγάδες. Κι' οἱ τέσσερες λέει, τὸ ἴδιο εἶχαν χτίσιμο· χυτὲς πρύμνη - πλώρη. Κι' εἶχαν τὶς ἀρματωσιεῖς τοὺς βασιλικούς καὶ κείνες. Τὰ κατάρτια τοὺς ἀτόφια προὔττειναν ἀπὸ κάτω στὴ σκάτσα ὡς πάνω στὴ γαλέτα· τὶς ἀντένες ἀσταλένει· σχοιनीα καὶ ξάρτια ἀπὸ καμψηλότριχα καὶ τὰ πανιά τοὺς ὀλομέταξα. Ἄν ρωτᾷς γιὰ τὶς κουπαστὲς καὶ τὶς μπαταρίες τοὺς, σὸ σῦμμα ἦταν ντυμένες. Κι' εἶχαν στὴν πλώρη γιὰ θαλασσομαχὸν ἕνα διαμαντοκόλλητο σταυρό, τρόμιο τῶν στοιχειῶν καὶ φρίκη τοῦ κυμάτου. Στὴν πρύμνη, ἀπάνω σὸ τοῦμα εἶχαν τὸ Ἅγιο Βαγγέλιο καὶ σὸ μεσανδρὸ κατάρτι ψηλά σ' ἕνα δικέφαλον ἀητό, τὴν Παναγία ποὺ ἔλαμπε — προσκυνῶν τὴ χάρις της — σὰν αὐγερινός. Γιὰ τοῦτο βέβαια ἦταν βασιλικές φρεγάδες, τοῦ δικοῦ μας τοῦ βασιλιά ποὺ ὠρίζε στὴν Πόλην. Ἐκείνη τότε ἦταν ἡ κιβωτὸς τῆς Χριστιανωσύνης. Ποιὸς ξέρει τί ἀλλοφύλους πήγαιναν πάλι νὰ χτυπήσουν, νὰ στήσουν παντοδύναμο σὲ Ἀνατολή καὶ Δύση τὸν τίμιον Σταυρό!

Ἦσαν ἡ αὐγὴ ἀνοιξιάτικη· χαρὰ Θεοῦ! Φύλλο δὲ σειόταν οὐδὲ πού-
πολο. Ἡ θάλασσα πήχτρα. Στὸ διά-
φανο οὐρανὸ πρόσμενες νὰ λῆς κα-
θρεφλισμένα τὰ νησιά καὶ τ' ἀκρο-
γιάλια μὲ τὴν πρασινίδα τους. Ἀρι-
στερά φαίνονταν τῆς Κρήτης τὰ βου-
νά· πῶσα τὰ Δωδεκάνησα ἔδειχναν γα-
λανά τὰ ριζοβούνια τους κάτω ἀπὸ
τὴν καταχνιά τοῦ τὰ ἔδενε σὰν που-
ποῦλνιο γεφύρι· καὶ δεξιά κατέβαι-
ναν τ' ἀκρωτήρια καὶ οἱ κόρφοι τοῦ
Μωριά, ὡς τὸν Καβομαλιά καὶ τὸ
Τσιρίγο. Καὶ καθὼς χτυποῖς ὁ ἥλιος
ἔδλεπες τίς στεριὰς νὰ χύνουν λογί-
ων χρώματα καὶ τίς φρεγάδες νὰ
ἄστραποβολοῦν, ἀνάμεσα οὐρανοῦ
καὶ θάλασσας.

Εἶχαν ἀπλωμένα ὅλα τὰ πανιά. Φλόκοι καὶ κοντραφλόκοι, γάμπιες καὶ παπαφίγγοι καὶ παρουκέτα καὶ τρίγγοι ὅλα στὴ θέση τους. Μὰ κρέμονταν ὅλα παραλυμένα καὶ μόνον τὰ μπρούλια τους ἀνάδευαν καυμιά φορὰ, σὰν φιδάκια ἔτοιμα νὰ φᾶνε τὰ κεφάλια τους. Οἱ σκότες κρέμονταν καὶ κείνες παράλτες στὰ χέρια τῶν ναυτῶν, ποὺ ἄδικα προσμένουν προσταγὴ νὰ γυρίσουν τὰ πανιά στὸν ἄνεμο. Κοιμήθηκε ἀπάνω τὸ χρυσοστόλο δοιάκι ὁ τιμονιέρης· ἡ βάρδια στὸ ξάγναντο τῆς πλώρης ψηλά κοιμήθηκε καὶ κείνη, τῆρωντας πάντα ἐμπρὸς τῆς. Οἱ καπετάνιοι στὰ χρυσὰ καὶ τὰ βελουδένια, νυστάζουν ξαπλωμένοι ἐς πούπουλινια προσκέφαλα, κάτω ἀπὸ τὴν πραινυορόννη τέντα τῆς πρύμης, καὶ μόλις ἀκοῦνε τὸ λεβάντικο τραγοῦδι ποὺ παίζει τὸ σκλασθάκι μὲ τὸν ταμπουρά. Κάτω στὸ ἀμπάρι οἱ σκλάβοι μὲ τὰ μεγάλα

Λόγο με λόγο πιάνονται στα χέρια.

ΤΟΥ ΑΝΔΡΕΑ
ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑ

λα στρείδια αγνά ὅ,τι εὔ-
ρει. Γυρίζει μόνον ἀπάνω
κάτω στῖς μαυρισμένες πέ-
τρες καί τὰ χορταριασμένα
σπηλάδια σάν καί τινι ζητῇ.
Τί εἶχε - τί ἔχασε; Τίποτα.
Μά κάθε ἄνθρωπος μικρός-
μεγάλος, πλούσιος - φτω-
χός ἔχει καί τὸν ὁδηγό του.

Ἐχει νὰ κάμῃ κατιτί. Ὁ ὁδηγός του πηγαίνει καὶ τοὺ τὰ θυμίζει. Βουλῆ-
θηκε νὰ πάῃ πουθενά; Ὁ ὁδηγός του
ἔρχεται καὶ τὸν ξυπνάει. Ἔτσι τώρα
καὶ τὸν κασιδιάρη ἀνάγκαζε νὰ πη-
γαίνει ζητώντας πρᾶμα ποὺ δὲν ἔ-
χασε.

Τέλος είδε ο κασιδιάρης στο βράχο
μιά σπηλιά. Βλέπει τη σπηλιά, υπαίνει
μέσα. Μπαίνει μέσα, τί να ιδή; Τοι-
χούς γυμνούς περίγυρα. Πάει βαθειά·
σκοτάδι πίσσα. Αυτιάζεται καλά· ά-
κούει τικ-τάκ, τικ-τάκ σαν ν' άργο-
στάλαζε νερό. Ζιγώνει· ξανοίγει χάμου
μιά λακκούβα που δεχότανε του βρά-
χου τή διαμαντένια σταλαματιά. Του
ήρθε σαν κάμα· παίρνει από το νερό
και νίβεται· δροσολογιέται. Άστόχα
στα βγαίνει κι' ένα ψαράκι που ήρε
νεκρό στις πέτρες και το ρίχνει μέσα.
Μά το ψάρι ζωντανάψε και άρχίζει να
απομαρτύνει μέσα στο νερό.

— Μπρέ! λέει, κάνοντας τὸ σταυρό
του.

του. Ἀλλὰ τὴν ἴδια ὥρα νοιώθει καὶ κεί-
νος τὸ ἀρρωστημένο του κορμί νὰ θρέ-
φεται σὰν στέλεχος πλατάνου ποῦ
παίρνει νερὸ στὶς ρίζες του. Τὰ λέ-
πια πέφτουν καὶ δείχνεται τὸ δέρμα
ὀλομέταξο. Αἷμα πύρινο κουφοδρομεῖ
στὶς φλέβες του· ψυχὴ μὲ ἄλλη ψυχὴ
σταυρῶνεται στὰ φυλλοκάρδια του·
φτερά ἔκτοτε νὰ πετάξῃ στὰ ἐπουρά-
νια· καὶ ὁ δὲν περιστέρι ἐγενε.

— Μπρέ! Ξαναλέει· έλα Χριστέ και Παναγιά κοντά μου!

Τρέχει ξῶν· κράζει τοὺς συντρόφους
του. Γυρίζουν ἐκεῖνοι στὶς φωνές, κυ-
ττάζουν καὶ σταυροκοποῦνται. Ἄγγε-
λος εἶναι, ἀνθρωπος εἶναι, δὲν ξέρουν.
— Μὰ εἰ ποὺ εἶσαι σύ;

— Εγώ, ὁ κασιδιάρης· κουφάρι ἤ-
μουν καὶ περιστέρι γίνηκα· φτερά ἔχω
καὶ πετάξω στὰ ἐπουράνια.

Τρέχουν κοντά, τὸν κυττάζουν ἀπο-
δῶ, τὸν φέρνουν ἀποκεῖ, τὸν καλο-
γνωρίζουν.

— Ἄμ ποιὸς σ' ἔκαμ' ἔτσι;

— Τὸ καὶ τό' ἡῶρα τ' ἀθάνατο νερό.

— Πῶς; Ποῦ;

— Μέσα στη σπηλιά.

Ἀκοῦνε καὶ θαυμάζουν, ρίχνουν ὁ,τι
εἶχαν στὰ χέρια τους καὶ τρέχουν στὴ
σπηλιά. Φτάνουν ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά,
πιάνουν φιλονικία.

—'Οχι ἐγὼ θὰ ἴμῳ πρῶτος.
—'Οχι ἐγὼ.

Λόγο πρὸς λόγο πιάνονται στὰ χέρια. Πιάνονται στὰ χέρια, τραβούν τὰ στυλῆτα' μακελοκόβονται. Νὰ τί θὰ εἶπῃ πασιόκοσμος! Γιά νὰ εὔρουν τὴν ἄθανασίαν ὅσον ὅλοι τὸ θάνατο ἐμπρὸς στὴν πηγὴ της!

Τὸ ναυτόπουλο, καθὼς εἶδε αὐτά,
πηδάει στ' ὀρθολίθι καὶ βάνει τὶς φω-
γές. Ἀκοῦνε ἀπὸ τὶς φρεγάδες, ρί-

20v

Στὴν Ἑλευσίνα ἐπάλαι-
ψε καὶ σκότωσε τὸ ληστή
Κερκύονα ἀπὸ τὴν Ἀρκα-
δίαν, ποὺ εἶχε τὴ συνήθεια
νὰ προσκαλῇ σὲ πάλιν ὁ-
λους τοὺς διαβάτες.

Λίγο παρακάτω, στὸν Ἑρνεό, ἐξέκανε καὶ τὸν Προκρούστη Δαυμάστη.

Αὐτὸς πάλι εἶχε τὴ συνήθεια νὰ ξαπλώνῃ τοὺς διαδάτες στὸ κρεβάτι του κι' ἂν τύχαινε νὰ περισσεύουν, τοὺς ἔκοβε τὰ πόδια. Ἄν πάλι ἦταν μικρότεροι, τοὺς ἐβασάνιζε τεντώνοντας τὸ κορμὶ τοὺς ὥς νὰ πεθάνουν.

Γι' αὐτὸ κι' ὁ Θησέας ἐ-
θανάτωσε τὸν Προκροῦστη
μέ τὸν ἴδιον τρόπο. Καί, κά-
νοντας ἔτσι, ἐμιμῶτανε τὸν
Ἥρακλη. Ἔτσι καὶ κείνος,
πολεμώντας ὅπως τὸν πο-
λεμοῦσαν, ἔσφαξε τὸν Βού-
σιρη, ἐσκότωσε μέ πάλη τὸν
Ἀνταῖο, μέ μονομαχία τὸν
Κύκνο καὶ τὰ σκίσαι τὸ
κεφάλι τοῦ Τέρμερου, ὅπως
αὐτὸς ἐσκότῳνε τοὺς περα-
στικούς χτυπώντας τους μέ
τὸ κεφάλι του. Ἀπὸ τὸ τε-
λευταῖο τοῦτο μάλιστα λένε
πως βγῆκε κι' ἡ παροιμία
«τέρμερο κακόν».

Ο ΑΙΓΕΑΣ ΑΝΑΓΝΩΡΙ-
ΖΕΙ ΤΟ ΓΙΟ ΤΟΥ

ΙΒ'. Προχωρώντας και φτάνοντας κατά τὸν Κηφισὸν εἶδε νὰ τὸν πλησιάζουν ἄντρες ἀπὸ τὴν ἀρχαία γενεὰ τοῦ Φύταλο, ποῦ εἶχε φιλοξενήσει ἄλλοτε τὴ θεὰ Δήμητρα, ὅταν ἔφαχνε γιὰ νὰ βρῇ τὴν κόρη της, στὸ ἴδιο μέρος. Μποροῦμε νὰ θυμηθοῦμε, κοντὰ σ' αὐτὸ πῶς ἡ Δήμητρα, πληρώνοντας τὸν Φύταλο γιὰ τὴ φιλοξενία του, τοῦ ἔδωσε νὰ φυτέψῃ τὴν πρώτην συκία τῆς Ἀττικῆς.

Αὐτοὶ λοιπὸν οἱ φιλόξε-
νοι ἄνθρωποι πρωτοχαιρέ-
τησαν τὸν Θεάσα. Καὶ ἐ-
πειθεῖ, σύμφωνα μὲ τὴ θρη-
σκευτικὴ παράδοσι, εἶχε ἁ-
νάγκη ἀπὸ καθαρμοῦς,
τὸν ἐξάγγισαν γιὰ τὰ
φονικά πού εἶχε κάνει κι'
ἀφοῦ ἐθυσίασαν γιὰ χάρι
τὸν σὺν Φιλάνθρωπο Δία,
τὸν ἐφίλεσαν στὸ σπῆτι
τους, προσφέροντάς του

χνουν βάρκες στη θάλασσα, χέρια στα κουπιά, βγαίνουν θαίνουν και κείνοι το θαύμα, όλοι στη σπηλιά· μα αντί να πιάνουν τη φιλονικία.

—“Οχι ἐγὼ θὰ μπῶ πρῶτα.”

—“Ὁχι ἐγώ.
Λόγο πρὸς λόγο πιάνοντα
ρια, τραθοῦν τὰ στυλέτα, μ
θονται καὶ κεῖνοι.

Τὸ ναυτόπουλο βλέποντας

τὴν πρώτη φιλοξενία ὅλης
τῆς ὁδοιπορίας του.

νατολικά της Ἀθήνας. Ἐκεῖ ἀκριβῶς κατοικοῦσε τότε ὁ Αἰγέας. Καὶ τὸ ἀγαλλμα τοῦ Ἑρμῆ πού ἦταν στημένο στ' ἀνατολικά τοῦ ἱεροῦ, τὸ λέγανε «Ἑρμῆ τῶν πυλῶν τοῦ Αἰγέας».

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΜΕ ΤΟΥΣ
ΠΑΛΛΑΝΤΙΔΕΣ

Ὁ Πάλλας, ἀδερφός τοῦ Αἰγέα, εἶχε πενήντα γιούς. Τοὺς Παλλαντίδες. Ἐπειδὴ ὁ Αἰγέας ἦταν ἀτεκνος, ὁ ἀδερφός του λόγάριαζε πῶς μὴ μέρα οἱ γιοὶ του, σὰν μόνοι κληρονόμοι τοῦ Αἰγέα, θάπαιρναν στὰ χέρια τοὺς τῆ βασιλεία τῶν Ἀθηνῶν. Νὰ θυῶς ποῦ τώρα, μὲ τὴν ξαφνικὴ ἀποκάλυψιν πῶς ὁ Αἰγέας εἶχε γιό — καὶ μάλιστα τὸν ἥρωα Θησέα — οἱ Παλλαντίδες ἔχαναν καθ' ἑλπίδα νὰ δοῦν πραγματοποιούμενα τὰ ὄνειρά τους. Ἐτοίκοντὰ στὴν ἔχθρα ποῦ εἶχαν ἀπὸ παλαιοὺς στὸν Αἰγέα, γιατί ἐβούλευε ἐνῶ ἦτανε θετὸ παιδί τοῦ παπποῦ τοὺς Πανδίωνα, ἐπρόσθεταν τώρα τὴν ἔχθρα τοὺς ἐναντίον στὸν ἀπρόσμενον διάδοχόν του.

πού τότε ήτανε δήμος Ἄ-
γνουντος καί πού τὸν ἔλε-
γαν Λεώ. Αὐτὸς ὁ Λεῶς
λοιπὸν πῆγε καί μαρτύρη-
σε στὸ Θησέα ὅλα τὰ σχέ-
δια τῶν Παλλαντίδων. Γι'
αὐτὸ κι' ὁ Θησέας, ἀντὶ νὰ
περιμῆνῃ νὰ τοῦ ἐπιτεθοῦν
οἱ Παλλαντίδες πού ἐρχό-
ντουσαν φανερά νὰ τὸν χτυ-
πήσουν, ἐπροτίμησε νὰ πέ-
σει ξαφνικά ἀπάνω σὲ κεί-
νους πού τοῦχαν στημένο
κατῆρι καί νὰ τοὺς σκο-
τώσῃ ὅλους, ἀπὸ τὸν πρῶτο
ὥς τὸν τελευταῖο. Σὰν ἔ-

Η ΕΚΑΛΗ ΚΙ' Ο ΤΑΥΡΟΣ
ΤΟΥ ΜΑΡΑΘΩΝΑ

“Υστερὸν ἀπὸ τὰ παραπλάνω, ὁ Θησέας, γιὰ νὰ μὴ μένῃ χωρὶς δουλειὰ καὶ, τὸ κυριώτερον, γιὰ νὰ κερδίσῃ τὴ συμπάθεια τοῦ λαοῦ, ξεκίνησε γιὰ νὰ τὰ βάλῃ μὲ τὸν ταῦρον τοῦ Μαραθῶνα ποῦ ἐρήμαζε τὴν ὁμορφὴν πεδιάδα καὶ τρομοκρατοῦσε τὶς τέσσερις γύρω πολιτείες: Μαραθῶνα, Τρικόρουθο, Προβάλινθο καὶ Οἰνίην, ποῦ τὶς ἔλεγον ὅλες μαζί τὴ Τετράπολιν. Ἐκεῖ ὁ Θησέας συναντήθηκε μὲ τὴν Ἑκάλη καὶ φιλοξενήθηκε στοργικώτατα ἀπὸ τὴ μυθολογικὴ αὐτὴ ἥρωίδα.

πλησίαζε κείνη τὴ σπηλιά, λές καὶ
ἀνίχνιζε γύρω τοῦ Κἄν ὁ θυμὸς. Οἱ
ναῦτες μὲ τὰ στυλῆτα ὁρῶν ἔκαναν
οἱ σκλάβοι ποῦ δὲν εἶχαν στυλῆτα,
σῆκωναν τίς ἀλυσίδες καὶ μὲ τὴν πρῶ-
τὴ ἀνοιγαν τὸν τάφο τοῦ ἔχθρου.
"Ὅσοι δὲν εἶχαν ἀλυσίδες, πέτρες, εἴ-
χαν τὰ δόντια καὶ τὰ νύχια τους, ποῦ
κατέβαζαν λουριδὲς τὸ κρέας. Τὸ αἶ-
(Συνέχεια στὴ σελίδα 1536)

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΦΙΛΟΙ

Υπό Μ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ

24. (Συνέχεια)

«Ίσως δεν έχεις ακούσει ποτέ τ' όνομά του... Είναι ταπεινός και άγνωστος... «Τό μονοπάτι της άρετης είναι στενό και τραχύ», μου είπε. «Έτσι το παρουνιάζει πάντα στον άνθρωπο ό πειρασμός... για να δειλιάζει μπροστά στο σωστό και θεάρεστο... Δεν έχεις τό δικαίωμα να νοιαστείς για τον έαυτό σου ακόμα, πριν ξαναφέρει πίσω στο κοπάδι τά πλανηθέντα πρόβατα... πριν άποσειρήσει τό κράτος του Σατανά από την Κρήτη και τις άνατολικές θάλασσες... Σήμερα είσαι τό σκυλί στη μάντρα του Κυρίου... Πώς παρατάς τό χρέος σου;»

Αυτά τά λόγια με κλόνισαν, 'Ιωσήφ, κι' έμένα' μά δεν άλλαξα απόφαση... Έκαμα άναβολή μονάχα και προσπάθησα να συνταιριάσω την άγνια προσταγή με την έπιθυμία της ψυχής μου... Κοίταξε...

Και λέγοντας τούτα τά λόγια ό Νικηφόρος με μιά γοργή κίνηση παραμέρισε τό χρυσοκέντητο σκαραμάγκι από τό στήθος του και τ' άλλα άκριβά φορέματα κι' έδειξε στον παρακοιμώμενο ένα τραχύ μάλλινο ράσο πού φορούσε κατάσαρακα.

—Νά με ποιά τρόπο, πρόσθεσε, δεν άφίνω ποτέ τόν έαυτό μου να ξεχάσω πώς τά μεγαλεία και ή δόξα του κόσμου έόυτου είναι μονάχα πρόσκαιρα, πολύ πρόσκαιρα για μένα!... Νά, γιατί κάθε τόσο έρχομαι και σε παρακαλώ να με βοηθήσεις να τ' άποτινάξω από πάνω μου σαν ένα φορτίο πολύ βαρετό!...

Για μιά στιγμή πάλι οι δύο άντρες κοιτάχθηκαν σιωπηλοί. 'Ο Βρίγκας, «ή πονηρή παλατιανή άλεπού», όπως έλεγε τόν έαυτό του, είχε συγκινηθή...

«'Αν είναι αλήθεια όλα τούτα, και είναι — τό βλέπω καθαρά στά μάτια του — δεν έχω τό δικαίωμα ν' άμφισβάλλω γι' αυτό τόν άντρα, γιατί τόν άδικώ;». 'Ο Νικηφόρος έξακολούθησε:

—'Ετσι... όπως τ' άκριβά τούτα ρούχα πού φανερώνουν τό αξίωμά μου κρύβουν τό μάλλινο ράσο του άσκητή, τό ίδιο τά καμάματα και τά λόγια που δείχνουν τόν άσχητό δομéstικο της 'Ανατολής... μέσα μου, βαθειά όμως ή ψυχή μου πιά δέεται γονατιστή προς τόν Κύριο...

'Ο Βρίγκας χωρίς ν' άποκριθή άρχισε να περπατά νευρικός άπάνω κά-

τω... Για κάμποσα λεπτά μέσα στη μεγάλη πλακόστρωτη σάλα δεν ακούονταν παρά μονάχα τά βήματά του και τό τιτίβισμα των χελιδονιών πάνω στο ταντελωτό κεφαλοκόλωνα... 'Υστερα στάθηκε άπότομα μπροστά στο Φωκά...

—Κι' όταν, με τη βοήθεια του Παντοδύναμου, γύρισης νικητής από την Κρήτη; τόν ρώτησε σταυρώνοντας τά τεράστια χέρια του μπροστά στο στήθος.

—Θά χτίσω μοναστήρι στον 'Αθωνα και θ' άποτραβήχτώ εκεί... 'Ετσι έχομε συμφωνήσει με τόν 'Αθανάσιο... και τίποτα πιά δεν μπορεί να με κλονίση από την απόφασή μου... —Κι' αν άλλες άνάγκες τρανότερες σε καλέσουν... αν τό πιστό σκυλί πάρη προσταγή να υπερασπίση κάπου άλλο τό μάντρα του Κυρίου του;

'Η φωνή του παρακοιμώμενου είχε πάρει έδώ ένα τόνο ειρωνικό.

«Έλαμψε τό άστέρι της όμορφιάς, ή βασίλισσα Θεοφανώ».

—Θά πώ: «Κύριε, ή ψυχή μου μάζεψε και τη στερνή της δύναμη για να σε δουλέψω... Τώρα άπόκαμε πιά... δεν μπορεί άλλο... 'Ανάθεσε σε κάποιον δυνατότερό μου τό βαρύ τούτο χρέος».

'Ο παρακοιμώμενος έτρεξε στο μεγάλο τραπέζι πού μεταχειριζόταν για γραφείο... άνοιξε ένα κρυφό συρτάρι, έβγαλε από μέσα τη μυστηριώδη περγαμνή πού του έστειλε ό «άγνωστος φίλος» και πήγε και την ξεδίπλωσε μπροστά στα μάτια του Νικηφόρου...

—Διάβασε Δομéstικε, του είπε, και δός μου τη γνώμη σου... Και λέγοντας τούτα κάρφωσε τό βλέμμα άπάνω του, για να μη χάση τη πιό μικρή, την πιό άνεπαίσθητη κίνηση πού θάκανε.

'Ο Νικηφόρος διάβασε με προσοχή, χωρίς να δείξη καμμία άπορία' ύστερα κούνησε τό κεφάλι, χαμογέλασε και είπε, σά να ήταν τό μόνο συμπέρασμα πού έβγαλε άπ' αυτή την ιστορία.

«Μωραίνει Κύριος όν βοούλεται άπολέσαι». Και πρόσθεσε:

—Γι' αυτό ιδιαιτέρα ήρθα να σε συναντήσω σήμερα, 'Ιωσήφ.

—'Ωστε ξέρεις λοιπόν; φώναξε ό Βρίγκας πού δεν έπείριμενε καθόλου αυτό τό άποτέλεσμα.

—'Ως τόσο δεν πρόφτασε να πάρη την άπάντησή... 'Ο Σερραφείμ παραμερίζοντας τό βαρύ βήλο χύθηκε μέσα στη σάλα συχανασαίνοντας...

«'Η Αύγουστα» είπε μονάχα, «ή Αύγουστα».

Μιά μυρουδιά από έξωτικά, θαρρείς, λουλούδια πού δέ φυτρώνουν σε κανένα έγκόσμιο περιβάλλον πλημύρισε τόν άέρα... Σύγκαιρα δυο νεαρές πατρικίες δλόδευκα ντυμένες φάνηκαν στην πόρτα... Μόλις είδαν τό Νικηφόρο άφήκαν μιά πιλή φωνούλα κι' ήταν έτοιμες να πισωδρομήσουν' μά εύθυσ άνάμεσά τους έλαμψε τό άστέρι της όμορφιάς και της χάρις, ή βασίλισσα Θεοφανώ.

Πολύτιμα χρωματιστά πετράδια έλαμπαν στις περόνες πού κρατούσαν άναδεμένα ψηλά τά πλούσια μαύρα μαλλιά της... μά κι' από τά χέρια κι' από τό λαμό της κι' όλουθε από τό λιγερό της κορμί πού ήταν ντυμένο στο χρυσοκέντητο μετάξι, λάμψεις γαλάζιες, ρόδινες άναδίνονταν σε κάθε της κίνηση. Κι' ως τόσο όλος τούτος ό θησαυρός δεν στεκόταν άξιος να τραβήξη τό μάτι του ανθρώπου πού ένα πράμα μονάχα κοίταζε και θαύμαζε, μόλις την αντίκρυζε, την όμορφιά της την άνείπωτη.

'Η παρουσία της Θεοφανώς στα διαμερίσματα του παρακοιμώμενου μ' όλο πού αυτός είχε τό έλεύθερο να μπαίνει όποια ώρα ήθελε στο γυναικίτη, ήταν κάτι δλότελα άντικανονικό. Γιατί οι βασιλιάδες δεν ήταν πιά άνθρωποι, να πούμε, μά σύμβολα και κάθε κίνησή τους και κάθε λόγος τους ακόμα, στις έπίσημες τουλάχιστον παραστάσεις, ήτανε από τά πριν γνωστός και τέτοιος πού να δίνει αυτή την έντύπωση στον κόσμο. Την έποχή μάλιστα τούτη βαστούσαν με τη μεγαλύτερη άσχημότητα αυτούς τους τύπους κι' ό πατέρας του βασιλιά Ρωμανού, ό Κωνσταντίνος ό Ζ', ό Πορφυρογέννητος, είχε γράψει δλόκληρο βιβλίο «Περί βασιλείου τάξεως» πού

Ο ΓΑΜΟΣ ΚΑΙ Η ΤΕΚΝΟΠΟΙΪΑ

'Ο γάμος στη Σπάρτη δεν ήταν όποδοσι ιδιωτική, γιατί ή τεκνοποιία έθεωρείτο σαν ένα από τά πρωτεύοντα καθήκοντα του πολίτου έναντι της πόλεως. 'Ωστόσο ό πολίτης δεν ήταν έλεύθερος να παντρευτή όπóταν αυτός ήθελε και όποιαδήποτε γυνάικα έπιθυμούσε. Τόσον οι νέοι όσον και οι νέαι έπρεπε να παντρευτούν μόνον όταν θά έφταναν σε ώριμη ήλικία και τούτο γιατί ό νομοθέτης πίστευε ότι μόνον γάμοι μεταξύ άτόμων πού βρίσκονταν σε πλήρη σωματική άκμή ήταν δυνατόν να δώσουν παιδιά σωματικά άρτια και να οδηγήσουν σ' ευγένεια.

Σύγχρονα όμως είχαν ληφθή και τέτοια μέτρα και είχαν καθιερωθή τέτοια έθιμα, ώστε τόσο ό άνδρας όσον και ή γυναίκα να συνηθίζουν στην έγκράτεια.

'Ο φίλιμος διηγείται πώς κάποτε, όταν ό Διογένης είδεν έκστατικός κάποιο μικρό παιδί να παραφρονή άπροσδόκητα άνεφώνουσε: «Τό χωρίς άλλο ό πατέρας αυτού του παιδιού θά ήταν μέθυσο».

Αυτό τό πράγμα δεν μπορούσε να παρατηρήσει στη Σπάρτη. Γιατί, πολύ πριν γεννηθή ό Διογένης και πολύ πριν γεννηθούν οι θεωρίες περί κληρονομικότητας, ό νομοθέτης της Σπάρτης, προηγούμενος των μεταγενεστέρων άντλήψεων, είχαν άντιληφθή τά όδυνήρα άποτέλεσματα της κακής κληρονομικότητας και είχε φροντίσει με κάθε τρόπο να μην έρχονται σε φώς δυστυχισμένα πλάσματα, πού υπέφεραν χωρίς αυτά να φταίει και πού πλήρωναν τά λάθη και τά ελαττώματα των γονιών τους.

'Η γαμήλια τελετή στη Σπάρτη δεν ήταν καθόλου όμοια με τις τελετές των άλλων πόλεων. Δεν είχε τίποτε τό ποιητικό, ούτε εξέλισσέτο σε γλέντι, όπου όλοι οι συνδαιτυμόνες έπεδίδοντο στο κρασί και τό φασγόνι. Μιά τέτοια τελετή θά ήρχετο σε σύγκρουση με τις άσχημες άρχες και την σεμνότητα του Σπαρτιατικού πνεύματος και σύγχρονα θά συνεκρούετο με την έγκράτεια, πού ήταν ένα από τά κυριότερα χαρακτηριστικά του βίου των Σπαρτιατών. 'Ηταν λοιπόν ή τελετή του γάμου πολύ άπλή.

'Ο νέος, όταν ήρχετο σε νόμιμη ήλικία γάμου, ζητούσε από τους γονείς της νέας πού του άρμοζε και πού τά κυριότερα προσόντα της ήταν ή άγωγή και ή

Η ΣΠΑΡΤΙΑΤΙΚΗ ΑΓΩΓΗ

δυεία της. 'Όταν οι γονείς της νέας έβλεπαν την συγκατάθεσή τους, ό νέος έσχεδιάζεν ένα είδος άπαγωγής. Με τόν τρόπον αυτόν άπεφεύγοντο οι πομπές και τά συμπόσια.

Οι νέοι πριν από τό γάμο τους έπεδίδοντο άσχημτα ώστε να μη παρασύρονται σε όργια και να έξασθενούνται σε άρρεπα και άκοσμα γλέντια και ήδονές. 'Ο δέ γάμος των έστολίζετο με την ντροπή και την ταξίν. Κάθε κακοήθεια ήταν άγνωστή στη Σπάρτη και έτιμωρείτο άσχημτα από τό νόμο. 'Ο γάμος στη Σπάρτη δεν είχε παρά ένα σκοπό. Τό παιδί. Όύτε σε περιουσία απέδωλε ό γάμος, ούτε σε άποκτησι δύναμης. Και αυτόν τό σκοπό, τό παιδί, έχοντας για στό του του νομοθέτη, προσπάθησε να κατοχυρώση κατά τέτοιο τρόπο τόν γάμο, ώστε να έκπληρώνεται ό άμεσος και κύριος σκοπός του κατά τόν καλλίτερο δυνατό τρόπο.

Όσον δ' άφορά την συζυγικήν πίστιν των Σπαρτιατισσών, αυτή δά ήταν παροιμιώδης. 'Η άκολασία, κάθε είδους άκολασία, ήταν άγνωστή στη Σπάρτη, τόσον στους άνδρες όσον και στις γυναίκες. Χρόνια δλόκληρα δεν ήχησε τό παράδειγμα γυναικός στη Σπάρτη πού να πρόσδεσται τόν συζυγική πίστι, χαρακτηριστικό δέ είναι εκείνο πού ό Πλούταρχος άναφέρει στα λακωνικά του άπορρήγματα.

Κάποιος Σπαρτιάτης, πού όνομάζετο Γεράδας ή Γεραδάτας, έτυχε να παρευρίσκεται σε μιά συγκέντρωση, όπου κάποιος ξένος ένδιεφέρετο να μάθη πώς τιμωρούνται στην Σπάρτη οι μοιχοί.

—Έζέ, έπεν ό Γεράδας, στην χώρα μας δεν υπάρχουν μοιχοί.

—Μ' αν τυχόν συμψή, έτέμεινε ό ξένος.

—Τότε, άπάντησεν ό Σπαρτιάτης, πληρώνει ένα μεγάλο ταύρον πού κύπτει από τόν Ταύγον για να πιη νερό από τόν Εύρώταν.

—Και πώς είναι δυνατόν να υπάρξη ένα τέτοιο και τόσο μεγάλο βάδι; ρώτησε ό ξένος πού τόν φάνηκε πολύ υπερβολικό αυτό πού έλεγε ό Σπαρτιάτης.

—Μά τό ίδιο δεν υπάρχει και μοιχός στη Σπάρτη!

'Ετσι ενώ ή γυναίκα στη Σπάρτη από παιδί ήταν έλεύθερη τόσο τουλάχιστον όσο και οι άνδρες, ή στιγμή πού στην άλλη 'Ελλάδα από μικρό κορίτσι ήταν κλεισμένη και έφρουρείτο μέσα στο γυναικωνίτη, έμάβαινε να σέβεται και να εκτιμή την έλευθερία της αυτήν, κατά τέτοιο τρόπο πού κανείς και σε καμμία περίπτωση δεν ήταν δυνατόν να της έβιξη την ήθικήν της.

Γενικά ό νομοθέτης της Σπάρτης είχε λύσει, καθ' όσον άφορρά την διαίωσιν του είδους, εκείνη πού παρ' όλες τις συζητήσεις και τις έπιστημονικές θεωρίες δεν μπόρεσαν να λύσουν άκόμη σήμερα τά κράτη. 'Ο νομοθέτης εκείνος, χιλιάδες χρόνια πριν από την έποχή μας, είχε πλήρως άντιληφθή τόσο τό ρόλο της κληρονομικότητας όσο και της άγωγής και συνδυάζοντας και τά δυο είχε πετύχει όσα δεν πέτυχαν οι σημερινές μας κοινωνίες πάνω στο ζήτημα της τεκνοποιίας και του εύγονισμού.

'Επειτα από όσα είπαμε δεν θά φανή περίεργο τό ότι ή άνατροφή του παιδιού από τη στιγμή πού γεννιόταν δεν ήχησε στους γονείς μά στο ίδιο τό κράτος. Αυτό ήταν φυσικό. 'Ο νομοθέτης γνώριζε ότι δεν άρκεί για ν' άποκτήση ή πόλις άξιους πολίτες ή γέννηση δυνατόν και όγιαν παιδιών, μά και πώς έπρεπε με την άγωγή να συμπληρωθή ό,τι είχε δώσει ή φύσις.

Μόλις λοιπόν γεννιόταν τό παιδί, οι γυναίκες πού τό παρέλαμθαναν δεν τό έπλυναν με νερό αλλά με κρασί άνόθευτο. Τό πρωτότυπο αυτό βάπτισμα ήταν ένα είδος δοκιμής, γιατί έπίστευαν οι άρχαίοι Σπαρτιάτες πώς τά άσθενή και καχεκτικά και έπιληπτικά παιδιά δεν άντείχοντο στο βάπτισμα αυτό, ενώ άντίθετα όσα ήσαν υγιή έδυνάμειον και έδοκίμαζαν την σκληραγωγίαν από την πρώτη στιγμή πού ήρχοντο σ' έπασή με την ζωή.

'Υστερα από την πρώτη αυτή δοκιμή τό παιδί υπεβάλλετο σε είδική εξέταση. 'Από την εξέταση

άναφερε καταλεπτώς άκόμη, να πούμε, και πόσα βήματα έπρεπε να κάμη ό αυτοκράτορας πηγαίνοντας από τό τάδε μέρος ως τό τάδε... 'Ως τόσο, καθώς έίπαμε και πριν, ή Θεοφανώ δεν τά λογαρίαζε καθόλου τά τέτοια' παρακινημένη από τη δραστήρια φύση της πού δεν μπορούσε να περιοριστή, φερότανε κατά πώς της άρεσε και δέ λογαρίαζε κανένα.

'Ο παρακοιμώμενος γονάτισε σύμφωνα με τό τυπικό και χαίρεισε:

—Είς πολλούς και άγαθούς χρόνους, Αύγουστα Θεοφανώ.

'Ο Νικηφόρος πού δεν έπείριμενε καθόλου αυτή την συνάντηση έσιμψε τά φρόδια, σά ν' άγανακτούσε γι' αυτό πού οι τύποι τόν άνάγκαισε να κάνει. Βέβαια πολλές φορές ως τώρα είχε γονατίσει μπροστά της στο χρυσοτρίκλινο, στις έπίσημες τελετές, μαζί με τους μαγίστρους, τους πατρικούς και τους έπίλοιπους μεγάλους άρχόντους

του βασιλείου' μά ήταν ό άέρας εκεί τέτοιος και ή στιγμή, βλέπεις, πού δεν του έκανε έντύπωση. 'Η Θεοφανώ με τη στολή της βασιλίσσας δίπλα στον τρισέβαστο, ισάπóστολο βασιλέα των Ρωμαίων, ήταν κάτι πού έπρεπε κανείς να προσκυνήση από σεβασμό στην ιδέα του κράτους. 'Εδώ όμως ήτανε μιά γυναίκα, μονάχα μιά γυναίκα, πού έστεκε εκεί και τόν κοίταζε με τά μεγάλα της άμυγδαλωτά μάτια... Κι' είχαν μιά τέτοια λάμψη τά μάτια αυτά πού δεν μπορούσε κανείς να τ' άντικρύση.

'Ετσι χωρίς να τό θέλη, θαρρείς, έκλινε κι αυτός τά γόνατα και ψιθύρισε τόν ίδιο χαιρετισμό.

—Είς πολλούς και άγαθούς χρόνους, Αύγουστα Θεοφανώ.

'Ως τόσο ή Θεοφανώ δεν ευχαριστήθηκε καθόλου από την παρουσία του Νικηφόρου και να πώς ήταν ό λόγος... Νύχτες δλόκληρες τώρα δεν

αυτή έξηρτάτο τό μέλλον του. 'Ο πατέρας του νεογέννητου ήταν όποχρεωμένος να τό φέρη εις την Λέσχη, όπου συνήρχοντο οι πρεσβύτεροι από τους πολίτες της ίδιας φυλής, άκριβώς για να έξετάσουν τά παιδιά. 'Η ύγειονομική αυτή, άς την πούμε έτσι, έπιτροπή εξέταζε αν τό σώμα του παιδιού ήταν άρμονικό και αν ήταν ρωμαλέον και όγιες. Στην περίπτωση αυτή έπετρέπετο τό παιδί ν' άνατραφή από τους γονείς του σύμφωνα πάντοτε με την καθιερωμένη σπαρτιατική άγωγή, ως την έποχή πού ή πολιτεία θά συνέχιζε την άγωγή του. Για τά έξοδα της άνατροφής έδίδετο στον εύτυχη πατέρα ένας από τους έννιά χιλιάδες κλήρους γής. 'Αν όμως άντίθετα τό σώμα του παιδιού δεν ήταν άρμονικόν αλλά ήταν κακός διατάσμενο και αν τό παιδί ήταν καχεκτικό τόσο, ώστε να πιστευέται ότι δεν θά μπορούσε να εξέλιχθί σε γερό άνδρα, τότε τό έζέθαναν εις τους 'Αποθέτας, πού ήταν ένας τόπος βαρβαρώδης κοντά στον Ταύγετο. Τό μέτρον βέβαια αυτό ήταν πολύ σκληρό και δεν εύρίσκει σημερα καμμία δικαιολογία. 'Όταν όμως χωνέψη κανείς βαθειά την σπαρτιατική νοστορία, χωρίς βέβαια να τό έπιδοκιμάζή, ή άντλήψη πώς ήταν σύμφωνα με τό γενικό πνεύμα πού κρατούσε την έποχή εκείνη την Σπάρτη. 'Αν τό παιδί ήταν σκόπος του γάμου, τό παιδί αυτό είχε και κάποιο ώριμμένο προορισμό. Νά γίνη χρήσιμο στην πόλι. Καθένας όμως πού δεν είχε υγιειν ν' άνδρξθ από τό λιτότατο στρατιωτικό βίο της πόλης εκείνης ήταν άχρηστος. Σαν τέτοια τά καχεκτικά παιδιά άπεβάλλοντο με τόν σκληρόν εκείνον τρόπον από την σπαρτιατικήν κοινωνίαν. Πρέπει να σημειωθή ότι ή έκθεσις στους 'Αποθέτας του νεογέννητου δεν κατεδικάζε σε θάνατο τό παιδί. Τό στερούσε όμως από τό δικαίωμα ν' άνατραφή σύμφωνα με την σπαρτιατική άγωγή κι' έπομένως να γίνη πολίτης της Σπάρτης.

Οι 'Αποθέτες δεν πρέπει να συγχίζονται με τόν Καϊάδα. 'Ο Καϊάδας ήταν βαρβαρόν έντός του όποιου έρίπτοντο κάποτε κάποτε οι κακούργοι, συνήθιστα τά δέ τά πτώματα των. Είναι λοιπόν έσφαλμένη ή άντίληψη, πού είναι εύρύτατα διαδεδομένη, πώς στο βαρβαρό αυτό έρίπτοντο τά καχεκτικά παιδιά. 'Η άπόθεσις, ή έκθεσις όπως θά λέγαμε σημερα, ένα σκοπό είχε: Νά διακαλλήσθ πώς τό παιδί αυτό δεν ήταν άξιο να γίνη πολίτης της Σπάρτης.

I. N. B.

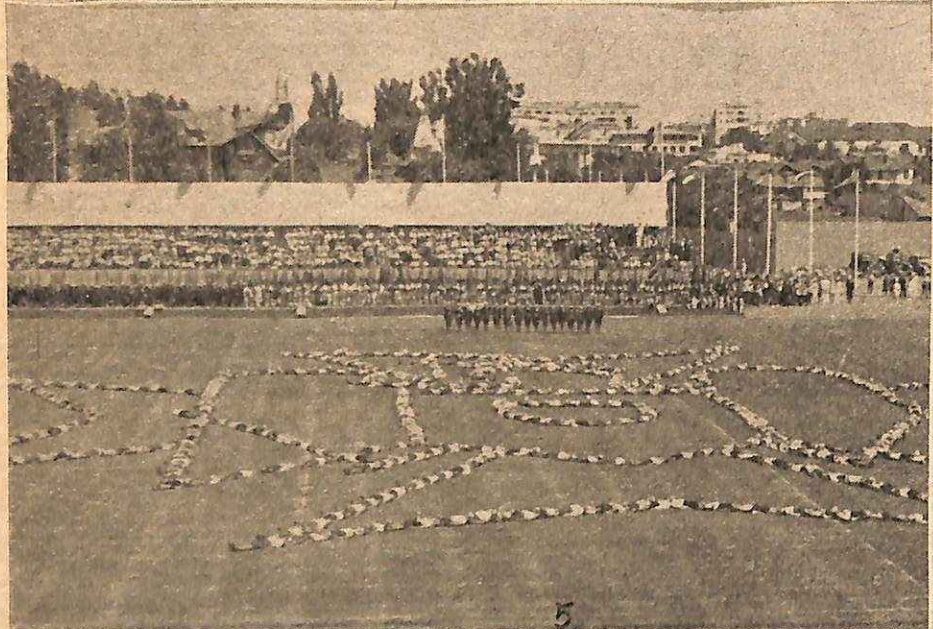
1

2

3

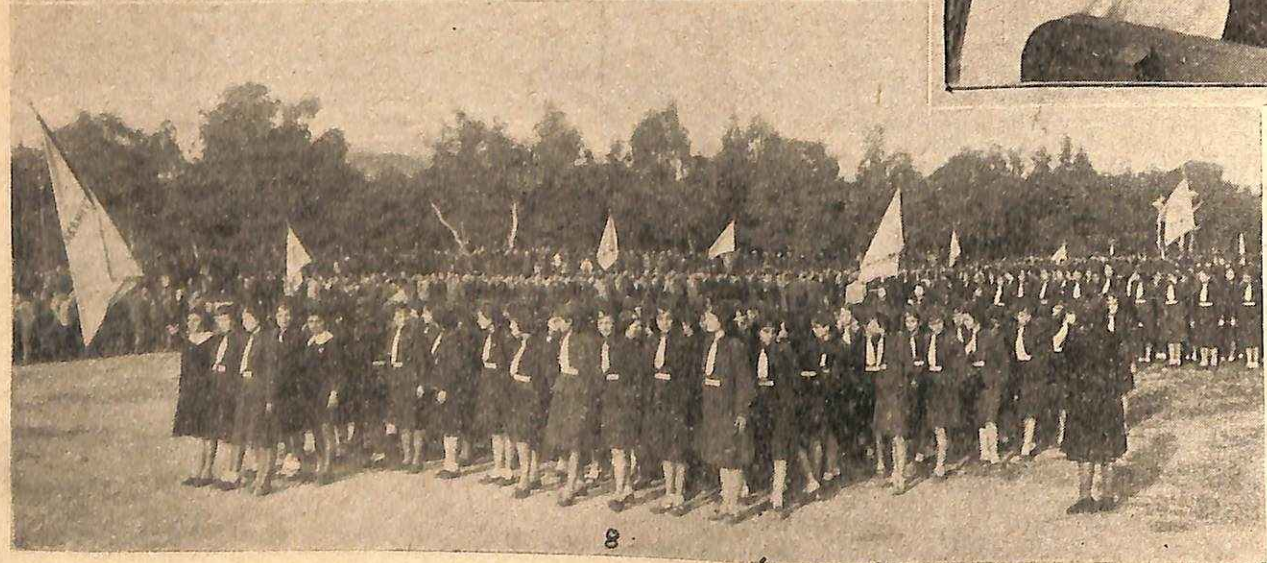
4

5

6

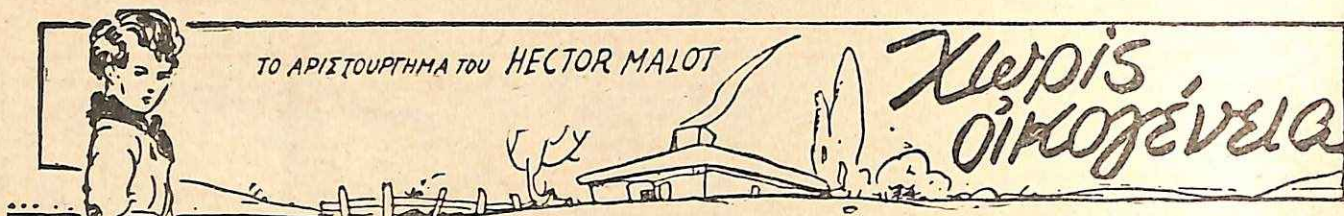

7

1) 'Ο ένατος ύποτομος 'Αθηνών εις την Κο-
νίστραν Πετραλώνων. 2) Σκαπανείς Μηλεών
έμπροσθεν του Μνημείου του Μακεδονομά-
χου Κώστα Γαρέφη. 3) 'Ο Κ.Ε.Ν. κ. Α. Κα-
νελλόπουλος έν τῷ μέσω άκριτών φαλαγ-
γιτών Πωγωνιανής κατά την περιοδείαν του
εις "Ηπειρον. 4) Φαλαγγίται Πάρου άσκού-
μενοι εις σηματοδοσίαν. 5) Γυμναστικά έπι-
δείξεις 'Ελλήνων Φαλαγγιτών της Ρουμανίας
εις τό Στάδιον Βουκουρεστίου. 6) 'Ο 'Αρχη-
γός εις τόν κήπον του Νοσοκομείου Πειραιώς
κατά την έπίσκεψιν των τραυματιών της «'Ελ-
λης». 7) 'Από τάς άσκήσεις άνεμοπορίας του
'Υμηττού. 8) Φαλαγγιτίσσαι 'Αθηνών. 9) Γυ-
μναστικά έπίδείξεις Φαλαγγιτισσών Βόλου.

8

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ HECTOR MALOT

Χωρίς οικογένεια

(Συνέχεια
έκ του προηγούμενου)

γοράσαμε σαπούνι της μπουγάδας και στο πρώτο ποτάμι που απαντήσαμε, τον σαπούνισαμε καλά και τον λούσαμε.

Μά η βαφή του φίλου μας Μπόμπ ήταν πολύ καλής ποιότητας. Χρειάστηκαν πολλές σαπουνάδες, πολλά τριψιμάτα, πολλά μπάνια και πρό πάντων πολλές έδωμάδες, για να ξαναπαρή ο Κάπης το φυσικό του χρώμα. Ευτυχώς η Νορμανδία είναι η χώρα του νερού και μπορούσαμε να τον πλύνουμε καθεμέρα.

Από το Μπαγιέ, το Κασέ, το Πόν-Λ'Εσέκ και το Πόν-Ζαντιέρ, φθάσαμε τον Σηκουάνα στη Λαμπούγη.

Όταν, από το ύψος των δενδρόφυτων λόφων και στη στροφή ενός σκιερού δρόμου, ο Μπαγιέ είδε άσφανα μπροστά του τον Σηκουάνα να σχηματίζει μία μεγάλη καμπύλη, που έμεινε βρισκόμαστε στο κέντρο της, και να ρέει σιγά-σιγά με τα γαλλικά κι' άφθονα νερά του, τα σκεπασμένα από καρδιά με άσπρα πανιά και με βαπόρια, που ο καπνός τους ανέβαινε ως έμας, έδηλωσε πως το θέαμα αυτό τον έσυμφιλίωνε με το νερό και πως με μεγάλη του ευχαρίστηση θα ταξίδευε κι' αυτός σ' ένα τέτοιον ήσυχο ποταμό, ανάμεσα στα βροσερά εκείνα λιβάδια, τους καλλιεργημένους αγρούς και τα πυκνά δάση που τον περιέβαλαν με πρασινάδα.

— Νά είσαι βέβαιος πως στο Σηκουάνα ταξιδεύει τον άρρωστο γιό της η κυρία Μίλλικαν; μου είπε με πεποίθηση.

— Αυτό θα το μάθουμε σε λίγο, ρωτώντας τους ανθρώπους του χωριού που είναι κει κάτω.

Δεν ήξερα όμως πως δεν είναι τόσο εύκολο να συνεννοηθώ κανείς με Νορμανδούς. Ποτέ δεν αποκρίνονται καθαρά, άλλ' απεναντίας ρωτούν αυτό εκείνον που θέλει να τους ρωτήσει:

— Καράκι της Χάερης, να σάς χαρώ, η καρδιά της Ρουένης γυρεύετε; Μοούνα είναι; Βάρκα, καίκι, κότερο, τί, να σάς χαρώ;

Αφού αποκρίθηκα σ' όλες αυτές τις ερωτήσεις, καταρρώσαμε τέλος πάντων να μάθουμε, σχεδόν για βέβαιο, πως ο «Κύκνος» δεν φάνηκε ποτέ στη Λαμπούγη, — τέτοιο πράμα, να σάς χαρώ!... — ή αν πέρασε, θάταν νύκτα και δεν τον είδε κανείς.

Από την Λαμπούγη πήγαμε στη Ρουένη, όπου ξαναρχίσαμε την έρευνά μας με χωρίς καλλίτερο αποτέλεσμα. Στο Έλμπεφ, στο Πόζ, τα ίδια: κανείς δεν ήξερε να μάς πη για τον «Κύκνο».

Χωρίς ν' αποθαρρυνώμαστε, εξακολουθούσαμε να προχωρούμε, ρωτώντας. Δεν είχαμε όμως πιά μεγάλες ελπίδες, γιατί ο «Κύκνος» δεν μπορούσε βέβαια να είχε ξεκινήσει από μέρος διάμεσο. 'Η κυρία Μίλλικαν κι' ο Άρθουρος ή από το Κιλμπέφ θα είχαν μπη στο πλοίο τους, ή από τη Ρουένη. Αλλά αφού ως τώρα δεν βρήκαμε τί ίχνη τους, έπρεπε να πάμε ως το Παρίσι κι' ακόμη παραπέρα.

Επειδή δεν περπατούσαμε μόνο για να προχωρούμε, αλλά έπρεπε και να κερδίζουμε καθεμέρα το ψωμί μας, εκάναμε πέντε έδωμάδες για να φθάσουμε από το 'Ιζινύ στο Σαραντόν.

Εκεί παρουσιάζονταν ένα ζήτημα: "Έπρεπε ν' ακολουθήσουμε ακόμα το Σηκουάνα, ή να πάρουμε καλύτερα το Μάρνη; Μελετούσαμε συχνά το χάρτη, μα δεν ξέραμε τί ν' αποφασίσουμε, γιατί κι' οι δυο δρόμοι μάς φαινόταν επίσης καλοί για το σκοπό μας.

Ευτυχώς, μόλις φθάσαμε στο Σαραντόν, το ζήτημα λύθηκε: γιατί για πρώτη φορά, αποκρίθηκαν εκεί στις ερωτήσεις μας, πως είχαν ιδεί ένα πλοίο θαλαμηγό, με βεράντα, που έμοιαζε με τον «Κύκνο».

Ο Μπαγιέ χάρηκε τόσο πολύ, ώστε άρχισε να χορεύει στην προκυμιά! Έπειτα, αφίνοντας άσφανα το χορό, πήρε το βιολί του κι' έπαιξε ένα θριαμβευτικό έμβατήριο.

Στο διάστημα αυτό, εγώ εξακολουθούσα να ρωτώ τους ναυτικούς.

Το πλοίο που είχαν ιδεί, ήταν ο «Κύκνος» κι' είχε περάσει πρό δυο μηνών από το Σαραντόν, ταξιδεύοντας στο Σηκουάνα.

Πρό δυο μηνών... ώστε τώρα θα βρισκόταν πολύ μακριά μας. 'Αλλά, άσάφορο! Περπατώντας, κάπου θα τον άπαντούσαμε, θα τον φθάναμε, αν και μεις δεν είχαμε παρά τα ποδαράκια μας, ενώ εκείνον τον τραβούσαν δυο καλά άλογα.

Το ζήτημα λοιπόν του χρόνου δεν ήταν τίποτα το κύριο, το σπουδαίο, το θαυμαστό ήταν που άνακαλύψαμε τον «Κύκνο»!

— Ποιος είχε δίκιο; φώναξε ο Μπαγιέ. — Αν τολμούσα, θα έλεγα πως κι' η δική μου έλπίδα ήταν ζωηρή, ζωηρότατη! αλλά δεν είχα το θάρρος να διατυπώσω, ούτε στον ίδιο τον έαυτό μου, τις τρελλές ιδέες που γεννούσε η φαντασία μου.

Τώρα πιά δεν ήταν άναγκη να σταματούμε για να ρωτάμε: ξέραμε πως ο «Κύκνος» ήταν μπροστά μας και δεν είχαμε παρά ν' ακολουθούμε το Σηκουάνα.

Στο Μορέ όμως ο Λουάν χύνεται στο Σηκουάνα κι' έπρεπε να ρωτήσουμε. Μας είπαν πως ο «Κύκνος» εξακολούθησε να πλέη το Σηκουάνα.

Στο Μοντερώ ξαναρωτήσαμε.

Αλλά εκεί μάς είπαν πως ο «Κύκνος» άφησε το Σηκουάνα και μπήκε στο Γιόννα. Είχαν περάσει δυο μήνες και λίγες ημέρες άφούτου έφυγε από το Μοντερώ κι' είχε μέσα μία κυρία 'Αγγλίδα κι' ένα παιδί ξαπλωμένο στο κρεβάτι του.

Πλησιάζαμε και τη Λίζα ενώ κυνηγούσαμε τον «Κύκνο». Κοιτάζοντας το χάρτη, ρωτούσα με παλιό τί να έκαμε άργαγε η κυρία Μίλλικαν αφού πέρασε και το Ζουανύ; μπήκε στο κανάλι της Μπουρκόνιας ή στο κανάλι του Νιφερνάι;

Φθάσαμε στο μέρος όπου ο Γιόννας ένωεται με τον Άρμανσόν. Μας είπαν πως ο «Κύκνος» εξακολούθησε ν' άναπλέη τον Γιόννα. Θα περνούσαμε λοιπόν κι' από το Δρεζύ και θα βλέπαμε τη Λίζα. Κι' αυτή θα μάς έλεγε για την κυρία Μίλλικαν και τον Άρθουρο.

Αφούτοι τρέχαμε κατόπι του «Κύκνου», δεν άφιερώναμε πλέον καιρό στις παραστάσεις μας: κι' ο Κάπης, που ήταν εύσυνειδητός άρτιστας, δεν μπορούσε να καταλάβει τη μεγάλη αυτή βία. Γιατί δεν τον άφινανε να

"Έπειτα, αφίνοντας το χορό, πήρε το βιολί του.

κάθεται πολύ, με το δίσκο στο στόμα, μπροστά στην «έντιμη όμηγυρι», όταν άργούσε να βάλει το χέρι στην τσέπη; "Έπρεπε να περιμένουμε.

Αλλά δεν περιμέναμε, κι' οι εισπράξεις λιγόστευαν από μέρα σε μέρα, ενώ λιγόστευε και το μικρό μας κεφάλαιο. Άντι να βάζουμε λεπτά κατά μέρος, παίρναμε τώρα κι' από τα σαράντα εκείνα φράγκα.

Γρηγόρη! έλεγε ο Μπαγιέ. Πάμε γρήγορα να βρούμε τον «Κύκνο»!

Κι' έλεγα κι' εγώ μαζί του:

— Νά, πάμε γρηγόρη!

Ποτέ το βράδυ δεν παραποινούμαστε για κόπο, όσο κι' αν είχαμε περπατήσει την ημέρα. Άπεναντίας μέναμε σύμφωνοι να ξεκινήσουμε πάλι με το πρωί νωρίς.

— Ξύπνησέ με! μου έλεγε ο Μπαγιέ, που ήταν λιγάκι ύπναρος.

Κι' όταν τον ξυπνούσα, ποτέ δεν άργούσε να σηκωθεί και να ντυθώ.

Για να κάνουμε οικονομία, είχαμε περιορίσει πολύ τα έξοδά μας και, έπειδή έκανε ζέστη, ο Μπαγιέ είχε δηλώσει πως δεν ήθελε πιά να τρώη κρέας, γιατί «το κρέας το καλοκαίρι είναι άθυγιεινό». Έτσι δεν τρώγαμε παρά μία φέτα ψωμί κι' ένα σφιχτό αυγό που το μοιραζόμαστε, ή λίγο βούτυρο. Κι' αν και βρισκόμαστε στη χώρα του κρασιού, δεν πίνουμε παρά νεράκι.

Τι μάς ένοιαζε! Ο Μπαγιέ όμως συλλογιζόταν κάποτε και λιχουδιές.

— Ήθελα, έλεγε, να είχε ακόμα η κυρία Μίλλικαν τη μαγειρίσα εκείνη που σου έκανε τις ωραίες εκείνες ταρτίνες με τα φρούτα. Τι ωραίο πράμα που θα είναι, παραδείγματος χάριν, ταρτίνα με βερυκόκκο!

Δεν έφαγες ποτέ σου;

— Όχι, μόνο είδα. Νά σου πω: εκείνα τα άσπρα πραγματάκια που έχει ολόγυρα ή κρέμα, τί είναι;

— Μύγδαλα.

— Ω!

Κι' ο Μπαγιέ άνοιγε το στόμα σά νάταν να καταπιη δολόκληρη ταρτίνα.

Επειδή ο Γιόννας κάνει πολλά στριφογυρίσματα μεταξύ Ζουανύ και Ώζέρ, έμεις, που άκολουθούσαμε τον ίδιο δρόμο, κερδίζαμε καιρό και πλησιάζαμε κάμποσο τον «Κύκνο» από το Ώζέρ όμως και πέρα, άπομακρυνθήκαμε πάλι, έπειδή ο «Κύκνος» είχε μπη στο κανάλι του Νιφερνάι και θαχε τρέξει πολύ στα ήσυχα νερά του.

Σε κάθε νεροφράκτη μαθαίναμε γι' αυτόν, γιατί στο κανάλι του Νιφερνάι, όπου η κίνηση δεν είναι πολύ ζωηρή, όλοι είχαν προσέξει το πλοίο αυτό που έμοιαζε τόσο λίγο με κείνα που έδλεπαν συνήθως.

Κι' όχι μόνο για τον «Κύκνο» μάς μιλούσαν, παρά και για την κυρία Μίλλικαν, «μία πολύ καλή αγγλίδα κυρία», και για τον Άρθουρο, «ένα παιδάκι που πάντα σχεδόν ήταν ξαπλωμένο σ' ένα κρεβάτι στο κατάρωμα, κάτω από μία βεράντα στολισμένη με πρασινάδες και λουλούδια, μα και που κάποτε σηκωνόταν».

Ο Άρθουρος λοιπόν ήταν καλύτερα. Πλησιάζαμε στο Δρεζύ, άκόμη δυο μέρες... άκόμη λίγες ώρες.

Έπι τέλος, αντικρύζουμε το δάσος όπου είχαμε παίξει με τη Λίζα το περασμένο φθινόπωρο, καθώς και το νεροφράκτη με το σπιτάκι της κυρ-Κατερίνας.

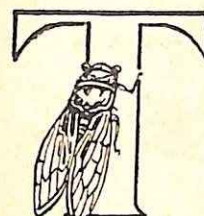
Χωρίς να πούμε τίποτα, έτσι, με μία βουθή συμφωνία, ο Μπαγιέ κι' εγώ ταχυνάμε το βήμα. Δεν περπατούμε πιά, τρέχουμε. Ο Κάπης, που γνωρίζει το μέρος, τρέχει μπροστά με τα τέσσερα, να πη στη Λίζα πως φθάσαμε. Κι' εκείνη θα βγη να μάς προύπανθήση.

Κι' όμως δε βλέπουμε τη Λίζα να βγαίνει από το σπίτι, αλλά τον ίδιο τον Κάπη, που φεύγει σαν να τον κυνηγούσαν.

Σταματούμε μία στιγμή κι' οι δυο και ρωτούμαστε τί να συμβαίνει τάχα. Άλλά την ερώτησι αυτή δεν την λέμε, ούτε ο ένας ούτε ο άλλος, κι' εξακολουθούμε το δρόμο μας.

Ο Κάπης είχε γυρίσει σε μάς και τώρα περπατούσε από πίσω μας.

(Ακολουθεί)

Α ξήμα τα σχετικά με τα σταφύλια ο Έλληνικός λαός τα ξεχωρίζει σε δυο εποχές. Όταν ωριμάσουν τα πρώτα σταφύλια και άρχίσουν να τρώγονται, συνηθίζονται ωριμένα πράγματα.

Και όταν όλα τα σταφύλια ωριμάσουν και παραωριμάσουν μάλιστα και φτάση ή εποχή του τρυγητού, τότε άλλες συνήθειες άπακολουθούν.

Η πρώτη εποχή άποτελεί την άρχή και ή άλλη το τέλος των σταφυλιών.

Μόλις λαλήση ο τζίτζικας ύπολογίζουν ότι άρχίζει και το σταφύλι να είναι ώριμο.

«Τζίτζικας έλάλησε, μαύρη ρόγα έγυάλισε».

Μά ο τζίτζικας άρχίζει να λαλή πάντα την ίδια μέρα; Αυτό δεν μπορεί να ύπολογισθί. Γι' αυτό σ' άλλα χρόνια ή άρχή των σταφυλιών ύπολογίζονταν την ημέρα της έορτής του Σωτήρος, δηλαδή την δην Αύγουστου.

Ο ύπολογισμός έγίνονταν με το παλιό ήμερολόγιο, τον περασμένον αιώνα, δηλαδή 13 μέρες πίσω. Κατά ταυτα ή άρχή των σταφυλιών πρέπει να ύπολογισθί με το σημερινό ήμερολόγιο την 18 Αύγουστου.

Κατά την ήμεραν λοιπόν αυτή του πρώτου ώριμάματος των σταφυλιών — δηλαδή την δην Αύγουστου με το παλιό ήμερολόγιο — έγίνονταν σχετικός έορτασμός στην παλιά Αθήνα. Την παραμονή της έορτής ο κτηματίας οικογενειάρχης πηγανει στα άμπέλια του μαζί με όλη την οικογένειά του. Εκεί έκοβε τα πιο καλά και πιο ώριμα σταφύλια του κτήματός του ο νοικοκύρης και οι άλλοι του έυχονταν:

— Καί του χρόνου!

— Καί καλά κρασιά!

Από τα διαλεγμένα σταφύλια ο οικογενειάρχης έδιάλεγε πάλιν τα ωραιότερα και τάβαζε σ' ένα καλάθάκι. Τ' άλλα που έμεναν, τάτρωνε όλη ή οικογένεια με μεγάλη εύθυμία, παίζοντας και γελώντας. Τά έγκαίνια του όπωρικού της νέας χρονιάς έπρεπε να γίνουν με χαρά.

Στην έορτή αυτή δεν έπληγανι ούτε έκαλείτο κανένας άλλος έξω από την οικογένεια.

Αφού ετρώγοντο πιά τα σταφύλια, άρχιζεν ο χορός, που διαρκούσε ως πού να βραδιάση. Πρώτη ή μεγαλύτερη κόρη του κτηματία έσερνε το χορό! Καί ενώ έχόρευε ή οικογένεια, έτραγουδούσε το άκόλουθο έπίκαιρο τραγουδάκι:

«Ήρθε πάλι ο Αύγουστος στα όλοπράσινα ντυμένους κι' όλους κοιτάει γελαστός ο μήνας ο εύτυχισμένος.

Ήρθε πάλι ο Αύγουστος σταφύλια φορτωμένος.

Σ' όλους μοιράζει άπ' αυτά με ρόδα ραντισμένος.

Μας φέρνει πάλι εύτυχιά και όλα τα καλά του.

Μας φέρνει την καλή σοδειά και τα καλά κρασιά του».

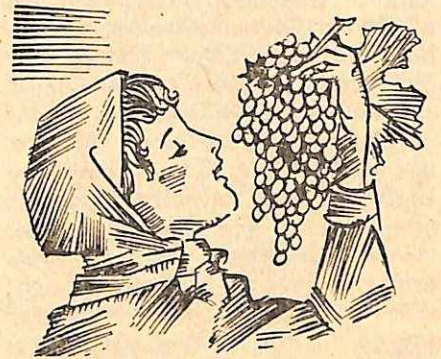
Κάθε στροφή έτραγουδείτο δυο ή τρεις φορές και κατόπιν ή έπόμην.

ΑΠΟ ΤΑ ΕΘΙΜΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ

ΟΤΑΝ ΩΡΙΜΑΣΟΥΝ ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΣΤΑΦΥΛΙΑ

Και όταν το τραγούδι αυτό έτελείωνε, μπορούσε να εξακολουθήση ο χορός με άλλα λαϊκά τραγούδια εκείνου του καιρού.

Το άλλο πρωί, της έορτής του Σωτήρος, ή Αθηναϊκή οικογένεια έπληγανι στην έκκλησία με την συνηθισμένη προσφορά μαζί με τα όνόματα των ζωντανών και άποθαμένων μελών της οικογένειας, μα και με κρασί, λάδι, λιβάνι και με το καλάθακι με τα πρώτα διαλεχτά σταφύλια. Ο οικογενειάρχης, μόλις έμπανι στην έκκλησία, προσκυνούσε τις Άγιες Εικόνες και άφηνε το καλάθακι με τα σταφύλια μπροστά στην Εικόνα του Χριστού. Στο τέλος της λειτουργίας ο πάπας

εύλογουσε τα σταφύλια και παρακαλούσε τον Θεόν να είναι μεγάλη ή έσοδεία των. Αφού έτελείωνεν ή μικρή αυτή δέση, κάθε οικογένεια έπαιρνε το αντίδορο και το καλάθι με τα εύλογημένα σταφύλια και γύριζε στο σπίτι, αφού έδινε λίγα σταφύλια στον παπά.

Στο σπίτι τα μέλη της οικογένειας έυχονταν μεταξύ τους «καλή σοδειά» κι' έτρωναν από τα εύλογημένα σταφύλια. Έπειτα ο οικογενειάρχης έπληγανι στα συγγενικά και φιλικά σπίτια να εύγηθί να είναι καλή ή σοδεία των άμπελιών τους. Τά άλλα μέλη της οικογένειας έμεναν στο σπίτι, για να δεχθούν τους συγγενείς και φίλους, που ήρχοντο να εύγηθούν κι' αυτοί την «καλή σοδειά». Στους επισκέπτας ή οικογένεια προσέφερε σταφύλια από τα εύλογημένα και λίγο παλιό κρασί, που έφύλαγεν ή οικογένεια στο «κατώγι» της.

Σ' όσα σπίτια ύπληχαν άρραθωνισμένοι, έγινετο και μία άλλη ωραία σκηνή. Ο άρραθωνισμένος νέος, μαζί με τους γονείς του και τους άδελφούς του, έπληγανι στο σπίτι της άρραθωνιστικής του. Έξω από την πόρτα ή οικογένεια της κόρης ύποδέχονταν την οικογένεια του νέου. Ο άρραθωνισμένος φιλούσε τα χέρια των γονέων της κόρης κι' έπειτα έπλησίζαζε και χαιρετούσε την κόρη, ενώ οι γονείς της κι' οι άδελφοί της τους έρριχναν τριαντάφυλλα και τους εύ-

χονταν κάθε εύτυχία. Αυτή την έορτή περιγράφει και ο καθηγητής Κάρολος Μίρο, που εύρεθι στην Αθήνα το 1799.

Έπειτα από τη σκηνή αυτή, έμπανιαν κι' οι δυο οικογένειες στο σπίτι της κόρης και εύχονταν μεταξύ τους «καλή σοδειά». Τότε ή κόρη έπρεπε να προσφέρη τα καλύτερα σταφύλια, ένα γλύκισμα που είχε φτιάσει με τα χέρια της και παλιό κρασί.

Το μεσημέρι της ίδιας ήμέρας σε κάθε σπίτι κτηματίου έγίνονταν πλούσιο γεύμα, μα χωρίς καλεσμένους ξένους. Ο πατέρας τότε έκανε πρόποσι κι' εύχονταν «νάανι καλή και μεγάλη ή έσοδεία».

Κατά το ήλιοθασίλευμα της ίδιας ήμέρας όλοι οι Αθηναίοι έμαζεύοντο στις πλατείες κι' έσερναν το χορό με συνοδεία από ντόπια όργανα, όπως έγίνονταν και στα κούλουμα και την τρίτη μέρα του Πάσχα. Κάθε κόρη καλής οικογένειας έπρεπε να λάθι μέρος στο χορό, ντυμένη με τα καλύτερα της φορέματα. Ο χορός εξακολουθούσεν έως άργά τη νύχτα.

Το δείπνο ήταν εύθυμο και σ' αυτό έτραγουδούσαν κλέφτικα και άλλα τραγούδια. Το τραγούδι και ή διασκεδαστική εξακολουθούσαν έως τα μεσάνυχτα.

Τά έθιμα αυτά έτηρούντο στην Αθήνα άυστηρά στα χρόνια της Τουρκοκρατίας. Διετηρήθησαν και κατόπιν κάμποσο καιρό. Μά έπειτα οι κτηματίαι Αθηναίοι, που είχαν άμπέλια, έγιναν όλιγώτεροι και έχάθησαν μέσα στον άλλο πληθυσμό της πρωτεύουσας. Έτσι σιγά-σιγά έσθησαν τά ωραία αυτά έθιμα της έορτής των πρώτων σταφυλιών.

Φ. Γιοφύλλης

ΑΠΟ ΤΑ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΔΙΑΣΚΕΨΕΩΣ

Η όλιγόχρονη Ιστορία της Ε.Ο.Ν. είναι γεμάτη από πράξεις άρετης, άληθινών ήρωϊσμών και ύπερόχων πράξεων αὐτοθυσίας και αὐταπαρνήσεως, άλληλεγγύης και έθελοθυσίας. Κάθε μέλος της Ε.Ο.Ν. έχει ύποχρέωσιν ύφίστην να προσθέτη και τας ιδικάς του πράξεις δια να διαιωνίζεται έτσι πάντα όωραία και ένδοξη ή Ιστορία της 'Οργανώσεως.

«Ήτανε θαυμάσιον πράγμα
τὸ θέαμα τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ,
τὸ ὅποιον δὲν ἐνθυμοῦμαι νὰ
το παρουσίασε ποτὲ καὶ νὰ τὸ
παρουσίασε τόσο σφιχτὰ-σφι-
χτὰ ἐνωμένον, ἀφωσιωμένον εἰς
τὸν Βασιλέα του, πειθαρχῶν
ἀπολύτως καὶ γεμάτος ἐμπιστο-
σύνην πρὸς τὴν Κυβερνήσιν
του».

I. ΜΕΤΑΞΑΣ

«ΕΛΛΗ»

Νέο κορίτσι,

Ἀγαπητή μου Φαλαγγίτισσα,

Ἐπάρχουν στὴ μακραίωνη ζωὴ τῶν
ζῶντων τοῦ ἀτόμου περιστάσεις, ποὺ
φανερώνουν πολὺ παραστατικὰ κάτι
ποῦ ὡς τὰ τώρα δὲν ἐμάντευε κανεὶς,
κάτι ἀπὸ τὸ ἀληθινό, τὸ αὐθόρμητο
τοῦ συναισθήματος καὶ τοῦ χαρακτή-
ρος.

Ἐπάρχουν στὴ μακραίωνη ζωὴ τῶν
λαῶν γεγονότα ποὺ ἀνάγλυφα καὶ ὑ-
ποβλητικὰ δείχνουν τὴν ἐσωτερικὴ ψυ-
χικὴ ὑφὴ των, μ' ἓνα τρόπο τόσο πη-
γαῖο καὶ ἀπροσποίητο, ποὺ δὲν χω-
ρεῖ ἢ παραμικρὴ συζήτηση γιὰ τὴν
ἀγνότητα καὶ τὴ γνησιότητα τῆς εἰ-
κόνας αὐτῆς. Παρουσιάζουν τὸν ἐσω-
τερικὸ τους ψυχικὸ κόσμον μὲ ὅλα του
τὰ ἐξαρτήματα, συναίσθημα, βούλη-
σι, θυμικὸ, χαρακτήρα σὰν ἓνα μεγα-
λειώδικο ταμπλό, ποὺ σὰν σταθερὸ
προσεκτικοὶ μπροστὰ τοῦ μᾶς θαμπώ-
νει τὰ μάτια ἢ ἐξαίρετη τῶν χρω-
μάτων του λάμψι καὶ μᾶς φέρει τὴ
συγκίνησι καὶ τὴν ἔκστασι ἢ ἐμπνευ-
σμένη τους σύνθεσι καὶ ἢ δυνατὴ τους
ἀπόδοσι. Τότε νοιώθουμε τὴν καρδιά
μας νὰ φουσκῶνῃ ἀπὸ ἀγαλλίασι καὶ
τὴν ψυχὴν μας νὰ φτεροκοπᾷ πρὸς τὰ
ὕψη ἀπὸ περηφάνεια. Τότε εἴμαστε
κοντὰ στὴ μακαριότητα γιατί καὶ μεῖς
ἀποτελοῦμε ἓνα μῦριο τέτοιον συνό-
λου. Τότε μεγαλώνει καὶ πλαταίνει ἡ
μικρόχρονη ζωὴ μας, χύνεται καὶ
μεταγγίζεται μέσα στὴ μακρόχρονη
τοῦ λαοῦ μας ζωὴ. Τότε ὁ μικρόκο-
σμος — ἄνθρωπος, γίνεται μακρόκο-
σμος — λαός. Τότε μᾶς γεννιέται στὸ
τέλος ἡ ἡρωϊκὴ ἐκείνη ἐπιθυμία νὰ
εἶχαμε χίλιες ζωὲς γιὰ νὰ τίς προσφέ-
ρουμε, εὐνόητη προσφορά, καὶ νὰ τίς
χαρίσουμε, ἐλάχιστο χάρισμα στὴν τι-
μὴ καὶ τὴν εὐτυχία τοῦ λαοῦ μας.

Τότε ἡ περαστικὴ ζωὴ μας μπορεῖ κί-
ἀγγίζει τὸ ἀπέραντο τῆς αἰωνιότητος
ἐνός λαοῦ, τότε γίνεται ἀθάνατη.

Μέσα στὴν γλυκεῖα γαλήνη ἐνός
γραφικοῦ κόλπου, μέσα στὴν εὐφρο-
συνη ψυχικὴ ἀνάτασι μιάς γιορτῆς,
ἐκεῖ ποῦ ἓνας εἰρηνικὸς καὶ γεμάτος
αἰσθήματα λαὸς προσπαθοῦσε νὰ ὑ-
ψωθῇ πρὸς τίς παραδόσεις καὶ τίς
ἀξίες του συμβαίνει μιά τρομερὴ δο-
λοφονία. Ἐνα κρυμμένο σιλιέτο χτυ-

πᾶ κατάκαρδα μιά ἀγάπη καὶ μιά
περηφάνεια τοῦ λαοῦ αὐτοῦ.

Ἡ καρδιά πονεῖ, ματώνει, τὰ μά-
τια βουρκώνουν. Ὅμως τὰ χεῖλη μέ-
νουν σφιχτὰ κλεισμένα. Τὸ σχέδιο τοῦ
δοιοφόνου ἀπέτυχε μεγαλοπρεπῶς.
Ἀντὶς γιὰ ἐκρήξεις θυμοῦ, ὑστερικές
φωνές καὶ ἀπειλές, προῦκάλεσε στὸ
συγκρατημένο πόνο τὴ φανέρωσι τῆς
ψυχικῆς ἰδιότητος μιάς ἀνώτερης φυ-
λῆς, ποὺ βαδίζει ἐπίμονα πρὸς τὸ
σκοπὸ τῆς — ἔστω κί' ἂν γύρω τῆς οἱ
τρικυμίες ἀφρίδουν, ἂν τὰ τασκάλια
οὐρλιάζουν — βαίνει πρὸς τὴν εἰρηνι-
κὴ τῆς Ἀναδημιουργίας. Ἡ πρόκλησι
μὲ τὸν ὑπουλο τορπιλισμὸ τοῦ κατα-
δρομικοῦ μας «Ἑλλή» ἀπέτυχε στὸν
ἀπώτερό της σκοπὸ. Ἡ βόμβα ἐπληξε
τὴν καρδιά τῆς «Ἑλλης» μας καὶ τὴν
παρέλυσε, ὅμως δυνάμωσε τὴν καρ-
διά τοῦ λαοῦ μας μέσα στὸν συγκρα-
τημένο της πόνο, τὴν ἀλληλέγγυό της
θλίψι καὶ τὸ ὁμαδικὸ της πένθος.
Προῦκάλεσε ἀκόμα τὴν τρανὴ ἀπό-
δειξι τῆς ἀπόλυτης ἐμπιστοσύνης πρὸς
τοὺς «Ἡγέτας τοῦ λαοῦ, τὸ Βασιλιά
καὶ τὸν Ἀρχηγό, ποὺ γαλήνιοι καὶ
σοφοί, μὲ τὴν καρδιά αὐτοὶ πῶς μα-
ταιμένη ἀπὸ ὅλους μας, ἔτειναν τὰ χέ-
ρια τους καὶ τὴ φωνὴ τους γιὰ νὰ γα-
ληνέσουν τὴ δικὴ μας ταραχή!

Ὁ τρόπος μὲ τὸν ὅποιον ἔβλεψαν
νὰ ταράξουν τὴ γαλήνη τῆς 15 Αὐ-
γούστου καὶ τὴ χαρὰ τῆς γιορτινῆς
διαθέσεως στὴν Τήνη καὶ σ' ὅλοκλη-
ρη τὴν Ἑλλάδα δὲν ἦτανε ἀλήθεια ὁ
ἐνδελεγεμένος. Ἐξύγισαν στραβὰ καὶ
σφαλερὰ τὴν σημερινὴ ψυχικὴ ἀντο-
χὴ τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ ἀκόμα ἔκαναν
λάθος στὸ ποσὸν τῆς σωφροσύνης τῶν
σημερινῶν τῆς Ἀρχηγῶν. Ἐτσι ἀντὶς
νὰ καταστρέψουν, δημιούργησαν. Χα-
λώντας ἓνα πλοῖο, στερέωσαν τὴν ἀ-
γάπη καὶ τὴν πίστι γι' αὐτοὺς. Καμ-
μιὰ ἀταξία, καμμιὰ διαφωνία, μόνο
σύμπτωσι καὶ ὁμόνοια σ' ἓνα ἀκατά-
λυτο καὶ χωρὶς ρήγμα ἀτσαλένιο
μπλόκ. Μιά ἀδιαχώρητη τελεία προ-
σέγγισι Ἠγεσίας καὶ Ἀκολουθίας.

Μιά ἀναδρομὴ πνευματικὴ πρὸς τὴν
ἀλυσίδα τῶν θριάμβων καὶ νικῶν τοῦ
ἑλληνικοῦ ναυτικοῦ πνεύματος ποὺ ἀ-
νέκαθεν παντοῦ καὶ πάντοτε τὸ κυ-
βερνοῦσε μιά τιμία καὶ ἱπποτικὴ γεν-
νιότητα σὲ ὅλους τοὺς ἀγῶνας καὶ
σὲ ὅλας τὰς θαλάσσας. Ἀπὸ τὴ μυ-
θολογικὴ «Ἀργώ» ὡς τὴ δολοφονη-
μένη μας «Ἑλλή» μιά ἀδιάκοπη σειρὰ

θρύλων ζωντανεῖ κί' ἀτσαλώνει
τὴν ἑλληνικὴ ψυχὴ. Συμβολικὰ τὸ
πρωτόγονο ἐκεῖνο καράβι, καμωμένο
ἀπὸ βαλανιδιές τοῦ Πηλίου, περνᾷ τίς
Συμπληγάδες ποὺ μόλις γοργοφτέ-
ρουγα πουλιὰ μποροῦσαν νὰ διαβοῦν
ἀπείραγα, καὶ προχωρεῖ σημάδι καὶ
φορέας τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ.
Γιατὶ ὁ Καπετάνιος τοῦ ὁ Ἰάσωνας δὲν
εἶναι τίποτα ἄλλο παρὰ ἓνας Διαμορ-
φωτὴς ἀπὸ τοὺς πρώτους τοῦ πολιτι-
σμοῦ ἐκείνου, ποὺ δόξασε τὴν Ἑλ-
λάδα. Ἀπὸ τὸ στόλο τοῦ Θεμιστο-
κλέους, τοῦ Νεάρχου ποὺ ἄγγιξε τίς
ἀχτὲς τοῦ Ἰνδικοῦ ὠκεανοῦ, τῶν ἐκ-
σφενδονιστῶν τοῦ «ὕγρου ἑλλήν» πυ-
ρός», στὰ παράλια τῆς Κρήτης, τῶν
ποντοπόρων πέραν τῶν Ἡρακλείων
Στηλῶν, τῶν ἐλλ. ναυτικῶν ποὺ καὶ
στὰ χρόνια τῆς βυζαντινῆς παρακμῆς
καὶ τῆς Τουρκικῆς δουλείας πολεμοῦ-
σαν ἐνάντια στοὺς βαρβάρους ἀπὸ τὸ
Λιθυκὸ πέλαγος ὡς τὸν Εὐξεινον, τῶν
ἱπποτικῶν πειρατῶν Κατσώνηδων, τῶν
πυρπολητῶν Κανάρηδων μιά ἀτέλει-
τη σειρὰ ἀρχίζει καὶ προχωρεῖ καὶ θὰ
μακραίνει ὅσο ὑπάρχει ἡ ἑλληνικὴ
ψυχὴ, ποὺ τύχη της καὶ μοῖρα της εἶ-
ναι νὰ φτερουγίζῃ καὶ νὰ βαδίζῃ πά-
νω στοὺς ὕγρους αὐτοὺς δρόμους ποὺ
περιβάλλουν τὴ χώρα της, φέρνοντας
μακριὰ, πολὺ μακριὰ, σ' ὅλο τὸν κό-
σμον τὸν ὑπέρτατο πολιτισμὸ της.

Μιά ἐτοιμότητα αὐθόρμητης θυσίας
καὶ συγκινητικῆς προσφοράς γεννήθη-
κε ἀκόμα ἀπὸ τὸ θλιβερό αὐτὸ γε-
γονός. Ἡ Ε.Ο.Ν. Τήνου πέφτει μ' ὅλη
τῆς τὴν ἀγνὴ νεανικὴ ὑπαρξὶ στὴ διά-
σωσι τῶν παιδιῶν-ναυτῶν τῆς «Ἑλ-
λης» ἀψηφώντας τὸν κίνδυνον καὶ τὴν
κούρασι. Παρουσιάζεται ὅχι πιά μό-
νο ὡς ἡ ἐλπίδα τοῦ ἑλλ. μέλλοντος,
ἀλλὰ καὶ ὡς παράγων στὸ ἑλληνικὸ
παρόν. Ὁ λαὸς μέσα στὸν πόνο του
καὶ τὴ θλίψι του ἔκανε αὐθόρμητα τὴν
πρότασι στὸν Ἀρχηγό του νὰ ὑποβλη-
θῇ ὁ ἴδιος στὴ θυσία τῆς ἀναπληρώ-
σεως τῆς «Ἑλλης». Μὰ καὶ ὁ Ἀρχη-
γὸς ἀπάντησε σὰν πατέρας στοργικός,
ὅτι ἡ Πατρίδα-ἡ Μάνα θὰ πληρώσῃ
καὶ θὰ ξαναφιάσῃ, γιατί δὲν θέλει
νὰ ἐπιβαρυνθοῦν τὰ παιδιά της, ὅσο
καὶ ἂν ἡ θυσία των αὐτὴ προέρχεται
ἀπὸ καρδιάς. Τόση σφιχτὴ ἀγάπη καὶ
ἀλληλοκατανόησι γεννήθηκε μεταξὺ
λαοῦ καὶ Ἀρχηγοῦ σήμερα. Αὐτὸ ση-
μαίνει ψυχικὴ προσαρμογὴ τοῦ ἐνός
πρὸς τὸν ἄλλον!

Σ. Καρ.

Συνεχίζουμε

✱

Δ'. ΧΡΩΜΑΤΙΚΗ. ΧΡΟΙΑ ΚΑΙ ΤΟΝΟΣ

✱

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ὅπως τὰ χρώματα ἔτσι καὶ οἱ
χροῖες καὶ οἱ ἀποχρώσεις εἶναι ἀπει-
ρες.

Ὅπως εἶναι σπάνια τὰ σώματα ποὺ
ἀκτινοβολοῦν καθαρὰς χρωματιστῆς
ἀκτίνες, ἔτσι δὲν ὑπάρχουν καὶ σώ-
ματα ἢ οὐσίες τελείως μαθρες ἢ
λευκῆς. Δὲν ὑπάρχουν δηλαδὴ οὐ-
σίες ποὺ νὰ μποροῦν ν' ἀπορροφοῦν
ὅλες ἀνεξαιρέτως τίς ἀκτίνες ποὺ δέ-
χονται χωρὶς νὰ ἐπιστρέφουν καμμιὰ
ἀκτινοβολία. Δὲν ὑπάρχουν ἐξ ἄλλου
οὐσίες ποὺ νὰ ἐπιστρέφουν ὅλες ἀνε-
ξαιρέτως τίς ἀκτίνες ποὺ δέχονται χω-
ρὶς νὰ λάβῃ χώραν καμμιὰ ἀπορρόφη-
σις. Γιὰ τοῦτο ὅταν λέγουμε ὅτι ἓνα
σῶμα εἶναι λευκὸ πρέπει νὰ τὸ ἐννοή-
σουμε σχετικῶς λευκὸ ἢ ὅταν λέγουμε
ὅτι ἓνα σῶμα εἶναι μαῦρο θὰ πρόκει-
ται περὶ χρώματος σχετικῶς μαύρου.

Ὅταν ἓνα σῶμα φωτίζεται ἐντατι-
κά, ὅταν π. χ. ἓνα κόκκινο ὕφασμα
τὸ βλέπουμε στὸ ἄπλετο φῶς τοῦ ἡ-
λίου, φαίνεται πῶς ἀνοιχτὸ παρὰ ὅταν

τὸ βλέπουμε στὴ σκιά ἢ μὲ ὀλίγο συν-
νεφιασμένο οὐρανό. Οἱ κόκκινες ἀκτι-
νοβολίες στὴν πρώτη περίπτωσι μᾶς
φαίνονται πῶς ἀδύνατες, ἐνῶ στὴ δεύ-
τερη ἡ κόκκινη ἐντύπωσις τοῦ ὕφα-
σματος εἶναι πῶς ἐντατικὴ. Στὴν πρώτη
περίπτωσι μαζὺ μὲ τίς κόκκινες ἀκτί-
νες τοῦ ὕφασματος ἀναμίχθηκε πολὺ
φῶς λευκὸ, ἐνῶ στὴ δεύτερη πολὺ λι-
γώτερο. Τὸ κόκκινο χρώμα ἀλλάξε
«τόνον» θὰ ποῦμε στὴ χρωματικὴ.

Ἡ ἀνάμιξις τοῦ λευκοῦ μὲ τίς κόκ-
κινες ἀκτινοβολίες τοῦ ὕφασματος
παίζει τὸν ἴδιον ρόλον ποὺ παίζει τὸ
νερὸ στὸ κρασί. Τὶς ἀραιώνει, τίς ἀδυ-
νατίζει χρωματικῶς. Ὅσο περισσότε-
ρο λευκὸ φῶς ἀναμειγνύεται στίς χρω-
ματιστῆς ἀκτινοβολίες ἐνός σώματος
τόσο ὁ τόνος τῆς χροῖας τοῦ ἀνοί-
γει. Ὅσο λιγώτερες εἶναι οἱ λευκῆς
αὐτῆς ἀκτινοβολίες τόσο ὁ τόνος
τοῦ χρώματος τοῦ σώματος βαθυ-
νει. Ἡ χροιά των γίνεται πῶς ἐντονος
καὶ καθαρά.

Ὅσο καθαρό εἶναι καὶ λιγώτερο
ἐπηρεασμένο ἀπὸ ξένες ἀκτινοβολίες

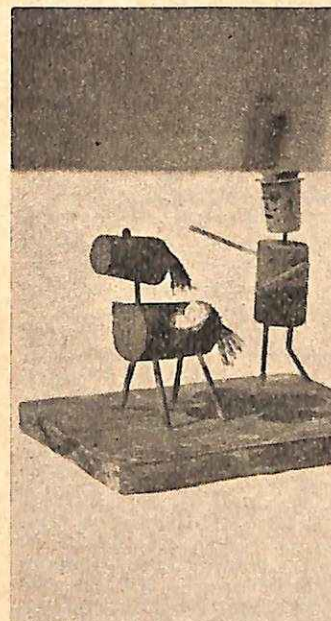
ἓνα χρώμα, τόσο ἡ χρωματικὴ του ἐν-
τασις εἶναι δυνατὴ. Ὁ βαθμὸς τοῦ αἰ-
σθήματος τοῦ καθαροῦ χρώματος ἐκ-
φράζεται μὲ τὴ λέξι χροιά. Ὁ βα-
θμὸς τοῦ αἰσθήματος τῆς φωτεινότη-
τος, δηλαδὴ τῆς ἀναμειγνύσεως λευκῶν ἀ-
κτινοβολιῶν μὲ τὸ κύριον χρώμα, ἐκ-
φράζεται μὲ τὴ λέξι τόνος.

Ὅταν μιλοῦμε γιὰ χρώματα δὲ θὰ
ποῦμε ποτὲ γιὰ ἓνα κίτρινο πρα-
σινωπὸ π. χ. ὅτι ἔχει τόνον πράσινον
ἢ κίτρινον. Θὰ ποῦμε γι' αὐτὸ τὸ χρώ-
μα ὅτι εἶναι κίτρινον μὲ ἀπὸ χρωσι
πράσινη. Δυὸ ἀντικείμενα βαμμένα π.
χ. μὲ χρώμα κίτρινον-πρασινωπὸ, μπο-
ρεῖ νὰ ἔχουν χροιά διάφορη. Δη-
λαδὴ τὸ χρώμα τοῦ ἐνός νὰ εἶναι κα-
θαρότερον, νὰ ἔχη μεγαλύτερη χρωμα-
τικὴ ἐντασι ἀπὸ τὸ ἄλλο.

Δυὸ χρώματα μπορεῖ νὰ εἶναι διά-
φορα στὴν ἀπόχρωσι καὶ στὴ χροιά,
ἀλλὰ νὰ ἔχουν τὸν ἴδιον τόνον, δηλαδὴ
ἡ φωτεινότης νὰ εἶναι ἡ ἴδια. Οἱ κύ-
ριες δηλαδὴ ἀκτινοβολίες των νὰ εἶ-
ναι ἀναμειγμένες μὲ τὴν ἴδια ποσότητα
λευκοῦ φωτός.

Πῶς κατασκευάζουμε ἓνα ἀνθρωπάκι

Σὲ προηγούμενο φύλλο μιλή-
σαμε πῶς μποροῦμε μὲ τὸ τίπο-
τα νὰ φτιάσουμε πεταλούδες ἢ

μικρὲς χορεύτριες μὲ δαντελλω-
τά φουστανάκια, ποὺ τοποθετη-
μένες πάνω σὲ ἄσπρο χαρτονάκι
νὰ δείχνουν τὴ δεξιότητά μας
καὶ νὰ μᾶς κάνουν εὐχαρίστησι.

Σήμερα θὰ ἀσχοληθοῦμε μὲ τὸ
φτιάσιμο ἐνός ἀνθρώπου.

Γιὰ νὰ κάμωμε ἓνα ἄνθρωπον
παίρνουμε ἓνα μεγάλο φελλὸ γιὰ
σῶμα μὲ τὸν μεγάλο κύκλον πρὸς
τὰ κάτω. Ἐνας μικρότερος φελ-
λὸς μᾶς δίνει τὸ κεφάλι τοῦ ἀν-
θρώπου, ἐνῶνται μὲ τὸ σῶμα μὲ
ἓνα κομμάτι μικρὸ σπέρτου, τὴν
μῖαν ἄκρη τοῦ ὁποίου μῆγο-
μεν εἰς τὸ κέντρον τοῦ μικροῦ
κύκλου τοῦ μικροῦ φελλοῦ καὶ
τὴν ἄλλη ἄκρη εἰς τὸ κέν-
τρον τοῦ μικροῦ κύκλου τοῦ
σώματος, ὥστε νὰ ἐνώνωνται οἱ
δυὸ φελλοί. Ὁ μικρὸς φελλὸς εἶ-
παμε εἶναι ἡ κεφαλὴ ἐπ' αὐτῆς
σχεδιάζομεν, μάτια, στόμα, μύ-
τη. Χρωματίζομεν ἀνάλογα τὴν
κεφαλὴ καὶ ἐὰν θέλωμεν τῆς φο-
ροῦμε ἓνα καπέλλο ἀνάλογο μὲ
τὸ γένος τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸ εἶ-
δος του, ἂν εἶναι ἐργάτης, κί-
ριος, στρατιωτικὸς κ.τ.λ. Γιὰ
χέρια βάζομε δυὸ σπέρτα τσα-
κισμένα γιὰ νὰ ἀποτελοῦνται οἱ
ἀγκῶνες καὶ πόδια ἐπίσης σπέρ-
τα τσακισμένα γιὰ γόνατα. Τὸ
ἓνα ἀπὸ τὰ πόδια στερεώνεται σὲ
βάσι πηλοῦ, φελλοῦ ἢ καὶ ξύλου.

Ἐὰν εἶναι ὁ ἀνθρώπος μᾶς
κοριτσάκι ἢ κυρία τῆς βάζομε
φόρεμα ἀπὸ χρωματιστὸ χαρτὶ ἢ
καὶ ἀπὸ χαρτὶ καραμέλλας. Κατ'
αὐτὸν τὸν τρόπον μπορεῖτε μὲ τὴν
φαντασίαν σας νὰ κάνετε διάφο-
ρα πράγματα μεταχειριζόμενοι
διάφορα πεταμένα καὶ χωρὶς ἀ-
ξία ὀψιδικὰ καὶ τοὺς δίνετε ἀξία
μὲ τὴν ἐργασίαν σας.

Τὸ μέλι

Ἐνα ἀπὸ τὰ φυσικὰ προϊόντα
τῆς διατροφῆς μᾶς ποὺ πολλὰς
φορὲς ἀντικαθίστᾷ τὴ ζάχαρι,
εἶναι τὸ μέλι. Οἱ μέλισσες μὲ τίς
μακρὲς τῶν γλῶσσας ἀπορρο-
φοῦν τὸ νέκταρ ἐκ τῶν ἀνθέων,
τὸ ὅποιον περιέχει ζάχαρι, νερὸ,
μικρὰν ποσότητα ἁλμάτων, γόμας
καὶ πτητικὰ ἄλλα σώματα, καὶ
τὸ εἰσάγουν εἰς ἐιδικὸν σάκ-
κον τοῦ σώματος των. Τὸ νέκταρ
γιὰ νὰ μεταβληθῇ σὲ μέλι, πρέ-
πει νὰ ὑποστῇ ὀρισμένας ἀλλοι-
ώσεις ποὺ γίνονται ἐντὸς τοῦ σώ-
ματος τῶν μελισσῶν.

Τὸ μέλι ἔχει μεγάλη θρεπτικὴ
ἀξία. Τὸ κυριώτερον συστατικόν
τοῦ εἶναι ἡ ζάχαρις. Περιέχει ἐ-
πίσης εἰς μικρὰν ποσότητα ἁλμα-
τα, ἰδίως ἀσβεστοῦ, σιδήρου,
καὶ φωσφόρου, νερὸ καὶ μικρὰν
ποσότητα βιταμινῶν ἢ ὁποῖα ὁ-
μως εἶναι ἐλάχιστη ὥστε δὲν
μπορεῖ νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν στὴν
διαίτά μας. Ἡ ποσότης τοῦ νε-
ροῦ τὴν ὁποίαν περιέχει ποικίλλει
ἀναλόγως τῆς ὑγρασίας τῆς ἀ-
τμοσφαιρᾶς, κατὰ τὴν ἐποχὴν
τῆς παραγωγῆς καὶ τῆς ἐξηρη-
τος τῆς ἀτμοσφαιρᾶς, ἐντὸς τῆς
ὁποίας τὸ μέλι φυλάσσεται.

Τὸ μέλι λόγῳ τῆς μεγάλῃς πο-
σότητος ζαχαρέως τὴν ὁποίαν πε-
ριέχει δύναται νὰ ἀντικαταστή-
σῃ ἐν μέρει ἢ καθ' ὅλοκληρίαν
τὴν ζάχαριν καὶ χρησιμοποιεῖται
ὡς ἀντὶ μαρμελάδας καὶ ὡς συ-
ρόπι διὰ νὰ περιχύνωμεν διάφο-
ρα γλυκίσματα.

Τὸ καθαρὸ μέλι εἶναι διαυγές,
γλυκὺ, ὑπόξανθον καὶ παχύρευ-
στον μὲ ὁμῆ διάφορον ἀναλόγως
τοῦ τόπου τῆς παραγωγῆς.

Τὸ μέλι ἐξ ἄλλου δὲν εἶναι
μόνον τροφή. Εἶναι καὶ φάρμα-
κον. Εἶναι ἐλαφρὸ καὶ ὕγιεινον κα-
θαρτικὸν ὅταν λαμβάνεται τὸ
πρῶν μὲ ἓνα ποτήρι νερὸ καὶ ἐ-
λαφρὸ ὑπνωτικὸ ὅταν λαμβάνε-
ται τὸ βράδυ.

Μισοφέγγαρον μὲ πατάτες

Εἴπαμε κί' ἄλλη φορὰ ὅτι ὁ
ἀνθρώπος πρέπει νὰ ἔχη τὸ δῶ-
ρον τῆς προσαρμογῆς καὶ ἀνα-
προσαρμογῆς. Τότε δὲν χάνεται
ποτέ. Διατηρεῖ τὸ κέφι του καὶ
μπορεῖ, ὅπως λέγει καὶ ἡ λαϊκὴ
παροιμία, «κί' ἀπὸ τὸν τράγον νὰ
βγάλῃ γάλα». Δηλαδὴ μπορεῖ
νὰ κάμῃ τὰ ἀδύνατα δυνατὰ.

Γιατὶ νὰ στερηθοῦμε σήμερα
τὰ γλυκίσματά μας σὲ μιά γιορ-
τῇ; Ἀς προσεξοῦμε αὐτὴ τὴ πο-
λὺ πρακτικὴ καὶ φτηνὴ συνταγή:
300 δράμα αλεύρι. 200 δρ.
βρασμέως καὶ ἀπὸ τὸ τρυπητὸ
περασμένο πατάτες. 60 δρ. βού-
τυρο ἢ μαργαρίνη. 70 δρ. ζά-
χαρι ἢ δυὸ τρεῖς κουταλιές στα-
φιδίν. 1 αὐγὸ. 1 μύτη τοῦ μα-
χαριτοῦ ἁλάτι. Λεμόνι (τρίτομον
μόνο τὸ φλούδι ἢ ἀντὶ αὐτοῦ
βάζομε 1—2 πακετάκια Βανί-
λιας τῆς δραχμῆς). 1 πακετάκι
Μπεϊκιν μπάουντερ τῶν 3—4 δρχ.

ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ

Τὸ αλεύρι ἢ τὴν μπεϊκιν — μπά-
ουντερ ἀνακατώνουμε μὲ πολλὴν
φροντίδα κατόπιν οἰνᾶ σιγὰ μὲ
ὅλα τὰ ἄλλα συστατικά, κάνου-
τας μιά ἐλαφρὰ ζύμη. Τὴν ἀ-
πλώνομε ἐνα δαχτύλον χοντρή καὶ
τὴν κόβουμε σὲ κομμάτια ἴσα
μὲ τὴν πλάτη μας. Πάνω σὲ
κάθε ἓνα βάζομε ἓνα μικρὸν
κουταλάκι πηχτὴ καλὴ μαρμε-
λάδα, τὰ τυλίγουμε δίνοντας τὴ
φόρμα μισοφέγγαρου, ποὺ τοπο-
θετοῦμε πάνω σὲ βουτυρωμένη
λαμαρίνα, ἀλειφόντας τὰ με-
λωμένον βούτυρον καὶ πασπαλι-
ζόντας τὰ μὲ ζάχαρι λεπτῇ. Θὰ
τά ψηφίσουν 30 λεπτά σὲ καλὴ
φωτιά, ὡς ποῦ νὰ ἀποχτήσουν
ξανθὸ-καστανὸν χρώμα. Εἶναι
ὥρα γιὰ τσάι καὶ γενικά γιὰ
γλυκίσμα ἀπογεύματος.

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

ΔΕΛΦΟΙ

ΟΙ Δελφοί ήταν αρχαία πόλις της Φωκίδος, εις τὰς νοτίους κλιτύς του Πάρνασσου, όπου μέχρις εσχάτων ἔκειτο τὸ χωρίον Καστρί, ἐξεληγθεῖσα εἰς κέντρον λατρείας ἐκ τῶν σημαντικωτέρων τῆς Ἑλλάδος. Κατ' ἀρχάς ἐν Δελφοῖς ἐβρατεύοντο ἡ Γῆ καὶ ὁ Ποσειδῶν, βραδύτερον δὲ εἰσῆλθον καὶ ἡ Λατρεία τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου κατὰ τὴν παράδοσιν, ἦντις καὶ ἐκυράρχησαν ἀριστικῶς. Ἀπὸ τοῦ δου π. Χ. αἰῶνος οἱ Δελφοὶ ἀνέκτισαν πλήρη ἀνεκκλήσιον ἀπὸ τῶν Φωκίων καὶ μετὰ τὴν πρωτοθυλίαν τοῦ πατισυῦρου Ἱερατείου, τὸ ὅποιον εἰχε δημιουργηθῇ ἔνκαρσι, συνσωματώσαντες τοὺς περιόικους καὶ ἱδρυσάντες τὴν Δελφικὴν ἀμφικτυονίαν καὶ τὴν ἐορτὴν τῶν Πυθίων. Κατὰ τὰ μνηκὰ οἱ Δελφοὶ ἐτήρησαν διφορομένην στάσιν, μετὰ δὲ τὴν ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τοῦ Περσικοῦ κινδύνου ἐστράφησαν ἀλλήλοισι ἀλλήλους πρὸς τοὺς Ἀθηναίους καὶ τοὺς Σπαρτιάτας ἀναλόγως τῶν περιστάσεων. Μετὰ τὴν καταλύσιν τῆς Σπαρτιατικῆς ἡγεμονίας ἐτάχθησαν μὲ τὸ μέρος τῶν Θηβῶν ἀλλ' ὁ προσανατολισμὸς τῶν οὗτος δὲν τὸς ἀπῆλθεν ἀπὸ τῶν Φωκίων μετὰ τοὺς ὁποίους διαρκῶς ἐυρίσκοντο εἰς διάδοξιν, τῆς ὁποίας σταθμοὺς ἀποτελοῦν οἱ δύο Ἱεροὶ πόλεις. Κατὰ τὸ 356 π. Χ. οἱ Φωκεῖς κατέλαβον τοὺς Δελφοὺς καὶ ἔθνησαν χεῖρα ἐπὶ τῶν θεσφαίων τῶν. Τὸ παράδειγμα τῶν Φωκίων εἴρε βραδύτερον καὶ ἄλλους μιμητάς. Ὁ Σύλλας, ὁ Νέρων καὶ διάφοροι βαρβάροι λαοὶ ἐλαβάντες κατὰ καιροὺς τοὺς Δελφοὺς, ἐνῶ ὁ Ἀδριανὸς ἀντιθέτως παρεχώρησεν εἰς αὐτοὺς πλήρη αὐτονομίαν. Περὶ τὰ τέλη τοῦ Δ. μ. Χ. αἰῶνος ὁ τόπος οὗτο ἤκμασεν οἱ Δελφοὶ ἦτο πλέον ἔρημος ἀνθρώπων.

Τὸ ἱεῖσμα εἰς τὸ ὅποιον οἱ Δελφοὶ ὄφειλον τὴν μεγάλην πολιτικὴν ἐπιτροπὴν καὶ τὸν πλοῦτον τὸν ὅποιον ἐγνώριζαν κατὰ τοὺς κλασσικοὺς χρόνους ἦτο τὸ μαντεῖον τοῦ Ἀπολλωνίου. Ἡ χρησιμότης αὐτῆς μετὰ τὴν ἐκδηλώσιν τῆς θείας γνώμης Ἱερεῖα, Πυθία, ἐκαθαίρετο πρῶτον

δι' ὕδατος τῆς Κασταλίας πηγῆς, ἐμᾶσα φύλλα δάφνης καὶ ἐνδεδυμένη κατὰλλήλῃν στολὴν μετὰ κλάδων δάφνης ἀνὰ χεῖρας, ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ τριπόδους τῆς ὑπεράνω τῶν ἀνδρῶν οἱ ὅποιοι ἐξήρχοντο ἐκ χάσματος τῆς γῆς. Οἱ θέλοντες δὲ συμβουλευθῶν τὸ μαντεῖον ἐβουλοῦντο ἐν ζῶντι, κατόπιν δὲ εἰσέρχοντο ἐντός δωματίου παρὰ τὸ αὐτόν, ὅπου διὰ κλήρου ἐλάμβανον τὴν σειράν τῆς μαντεύσεως. Τὰ ἐρωτήματα ἐτίθεντο διὰ ζώσης ἡ γραπτῶς. Ἡ Πυθία προσβαλλομένη ἐκ τῶν ἀναθυμιάσεων τοῦ αὐτοῦ περιεπτεῖν εἰς κατὰστασιν παραληρηματικῆς ἐκστάσεως. Οἱ ἀσυνάρτητοι λόγοι τῆς κατεγράφοντο καὶ διευτυπῶντο εἰς στίχους, ἢ εἰς πεζὸν ὑπὸ εἰδικῶν ἱερέων, ὅτις ἐκαλεῖτο τὸ προφήτης. Οἱ ἐξηγῆται κατόπιν ἀνελάμβανον τὴν ἐρμηνείαν τοῦ οὗτο δὲ θέντος χρησίου. Οἱ Δελφοὶ ἀποτελοῦν σημερον ἕνα τῶν σπουδαιοτέρων ἐρεσιῶν τῶν κόσμου.

Ἐχουν δὲ μουσεῖον περιλαμβανόν ἀξιολογώτατα καλλιτεχνήματα ἐν οἷς καὶ τὸν Ἡνύον, γαλκὸν ὠραϊότατον ἀνδριάντα εὑρεθέντα κατὰ τὸ 1896.

ΓΗ

Ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου κατοικούμενος πλανήτης τοῦ ἡλιακοῦ συστήματος καὶ τρίτος κατὰ σειράν ἀποστάσεως ἀπὸ τοῦ ἡλίου καὶ ἔδωτος κατὰ σειράν μεγέθους. Ἡ μεγίστη ἀπὸ τοῦ ἡλίου ἀπόστασις τοῦ ἡλίου 752 ἐκατομ. χιλ., ἡ ἐλαχίστη 147 καὶ ἡ μέση 495. Τὸ σχῆμα τῆς γῆς εἶναι περίπου σφαιρικόν πεπεσμένον περὶ τοὺς Πόλους καὶ ἐξωγυμῶν περὶ τὸν Ἰσημερινόν. Ἡ ἐπιφάνεια τῆς γῆς εἶναι 510.000.000 τετρ. χιλόμετρα τῶν ὁποίων τὰ 29% καταλαμβάνει ἡ ἕρρα καὶ τὰ ὑπόλοιπα ἡ θάλασσα. Ὁ ὅγκος τῆς εἶναι 1.083.320 ἐκατομύρια κυβικά χιλιόμετρα καὶ τὸ βάρος τῆς 5.990 ἐκάκις ἐκατομύρια τόννων. Περιβάλλεται ὑπὸ στρώματος ἀέρος τῆς ἀτμοσφαιρᾶς ὕψους περίπου 800 χιλιομέτρων. Τὸ στερεόν τιμῆμα τῆς γῆς καλύπτεται ὑπὸ τῆς λιθοσφαιρᾶς πάχους 60 χιλιομέτρων. Περὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς οὐδὲν εἶναι

σφιδῶς γνωστόν, κατὰ τὴν ἐπικρατέστεραν ὁμῶς γνώμην ἀπὸ διάθεσιν ὡς εἰς ρευστὴν κατάστασιν κατὰ τὰ ἀντικαταστάσεις καὶ στερεοποιημένην λόγω τῆς τεραστίας πίεσεως κατὰ τὸν πυρῆνα. Αἱ ἀνωμαλίες τῆς λιθοσφαιρᾶς εἶναι σχετικῶς πολὺ μικραὶ (μεγαλύτερον ὕψος ὄρεων ἔσθ' 8.882 μέτρα, μεγαλύτερον βάθος Ὠκεανῶς 9.788 μέτρα). Ἡ γῆ χωρίζεται ὑπὸ τοῦ πολιτικοῦ καὶ τροπικοῦ κύκλου εἰς πέντε ζώνας, δύο πολιτικές, δύο εὐκρατικές καὶ μίαν διακεκαυμένην. Ἡ γῆ στρέφεται περὶ τὸν ἀξῶνα τῆς εἰς διάστημα 24 ὥρων καὶ περὶ τὸν ἡλίον εἰς 365,25 ἀστρικός ἡμέρας. Ἡ ἡλικία τῆς γῆς ὑπολογίζεται μέχρι 3 δισεκατομμυρίων ἐτῶν.

ΤΑ ΑΡΩΜΑΤΑ

Τὰ ἀρώματα κατὰ τὴν ἀπαιτήσαν ἀρχαιότητα φαίνεται ὅτι ἐκρηκτικῶς ἐκδηλώσαν τὸ πρῶτον ἐν τῇ πρὸς τοὺς θεοὺς λατρείᾳ, μετέπειτα δὲ ὡς συστατικὰ ἰδίων καλλωπιστικῶν ἀλοιφῶν. Πάντως βέβαιον εἶναι ὅτι ἡ τέχνη τῆς ἀρωματοποιίας ἦτο πολὺ προδεδειγμένη ἀπὸ τῶν χρόνων τῆς ἀκμῆς τῶν Βαβυλωνίων καὶ τῶν Αἰγυπτίων Φαραῶ. Ἐκείθεν μετέδθη εἰς τοὺς Ἕλληνας καὶ ἀπὸ τούτων εἰς τοὺς Ρωμαίους. Μετὰ τὴν πτώσιν τῆς ρωμαϊκῆς αυτοκρατορίας ἡ μυροποιία παρήκμασεν τόνον, ὥστε τὰ ἀρώματα νὰ εἶναι ἀγνωστα σχεδὸν κατὰ τὰς μεσαιωνικὰς χρόνους ἐν Εὐρώπῃ, μόλις δὲ κατὰ τὸν 16' αἰῶνα ἐπανήλθῃ ἡ χρῆσις τῶν ὑπὸ τῶν Σαυροφάρων τῆς Ἀνατολῆς.

Κατὰ τοὺς παρόντας χρόνους ἡ τέχνη τῆς κατασκευῆς ἀρωμάτων ἔχει ἀναβῆναι βοηθῆσαι τῆς χημείας εἰς βιομηχανίαν εὐρέως κύκλου, διακρίνεται δὲ τὰ ἀρώματα εἰς φυσικὰ καὶ τεχνητὰ. Τὰ πρῶτα παρασκευάζονται διὰ φυσικῶν αἰθερίων ἐλαίων ἐξαγομένων ἀπὸ τῶν ἀνθῶν καὶ φυτῶν καὶ ἀπὸ τῶν ζωϊκῶν ἀρωματικῶν οὐσιῶν (μόσχου), τὰ δὲ δεύτερα διὰ τῶν συνθετικῶν λεγομένων αἰθερίων ἐλαίων, τὰ ὁποῖα ἐξάγονται διὰ χημικῶν μεθόδων ἀπὸ διαφόρων ὀργανικῶν καὶ ἀνοργάνων οὐσιῶν, ἰδιαίτερα δὲ ἐκ τῆς πίσσης τῶν

λιθανθράκων. Τὰ φυσικὰ αἰθέρια ἐλαία λαμβάνονται κατὰ διαφόρους τρόπους τῶν ὁποίων κυριώτεροι εἶναι: Διὰ συνθλίψεως, ἀποστάξεως καὶ διὰ ζυμώσεως τῶν πετάλων τῶν ἀνθῶν μετὰ λίπους, τὸ ὅποιον ἐκχυλίζεται εἰς αἶμα ὁποτινύματος παραλαμβάνοντο ὅς ἀπ' αὐτῶν τὸ ἀρώμα.

Ο ΓΑΛΑΞΙΑΣ

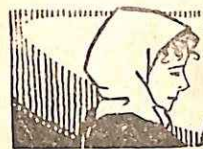
Ο Γαλαξίας εἶναι εὐρυτάτη ἐν τῷ οὐρανῷ φωτεινὴ ζώνη σχηματισμένης κύκλου, ὅστις τέμνει τὸν Ἰσημερινόν. Ἀποτελεῖται ἐκ λαμ. μακροκρυσμένων ἀστέρων ὑπολογιζομένων εἰς δύο περίπου δισεκατομμύρια, τῶν ὁποίων τὸ πῶς, λόγω τῆς τεραστίας ἀποστάσεως καὶ τοῦ μεγίστου ἀριθμοῦ αὐτῶν, συγγέεται ἀποτελοῦν φωτεινὸν νέφος. Μόνον οἱ πλησίον τοῦ συστήματος ἡμῶν ἀστέρες φαίνονται διακεκριμένοι, δυνάμεθα δὲ νὰ λάθωμεν ἰδεῶν περὶ τῆς ἀποστάσεως τῶν ἄλλων ἐκ τοῦ δεδομένου ὅτι ὁ ἐκ τῶν ἐγγυστάτων πρὸς ἡμᾶς αὐτὸ Κεν. ταύρου ἀπέχει ἀπὸ τῆς γῆς 4 1/2 ἔτη φωτός. Εἰς τὸ νεφέλωμα τοῦ Γαλαξία ἀνέκει καὶ τὸ ἡμέτερον ἡλιακὸν φῶς.

Η ΓΟΡΓΟΝΑ

Κατὰ τὴν ἑλληνικὴν μυθολογίαν ἦτο θαλάσσιος δαίμων ἔχων κεφαλὴν, χεῖρας καὶ στήθος γυναικός, τὸ δὲ λοιπὸν σῶμα ἰχθύος. Κατὰ τὴν παράδοσιν ἦτο ἀδελφὴ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, μετεμορφώθη δὲ οὕτω διότι ἐπὶ τοῦ ἀδελφοῦ νερό καὶ περιέριχται τὰς θαλάσσιους κροτώδας τοὺς ναυτικούς ἀν. ἔξ ὁ βασιλεὺς Ἀλέξανδρος καὶ πνίγεται σὰν αὐτοὺς ἀν. λάθη ἀρνητικῶν ἀπάντησιν. Κατ' ἄλλους μύθους ὑπῆρχον τρεῖς γοργόνες: ἡ Σθενώ, ἡ Εὐρυάλη καὶ ἡ Γοργὼ ἡ Μέδουσα ἦντις, οὕσα εἰδεχθούσας καὶ φοβεράς μορφῆς, ἀπελθόντες τοὺς προσδεδεμένους αὐτῶν. Ἡ Γοργὼ ἐφρονέθη ὑπὸ τοῦ Περσέως τῆς βοηθείας τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ Ἑρμοῦ. Ἡ Μέδουσα ἀπεικονίζεται εἰς τὴν ἀσπίδα τῆς Ἀθηνᾶς.

ἄφθονος στὰ μέρη ἐκεῖνα ὥστε «οἱ ὄχθες τοῦ Νεῖλου ἔμοιαζαν σάν ἕνα ἀπέραντο δάσος δίχως κλώνους καὶ δίχως φύλλα».

Ἡ ἐπεξεργασία τῆς περγαμνῆς ἐφευρέθηκε στὴν Πέργαμον, αὐτὸ καὶ φέρει τ' ὄνομά της. Τὸ ἐμπόριο τῆς περγαμνῆς συναγωνίστηκε τὸν πάπυρο, ἕως ὅτου οἱ Κινεζοὶ καὶ οἱ Ἰάπωνες κατώρθωσαν νὰ παρασκευάσουν χαρτὶ ἀπὸ ἄλλης φυτικῆς οὐσίας. Μόλις κατὰ τὸν 1' αἰῶνα, τὸ χαρτὶ ἀπὸ βαμβάκι ἐγενε κοινῆς χρήσεως στὴν Εὐρώπῃ πρὸς ἀντικατάστασιν τῆς περγαμνῆς πού ἦταν δυσεῦρετη. Τέλος στὴν Ἰσπανίαν ἐπέτυχον τὴν κατασκευὴ χαρτιοῦ ἀπὸ κούρελια. Ἡ ζήτησις τοῦ παπύρου λιγότερε, ἐπειδὴ τὸ χαρτὶ πούν παρασκευάζονταν ἀπὸ αὐτὸν δὲν εἶχε τόσο ἀντοχὴ ὅσο τὸ χαρτὶ ἀπὸ ἄλλης οὐσίας. Ἐλάχιστον χερσόγραφα ἀπάνω σὲ πάπυρο διεσώθησαν, μερικὰ στὴν Αἴγυπτο, μέσας στοὺς ἀρχαίους χρόνους, ἐνῶ ἄλλα βρέθηκαν στὴν Ἰταλία, στίς ἀνασκαφὰς πού ἐγένοντο τὸν Ἡράκλειον.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ

ΟΙ ΓΑΤΟΙ ΚΙ' Η ΚΑΚΙΑ ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ

Ἦτανε μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ μιὰ γρηὰ ζητιάννα κι' ὅλη τὴ μέρα ζητάγε ἐλεημοσύνη καὶ τὸ βράδι πηγαινε στὸ σπιτάκι της καὶ ἡσυχάζε. Μιὰ μέρα ἔτυχε νὰ μὴν τῆς δώσῃ κανεὶς τίποτα καὶ ὅλοι τῆς λέγανε: Ὁ θεὸς νὰ σ' ἐλεήσει! Ἐνύχτωσε, ἐγύρισε στὸ σπιτί της, μπαίνει μέσα, σκοτάδι! τί νὰ κάνῃ νηστικὰ κι' ἀποσταμένη καθὼς ἦτανε; Ἦλθε βόλτα, ἦλθε βόλτα, μὴτε νὰ ἡσυχάσῃ μποροῦσε, μὴτε νὰ κοιμηθῇ. Ἡ κοιλὰ τῆς ἔπαιζε ταμπουρὰ. Παίρνει λοιπὸν τὸ μπασιτοῦνι της καὶ βγαίνει πάλι ἔξω.

Ἐπερπάτησε, ἐπερπάτησε, μὴτε ἤξερε πού πηγαινε! ὅλες οἱ πόρτες κλειστές! παντοῦ σκοτάδι. Ἀπὸ ἀλλόρ- γου εἶδε ἕνα φῶς σ' ἕνα μακρινὸ μέ- ρος. Λέει «τί νὰ εἶναι ἐκεῖ; μὴν τύχῃ καὶ εἶναι κανένας γάμος; Ἀς πάω νὰ ἰδῶ». Πάει, βλέπει μιὰ μεγάλη πόρτα, χτυπάει, χτυπάει, κανεὶς, ψυχὴ δὲ μίλαγε. Ἀρχίναε νὰ χτυπᾷ πιὸ δυνατὰ ἀκόμη. Τότες ἀνοίγει ἡ πόρτα καὶ βλέπει νὰ παρουσιάζεται μπρο- στά της ἕνας μαῦρος γάτος, καὶ τῆς κάνει: «Μάρ, μάρ, μάρ, μάρ».

— Ἐλεημοσύνη ἀφέντη μου τοῦ λέει ἐκεῖνη.

Πετιέται τότες ἕνας ἄλλος γάτος καὶ λέει αὐτοῦ τοῦ πορτιέρη τοῦ μαύρου γάτου: «Μάου! μάου!».

Πετιέται ἡ γρηὰ καὶ τοὺς λέει: «Νὰ μ' ἐλεήσετε ἀφεντικά μου!» καὶ κείνος πού ἦτανε στὴ σκάλα τῆς λέει: «μάρ, μάρ, μάρ, μάρ».

Προχώρησε ἐκεῖνη κι' ἀνέβαινε τὶς σκάλες, κι' ἀφοῦ δὲν τῆς μίλαγε κανένας, ἀνέβαινε. Ἐκεῖ μπαίνει σ' ἕνα μεγάλο δωμάτιο καὶ ἦτανε ἀντικρὺς τοῦ καναπέδου ὁλόχρυσος, καὶ σὲ κά- θε ἕνα καναπέ καθότανε ἀπὸ μιὰ με- γάλῃ γάτα, καὶ ἡ μιὰ ἦταν ἄσπρη στὸν ἕνα καναπέ, καὶ ἡ ἄλλη γκριζά.

Ἡ μιὰ, ἡ ἄσπρη, εἶχε ἕνα ὠραῖο φιλιντινέιο τσιμποῦκι κι' ἐκάπνιζε καὶ ἡ ἄλλη, ἡ γκριζά, εἶχε ἕνα ναργιλέ μὲ διαμάντια, μὲ κοράλλια κι' ἐκά- πνιζε κι' αὐτὴ. Καθὼς μπῆκε ἡ γρηὰ μέσα, κανεὶ μετάνοια καὶ τοὺς λέει: — Νὰ μ' ἐλεήσετε ἀφεντικά μου, γιατί εἶμαι πεθαμένη τῆς πείνας.

Λέει ἡ μιὰ γάτα τῆς ἄλλης: μάρ, μάρ; μάρ, μούρ; — μάρ, μάρ, μάρ, τῆς λέει ἡ ἄλλη.

Τότες λέει κι' ἐκεῖνος ὁ γάτος πού ἦτανε στὴ σκάλα: «Ἄνιτε νὰ φέρῃς ἕνα σακκὶ ἀπὸ τὸ σπιτί σου»

Πάει τούτῃ ἡ κακομοῖρα, — δὲν εἶ- χε σακκὶ στὸ σπιτί της, — σὲ μιὰ ἄλλη γειτονίσα φτωχιά καὶ τῆς γύρεψε ἕ- να σακκί.

— Τὶ τὸ θέλεις; τῆς λέει ἐκεῖνη. — Λιγάκι ἀλευράκι θὰ μοῦ δώσου- νε νὰ τὸ βάλῳ μέσα.

Παίρνει λοιπὸν τὸ σακκί, πηγαινε πίσω, τῆς βάλεν κάμποσα φλουριά καὶ τῆς τὸ δώσανε τὸ ἔβαλε κι' αὐ- τὴ στὸν ὦμο, τοὺς εὐχαρίστησε κι' ἔφυγε.

Σάν ἔφτασε στὸ σπιτί της, ἄδειασε

τὰ φλουριά σὲ μιὰ παληκοσέλα πού εἶχε, καὶ γύρισε τὸ σακκὶ στὴ γειτό- νισσα.

Αὐτὴ, βάζει τὸ χέρι της μέσα στὸ σακκὶ γιὰ νὰ ἰδῇ τί εἶχε, καὶ βρίσκει στὸ στρίψωμα τοῦ σακκιοῦ ἕνα φλου- ρί. Τὸ παίρνει λοιπὸν τὸ φλουρί καὶ πᾶει ἴσα στὴ γρηὰ καὶ τῆς λέει: — Ποῦ τὰ βρήκες τὰ φλουριά;

— Ποιὰ φλουριά; τῆς λέει ἐκεῖνη. — Νὰ! πού ἔβαλες μέσα στὸ σάκ- κο.

— Καλὲ δὲν ἔβαλα τίποτες φλουριά, χριτιανή μου, τῆς λέει αὐτὴ.

— Ἡ θὰ μοῦ πῆς πού τὰ βρήκες ἢ θὰ πάω στὸ δικαστήριον νὰ πῶ πῶς τὰ κλέψες.

Τότες φοβήθηκε ἡ γρηὰ καὶ τῆς εἶ- πε: Ἐκεῖ σ' αὐτὸ τὸ σπιτί, τῆς εἰδεξε, πῆγα καὶ μοῦ τὰ δώσανε. Τότες δὲ χάνει καιρὸ, διπλώνει τὸ σουβάλι της, μιὰ καὶ δυὸ καὶ πᾶει στὸ παλάτι. Χτυ- πᾶει, χτυπάει, τὴν πόρτα ἀνοίγει ὁ μαῦρος γάτος.

— Μπὰ! μᾶζι σας καὶ ξερὴ σας! σάν ἄνθρωπος ἀνοιζες τὴν πόρτα. Εἶ- πε ἡ γρηὰ καὶ τὸν φασκέλωσε.

Τότες πετιέται ὁ ἄλλος γάτος πού ἦτανε στὴ σκάλα: μάρ; μάρ; μάρ; μάρ;

— Μπὰ! μᾶζι σας καὶ ξερὴ σας! εἶπε ἡ γρηὰ καὶ προχωρεῖ κι' ἀνε- βαίνει τὶς σκάλες καὶ πᾶει μέσα στὴ σάλα πού ἦτανε οἱ δυὸ μεγάλες γά- τες καὶ καθὼς τὶς εἶδε καὶ πίνανε ναρ- γιλέδες:

— Μπὰ! τρομάρα σας! τοὺς λέει, καλὲ πίνουνε ναργιλέδες! Ἄνι! ποῖος θὰ πιάσῃ τοὺς ποτικῶς ἐδῶ μέσα;

Κεῖνη πῆρε τὸ σουβάλι καὶ τοὺς καληνύχτιε.

— Μάου! μάου! μάου; τῆς ἀπαν- τᾶνε οἱ γάτες.

— Νὰ! τώρα θὰ πάω νὰ μάθω τὰ κατσουλιτικά μαρῶθ νὰ σᾶς μιλή- σω! Εἶπε ἡ γρηὰ καὶ ξεκαρδίστηκε στὰ γέλια.

Γυρίζει τότες καὶ τῆς λέει ὁ γάτος πού ἦτανε στὴ σκάλα:

— Τὶ θέλεις;

— Νὰ μοῦ γιομίσετε κι' ἐμένα τὸ σακκούλι μου λίρες, ὅπως γιομίσαστε τὸ σακκούλι τῆς ἄλλης γρηᾶς, εἰδε- μὴ θὰ τὴν μαρτηρήσω γιὰ κλέφτρα στὸ δικαστήριον καὶ θὰ τὴν βάλουν φυ- λακή.

Τότες εἶπανε αὐτοῦ τοῦ γάτου πού ἦτανε στὴ σκάλα οἱ μεγάλοι γά- τοι: «Μάου, μάου, μαμάου!»

Ἡ γρηὰ ὅλο γέλαγε καὶ ξεκαρ- διζότανε κι' ἔλεγε:

— Ἀναθεμὰ τονε, γυιέ μου, πού σᾶς πειράζει αὐτὸς ὁ γάτος.

— Δός μου τὸ σουβάλι σου νὰ πάω νὰ στὸ γιομίσω φλουριά, τῆς λέει ὁ γάτος πού ἦταν στὴ σκάλα.

Τὸ πῆρε, πῆγε κάτω στὸ ὑπόγειο, κι' ἔβαλε μέσα ὅ,τι τοῦ εἶπανε τ' ἀ- φεντικά του, τὸ δένει σφιχτὰ καὶ τῆς τὸ δίνει καὶ τῆς λέει:

— Τοῦτα, κυρά, εἶναι φλουριά, μόν' δὲν κάνει νὰ τὰ ἰδοῦν τ' ἀστέρια, μο- νάχα νὰ πᾶς ἴσια στὸ σπιτί σου, κι' ἀφοῦ κλείσῃς καλὰ τίς πόρτες σου καὶ γδυθῇς τσίτσιδη, τότες ν' ἀνοί- ξης τὸ σακκὶ μὲ τὰ φλουριά σου.

Τὰ πῆρε λοιπὸν ἐκεῖνη, κι' ἀφοῦ τοὺς εἶπε καληνύχτα, ἔβαλε τὰ γέλια κι' ἔφυγε. Πῆγε κατ' εὐθείαν στὸ σπι- τί της, ἐκλείσῃ τὴν πόρτα, τὸ παράθυ- ρο, γδυθῇκε ὅπως τῆς εἶπανε, καὶ ὕ- στερα ἔλυσε τὸ σουβάλι της. Καθὼς τὸ λυσε, πετάχτηκαν ἀπὸ μέσα φεῖδια, μολυντήρια, ἀσκάθαροι, καὶ τυλιχτή- κανε τὰ φεῖδια στὸ λαιμὸ της καὶ τὴν πνίξαν, τὴ φάγανε κι' ἔμεινε μονάχα ὁ σκελετός.

Ἡ ἄλλη ἡ ἄμοιρη ὅλη τὴ νύχτα δὲν κοιμήθηκε. Καὶ φοβότανε μὴ τὴ μαρτυρήσῃ. Περὶ μὲν ν' ἀνοίξῃ τὸ πα- ράθυρο ἢ τὴν πόρτα ἢ κακίᾳ γειτονί- σα. Μήτε παράθυρο ἀνοίγει μήτε πόρ- τα. Τότες πᾶει ἀγάλια ἀγάλια, ἀ- νοίγει τὴν πόρτα, καὶ τῆς βλέπει χάμω ξαπλωμένη, πεθαμένη. Τραβά- ει πάλι τὴν πόρτα, καὶ τῆς κλείνει ἀγάλια ἀγά- λια, καὶ σηκώνεται καὶ φεύγει καὶ πηγαι- νει στὸ σπιτάκι της, καὶ παίρνει τὰ φλουριά της κι' ὅλα της τὰ ρούχα, καὶ φεύγει ἀπ' αὐ- τὸ τὸ σπιτί, καὶ πῆ- γε σ' ἄλλον τόπο, ἔχτισε ἕνα σπιτά- κι καὶ πέρασε χρυ- σὰ γεράματα.

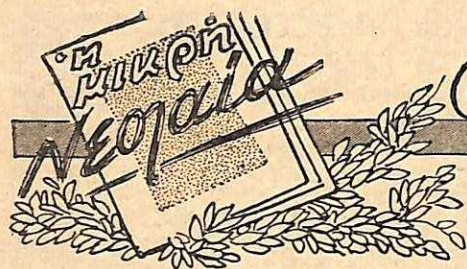
Ο ΠΑΠΥΡΟΣ

Στὴν ἀρχαιότητα, προτοῦ ἀ- κόμα ἐφευρεθῇ ἡ γραφὴ, οἱ ἄν-θρωποι ἦσαν ἀναγκασμένοι νὰ καταφεύγουν στὸν προφορικὸ λό- γο γιὰ τίς μεταξὺ τους ἀπὸ μα- κρὰ συνεννοήσεις. Ἐπρεπε ἕνας διαγγελεύς νὰ μεταφέρει τὴς εἰ- δήσεις ἢ τίς διαταγὰς, πού συ- χνὰ ἔφθαναν παραλλαγμένες πρὸς βλάβην τῶν συμφερόντων τῶν ἐνδιαφερομένων. Ὅπως ἦ- ταν ἐπόμενον, ἡ γραφὴ συνετέ- λεσε πολὺ στὴν πρόοδο τοῦ πολι- τισμοῦ, στὸ ἐμπόριο μεταξὺ τῶν λαῶν καὶ τὴν βιομηχανία. Στὴν ἀρχὴ οἱ ἄνθρωποι χάρα- ζαν τὶς λέξεις ἀπάνω σὲ μιὰ πέ- τρα, σὲ μιὰ λεπτὴ σανίδα ἢ σὲ φλοιούς δένδρων, ἕως ὅτου, τέ- λος, σκέφθηκαν νὰ κατασκευά- σουν μικρὰς μεταλλινῆς ἢ ἀπὸ ἐλεφαντόδοντο πλάκες, μ' ἕνα λεπτὸ ἐπίχρισμα κηροῦ καὶ ἀπά- νω σ' αὐτὸ χάραζαν τὰ ψηφία

μὲ μιὰ αἰχμηρὴ γραφίδα. Αὐτὲς οἱ πλάκες ἦσαν αἱ δέλτοι τῶν ἀρχαίων, γνωστὲς καὶ πρὶν ἀπὸ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον, ὅπως ἀναφέ- ρει ὁ Ὅμηρος. Φαίνεται μάλι- στα ὅτι ἡ Ἰλιάς καὶ ἡ Ὀδύσ- σεια εἶναι τὰ πρῶτα ἔργα πού γράφηκαν.

Ὅλοι ξέρουμε ὅτι τὰ ἱερο- γλυφικὰ ἦταν ἡ πρώτη μορφή τῆς γραφῆς τῆς ὁποίας σώθηκαν ἀπειρα δείγματα χαραγμένα ἀ- πάνω στὴν πέτρα ἢ σὲ παπύρους ἢ σὲ περγαμνές. Ἀργότερα οἱ Φοῖνικες ἐπένοησαν τὴν ἀλφάβη- τῶν, τὴν ὁποῖαν ὁ Κόδμος γνώ- ρισε στοὺς Ἕλληνας.

Ἡ γραφὴ συνετέλεσε πολὺ στὶς ἐμπορικὰς συναλλαγὰς μετα- ξὺ τῶν λαῶν. Πρῶτοι οἱ Φοῖνι- κες σκέφθηκαν νὰ ἐξοπλίσουν πλοῖα καὶ νὰ ἐπεκτείνουν τὸ ἐμ- πόριό τους μὲ τοὺς λαοὺς τῶν ἀκτῶν τῆς Μεσογείου καὶ τῆς

Ο ΚΗΨΟΣ

ΖΗΤΩ Η ΕΛΛΑΣ

Καθώς ξέρετε τις ημέρες αυτές ή 'Ελλάδα μας έπαθε ένα μεγάλο δυστύχημα. Το πολεμικό μας πλοίο ή «'Ελλη», που στο σχολείο τόσα μάς έχουν πη για τη δοξασμένη σταδιοδρομία του στους περασμένους πολέμους, έτορπιλλίσθη από ένα άγνωστο υποβρύχιο στο λιμάνι της Τήνου το πρωί της έορτης της Κοιμήσεως της Θεοτόκου. "Όπως κάθε χρόνο εις τη μεγάλη αυτή θρησκευτική έορτή πηγαίνουν να προσκυνήσουν τη Μεγαλόχαρη προσκυνητές από όλη την 'Ελλάδα. Καί ή 'Ελληνική Κυβέρνησις στέλνει κάθε χρόνο επίσημη αντιπροσωπεία από ύπουργούς, τμήματα στρατού και ένα πολεμικό πλοίο για μεγαλύτερο πανηγυρισμό. "Έτσι και φέτος πήγε το ωραίο μας καταδρομικό «'Ελλη». 'Εκεί, την ώρα που οι προσκυνηταί ήσαν στην εκκλησία και οι ναύτες έτοιμαζοντο να βγούν από το πλοίο για να παραταχθούν στην λιτανεία που θα γινότανε, ξεξαλασώθηκε σε λίγη απόστασι ένα άγνωστο υποβρύχιο και απόλυσε τρείς τορπίλλες. 'Η μιά απ'αυτές βρήκε το πολεμικό μας στή μέση και το βούλιαξε. Μαζί έσκοτώθηκαν πέντε από το πλήρωμα και έτραυματίστηκαν 28 άλλοι.

'Η 'Ελλάδα όλη πενθεί σήμερα για το έθνικό αυτό ατύχημα, που όλος ό έξω κόσμος τό χαρακτηρίζει άνανδρο και άνευλαβές. Πρέπει όμως να ξέρουν εκείνοι που έκαμαν τό μεγάλο αυτό κακό, πώς στον τόπο αυτό κατοικεί ένας λαός γενναίος και τίμιος και έμεις τά παιδιά του καλλιεργούμε τις άρετές αυτές και ξέρομε να τιμούμε την άνδρεία που δέν την είδαμε στην έλεεινή αυτή πρῶξι.

Με τον Βασίλέα μας, τον 'Αρχηγό και την Ε. Ο. Ν. θα βαδίσωμεν πρὸς τό καλύτερον αύριον.

Ζήτω ή 'Ελλάς.

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΣΚΑΠΑΝΕΑΣ

Τὸ ποιηματάκι μας.

Είχα ένα περιβολάκι

Μές στον ποταμό σὲ αὐλάκι
είχα 'να περιβολάκι
κι' είχα μέσα μουσμουλιές
κι' όλο γλυκοκερασσιές.

Καί τό μάθαν τά κοράσια
και μου φάγαν τά κεράσια
μὰ έστησά 'να δοκανάκι
πιάνω μιά απ' τό ποδαράκι.

Σκούζει, βάι, λαχτάρα της
μην τό μάθῃ ή μάνα της.
Σκούζει, βάζει τη φωνή,
τό ποδάρι της πονεί.

«Τί ήθελες στον ξένο κήπο
και γυρεύεις να σ' αφήσω;»

Διασκευή από τ' άγγλικά

2. (Συνέχεια)

"Έπειτα φούσκωσαν τό μπαλόνι, όσο μπορούσαν καλύτερα, και τό κρατούσαν κι' οι δυό σφιχτά με τό σπάγγο, κι' έπειτα ό Περής άφησε τό σπάγγο κι' ή άρκουδίτσα άρμένισε με πολλή χάρι στον ούρανό και στάθηκε ίσα γραμμή με την κορφή της βελανιδιάς και περίπου πέντε μέτρα μακρύτερα.

— Ζήτω! φώναξε ό Περής.
— Καλά δέν τά κατάφερα; φώναξε ή άρκουδίτσα από ψηλά. Με τί μοιάζω;

— Με άρκούδα που κρατάει ένα μπαλόνι, είπε ό Περής.

— Δέν μοιάζω, ρώτησε ή Χιονάτη άνήσυχη, δέ μοιάζω... μ' ένα μικρό μαύρο συννεφάκι σε γαλάζιον ούρανό;

— Όχι και τόσο...

— 'Ε, καλά. "Ίσως από δώ πάνω να φαίνεται διαφορετικά. Κι' όπως σοῦ είπα δέν μπορείς ποτέ να ξέρης με τίς μέλισσες...

Δέ φουσκωσε διόλου, τό παραμικρό άεράκι να σπρώξῃ τη Χιονάτη πρὸς τη βελανιδιά. "Έτσι σταμάτησε εκεί.

Ο Σκαπανέας Κ. Κάτσας,
έξ 'Ιωνινών.

Μπορούσε να βλέπη τό μέλι, μπορούσε να μυρίζεται τό μέλι. Μά δέν μπορούσε να φτάση τό μέλι.

"Υστερα από λίγο φώναξε:

— Περή!
— Τι τρέχει;
— Μου φαίνεται πώς οι μέλισσες κάτι μυρίστηκαν.
Σώπασε κι' έπειτα σε λίγο ξαφώναξε:

— Περή!
— Τι τρέχει;
— Έχεις μιά όμπρέλλα σπίτι σου;
— Νομίζω ναί.

Θάθελα να πᾶς να τη φέρης. Να περπατάς πάνω κάτω με την όμπρέλλα ανοιχτή και να κοιτάς κατὰ μένα και που και που να λές: «Τα-τα-τά! βροχή μου μυρίζεται!» Νομίζω πώς αν τόκανες αυτό πολύ θα μάς βοηθούσε στα σχέδιά μας να ξεγελάσουμε τις μέλισσες.

Ο Περής γέλασε από μέσα του: «'Ανόητη άρκουδίτσα!» συλλογίστηκε. Μά δέν είπε τίποτα γιατί την άγαπούσε πολύ κι' έτρεξε σπίτι του να φέρῃ την όμπρέλλα.

— Α, έδω είσαι; φώναξε ή Χιονάτη μόλις γύρισε ό Περής πίσω στη βελανιδιά. "Αρχισα ν' άνησυχώ. Τώρα πιά είμαι βέβαιη πώς οι μέλισσες με πήραν μυρωδιά.

— Ν' άνοίξω την όμπρέλλα; ρώτησε ό Περής.

— Ναί.

"Έτσι, ένῶ ό Περής πήγαινε κι'

ΤΩΝ ΣΚΑΠΑΝΕΩΝ

Σ' αν παραμυθάκι

Κακό για κακό

Μιά μέρα ένα παιδι καθόταν στην πόρτα του σπιτιού του κι' έτρωγε μιά φέτα ψωμι άλειμμένη βούτυρο.

"Αξαφνα βλέπει ένα σκυλάκι εκεί κοντά. Τό φωνάζει: τό σκυλάκι πλησιάζει και τό παιδι κάνει πώς θα του δώση ένα κομμάτι από τη φέτα του. 'Αλλά τη στιγμή που τό σκυλάκι έτοιμάστηκε να δαγκώση τό ψωμί, τό παιδι του τό τράβηξε από τό στό-

μα κι' έκτύπησε τό κακόμοιρο τό σκυλάκι, που άπομακρύνθηκε ούρλιάζοντας.

"Ένας κύριος, που από τό παρόθυρο του ίσογείου παρακολούθησε τη σκηνή, φωνάζει τό παιδι και του λέει:

— Θέλεις αυτή τη δραχμή;
— Τη θέλω! άπαντά τό παιδι.

Και τρέχει να την πάρῃ. 'Αλλά ό κύριος, αντί να του δώση τη δραχμή του δίνει μιά βιτσιά στα δάκτυλα.

Τό παιδι κατάλαβε τότε τό σφάλμα του κι' έφυγε ντροπιασμένο.

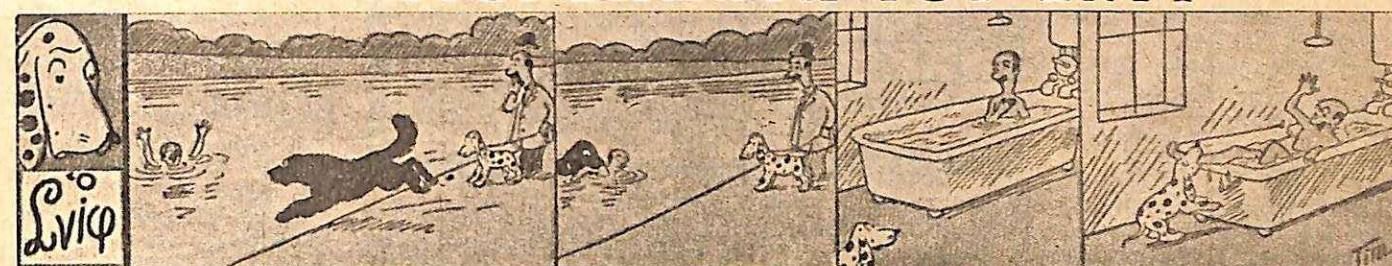

Πίπη: Ξέρεις, Κοκό, πότε ένα περιοδικό λέγεται έγκυκλοπαιδικό;

Κοκό: Όχι.

— Πίπη: Να καλέ! "Όταν τό περιοδικό εύρίσκεται έν κύκλω παιδικῶ, όπως ή «Νεολαία».

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΝΙΦ

«Βοήθεια! Τρέξτε! Πνίγομαι!» Με τρόμο κράζει ό κύρ Κωστής. Σωτήρας τρέχει τότε εϋτὺς ό μαύρος ό κολυμβητής.

Κι' ό Σνίφ μας παραήληψε, μά τί να κάνῃ ό δυστυχής! Κοιτάζει μετά προσοχής πώς βγαίνει ό ναυαγός στη γῆς.

Και να φανῃ δέν άργησε μιά ευκαιρία. Τί χαρά! Τό σκέφτεται και λαχταρά. Τώρα θα πέση στα νερά...

Κι' απ' τό ποδάρι άρπασε στο μπάνιο τον άφεντικό που να πνιγῃ κινδύνεψε απ' τό κακό τό ξαφνικό. Γ. Δ.

έρχόταν με την όμπρέλλα ανοιχτή κι' έλεγε τα-τα-τα, βροχή μου μυρίζεται, οι μέλισσες βουίζουν τώρα ακόμα πιδ δυνατά. Είχαν φαίνεται κάτι υποψιαστή και πετούσαν άνήσυχες και βουίζουν: βζν! βζν! Μερικές μάλιστα άφησαν τά κελλιά τους κι' άρχισαν να στριφογυρίζουν γύρω από τό συννεφάκι. Και μιά μέλισσα μάλιστα κάθισε άπάνω στη μύτη του σύννεφου. "Υστερα πάλι πέταξε μακριά.

— Περή, Περή, ώχ! φώναξε τό σύννεφο.

— Τι τρέχει;

— Τώρα να, πήρα μιά πολύ σπουδαία απόφασι. Αυτές δέν είναι από τις καλές μέλισσες...

— Τι λές;

— Ναί, είναι από τις άλλες, τις κακές... Νομίζω λοιπόν πώς θα κάνουν από τό άλλο, τό κακό μέλι. Δέν νομίζεις και σύ;

— Λές;

— Ναί. Λοιπόν σκέπτομαι να κατεβώ.

— Καλά, και πώς θα κατεβῃς;

'Η Χιονάτη δέν είχε ακόμα σκεφτή γι' αυτό τό πράμα. "Αν άφηνε τό σπάγγο θα έπεφτε μούμι! και δέν της άρεσε διόλου αυτή ή ιδέα. Γι' αυτό λοιπόν συλλογίστηκε πολλήν ώρα κι' έπειτα είπε:

— Περή, πρέπει να πυροβολήσης τό μπαλόνι με τό όπλο σου. Τό κρατάς μαζί σου;

— Και βέβαια! Βγαίνω εγώ ποτέ έξω χωρίς τό ντουφέκι μου; Μά αν πυροβολήσω θα πληγώσω τό μπαλόνι, είπε ό Περής.

— Μά αν δέν πυροβολήσης, είπε ή Χιονάτη, θ' άναγκαστώ να παρατήσω τό σπάγγο και τότε θα πληγωθώ εγώ.

"Όταν έθεσε έτσι τό ζήτημα, ό Περής είδε πώς ή Χιονάτη είχε δίκιο. Σημάδεψε λοιπόν με προσοχή τό μπαλόνι και τράβηξε. Μπάμ!

— Ω! φώναξε ή Χιονάτη.

— Δέν τό πέτυχας;

— Δηλαδή, δέν πέτυχες ακριβώς τό μπαλόνι, είπε ή Χιονάτη.

— Πολύ λυπούμαι, είπε ό Περής και σημάδεψε ακόμα μιά φορά. Κι' αυτή τη φορά πέτυχε τό μπαλόνι. Κι' ό άέρας άρχισε να σφυρίζῃ και να βγαίνει έξω από τό μπαλόνι, από

μιά μικρή τρυπίτσα, και τό μπαλόνι άρχισε να ξεφουσκώνῃ κι' ή Χιονάτη άραξε σιγά σιγά στο χῶμα...

Μά τά δυό μπροστινά ποδάρια της είχαν ξυλιάσει να κρατούν τόσην ώρα τό σπάγγο τεντωμένο και δέν μπορούσε πιά να τά κατεβάση. Και μιά όλόκληρη βδομάδα στέκονταν έτσι με τά χέρια ψηλά, κι' όταν καμιά μιντα θρονιάζονταν στη μύτη της, ή Χιονάτη άναγκαζόνταν να φυσή για να τη διώξῃ. Κι' από τότε νομίζω την έθγαλαν «ή Χιονάτη ή Πούφ».

II.

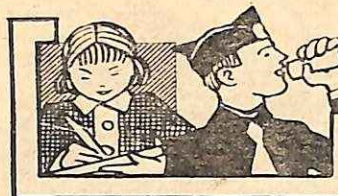
"Όπου ή Χιονάτη κάνει βίζιτες και βρίσκεται σε πολύ στενόχωρη θέσι.

'Η άρκουδίτσα ή Χιονάτη, που οι φίλοι της τη φώναζαν μονάχα Πούφ, περπατούσε μιά μέρα μέσα στο δάσος και σιγοτραγουδούσε με περηφάνεια.

Είχε κάνει ένα μικρό τραγουδάκι εκείνο τό πρῶ, την ώρα που έκανε τη γυμναστική της, μπροστά από τον καθρέφτη. Τρα-λα-λά! όταν τεντώνονταν άπάνω, όσο ψηλότερα μπορούσε, και τραλαλα - λαλά! όταν προσπαθούσε να πιάσῃ τά δάκτυλα από τά δυό της πιασινά ποδάρια.

('Ακολουθεί)

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΪΝΕΤΕ

ΛΙΓΗ ΕΥΘΥΜΙΑ

Μυστικό

Ο Άστυνόμος: — Μπορείς να μου πής με ποιο τρόπο βούτηξες το πορτοφόλι της κυρίας μπροστά σε τριάντα πρόσωπα;

Ο λαοπόδότης: — Αδύνατον, κύριε αστυνόμε. Αυτό είναι επαγγελματικό μυστικό.

Ευτυχώς ή δυστυχώς;

Είς τὸν δρόμον.

— Καλημέρα! Μήπως έχασες το πορτοφόλι σου;

— Όχι ευτυχώς!

— Εί! τότε δάνεισέ μου ένα πενηντάρι.

Δέν κάνει τίποτα

Ο Πατέρας ρωτά τὸν μικρό γιό του:

— Πές μου Γιαννάκη ποιὸς εἶναι ὁ πιὸ τεμπέλης τῆς τάξεώς σου;

— Δὲν ἔρω πατέρα.

— Μὰ ποιὸς παιδί μου εἶναι ἐκεῖνος πού ὅταν ὀλα τὰ παιδιὰ εἶναι σκυμμένα κυττάει γύρω του χωρὶς νὰ κἀν τίποτα κι' αὐτός;

— Α! ἔρω, ὁ δάσκαλος.

Ἐξυπνάδα!

Δυὸ μητέρες κουβεντιάζουν γιὰ τὰ παιδιὰ τους.

— Τὸ δικό μου τεσσάρων μηνῶν περπατοῦσε μόνο.

— Καὶ τὸ δικό μου θὰ περπατοῦσε, μὰ εἶναι ἔξυπνο καὶ προτιμᾷ νὰ τὸ μεταφέρουν οἱ ἄλλοι.

Τὸ Εὐαγγέλιο

— Τοτὸ νὰ μὴν ἀγαπᾷς τὰ γλυκὰ, γιὰτὶ εἶναι ὁ μέγιστος ἐχθρὸς σου.

— Μὰ τὸ Εὐαγγέλιο δὲ λέει νὰ ἀγαπᾷς τοὺς ἐχθρούς μας;

Τὰ 500 ἄλογα

Διηγοῦνται μπροστὰ στὸ Γιώργο, ὅτι ἐναυάγησε ἕνα πλοῖο μὲ μὴχανή πεντακοσίων ἵππων.

Κι' ὁ Γιώργος μὲ συγκίνησι:

— Τὰ κακόμοιρα τ' ἄλογα πνίγηκαν ὅλα;

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΜΑΣ

Οριζοντίως:

- 1) Κράτος τῆς Εὐρώπης — Περιλαμβάνει τὴν Κίνα τὴν Τουρκία, τὴν Συρία καὶ πολλὰς ἄλλας χώρας.
- 2) Νότα βυζαντινῆς μουσικῆς — Ἡ γραμμὴ πού ἀκολουθεῖ τὸ τρέξιμο τοῦ νεροῦ τοῦ ποταμοῦ — Ἀνδρικόν μικρὸν ὄνομα (ξεν.).
- 3) Ἱερὸν δάσος — Λίμνη τῆς Ἀφρικῆς.
- 4) Ἄνθος (δοτ.) — Δίδεται ἀπὸ τοὺς πολίτας εἰς τὸ κράτος.
- 5) Δίδεται ἀπὸ τοὺς νεοσυλλέκτους, ἀπὸ τοὺς μάρτυρας εἰς τὸ δικαστήριον, ἀπὸ τοὺς δημοσίους υπαλλήλους κατὰ τὸν διορισμὸν των — ΣΚ.
- 6) Κόκκαλον.
- 7) Προσωπικὴ ἀντωνυμία — Βιβλικὸν πρόσωπον ἀπὸ τὰ περισσώτερον γνωστὰ — Νότα.
- 8) Νότα — Ἀποτελοῦν τὸ ἥμισυ τοῦ ἔτους.
- 9) Ἡρώς τῆς Ἰλιάδος — Ἑρπετόν.
- 10) Στάλα (καθ.) — Ὑποθετικόν.

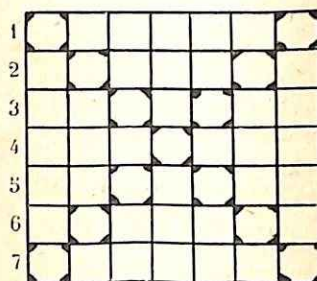
- Καθ' ἑτέως:**
- 1) Ἀπονέμεται εἰς τοὺς καλοὺς μαθητὰς ὅπως καὶ εἰς διαγωνισμοὺς, μετὰ τὰ πρῶτα βραβεῖα — Μέτρον ἐπιφανείας.
 - 2) Ὀμιλῶ (ἀρχ.) — Χώρα τῆς Ἀσίας πρὸς νότον τῆς Τουρκίας.
 - 3) ὉΤ — Ὑποθετικόν.
 - 4) Γεωργικὸν ἐργαλεῖον — Νότα.
 - 5) Σῆμα κινδύνου — Οἰκτικὸν ζῶον.
 - 6) Ἑγκληματίας.
 - 7) Κάτοικος τῶν πόλεων — Συμπλεκτικὸς Σύνδεσμος.
 - 8) Ἡ δευτέρα λέξις τοῦ 1 καθέτως — Πόλις (ἀρχ.).
 - 9) Θεὸς τῶν ἀρχαίων Ῥωμαίων — Σεβαστά.
 - 10) Βόρειος χώρα τῆς Βορείου Ἀμερικῆς — Ὁμοιωματικόν (δημ.).

Ἀπορίες

- Γιατὶ λέμε βιβλίον (βιβλίον) καὶ ὄχι βιβλάνθος;
- Γιατὶ λέμε χελιδὼν (χελιδὼν) καὶ ὄχι μπαρμπουνιδών;
- Γιατὶ λέμε κεραμίδια (κερά-μίδια) καὶ ὄχι κεραστρίδια;
- Γιατὶ λέμε μαχαίρι (μά-χαίρι) καὶ ὄχι μαπόδι;
- Γιατὶ λέμε ἀγωνία (ἀγωνία) καὶ ὄχι ἀγωτρίγωνον;
- Γιατὶ λέμε συκομαρμελάδα (συκομαρμ-Ελλάδα) καὶ ὄχι συκομαρμαγγλία;
- Γιατὶ λέμε ἵπποκράτης (ἵππο-κρατεῖς) καὶ ὄχι ἀλογοβόστας;

Κ. Κ. Μ. Β.

Δικτυωτὸν

Οριζοντίως.

- 1) Χώρα τῆς Ἀμερικῆς, ἢ ὅποια εἶναι Ἀγγλικὴ κτήσις.
- 2) Εἶναι ὁ κ. Ι. Μεταξᾶς γιὰ ὅλους τοὺς Ἕλληνας.
- 3) Αὐτοὶ ἐκδίδουν ἀποφάσεις εἰς τὸ κακουργοδικεῖον (ἐνικός).
- 4) Ἑργατικὸν ἔντομον τὸ ὅποιον παράγει ὠραιότατον προϊόν.
- 5) Ὑγρὸν στοιχεῖον, καταλαμβάνον τὰ ¾ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς.
- 6) Ἑλλην ποιητής.
- 7) Ἐχουν πλευρὲς τριγωνικὰς, εἶναι στὴν Αἴγυπτο, μεγαλύτερα εἶναι ἢ τοῦ Χέοπος.

Διαγωνίως.

Ἐκ τῶν ἄνω ἀριστερὰ πρὸς τὰ κάτω δεξιὰ: ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος ἐθεώρει εὐτυχὴ τὸν ἑαυτόν του, χωρὶς νὰ δίδῃ σημασίαν εἰς τοὺς λόγους τοῦ Σόλωνος.

Ἐκ τῶν κάτω ἀριστερὰ πρὸς τὰ ἄνω δεξιὰ: ὁ πρῶτος ἀσπὴρ τῆς Μεγάλης Ἀρκτοῦ.

Καὶ αἱ ἐννέα ζητούμεναι λέξεις ἀποτελοῦνται ἀπὸ ἑπτὰ γράμματα ἑκάστη.

Α. Β. ΧΟΥΣΙΑΔΗΣ

Ἀκροστιχίς

Τὰ ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν Ἀρχαῖον Φιλόσοφον τῆς Σπάρτης.

1. Πέλαγος τῆς Ν. Μεσογείου.
2. Νῆσος Ἑλληνική.
3. Ἀρχηγὸς Κράτους.
4. Ὄρος τῆς Ἑλλάδος.
5. Ὄρος τῆς Ἀττικῆς.
6. Πρωτεύουσα Βαλτικῶν κρατῶν.
7. Ἀρπακτικὸν ὄρνεον.
8. Ἀρχαῖος ποιητής.
9. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Η. ΠΟΥΠΑΚΗΣ

Δυσκολεύονται

Παιγνίδια

Στοιχηματίζετε μὲ κάποιον ὅτι δὲν θὰ μπορέσῃ ν' ἀπαντήσῃ τρεῖς φορές κατὰ συνέχεια μὲ τὴ φράσι «δὲν μὲ νοιάζει», στὶς ἐρωτήσεις πού θὰ τοῦ κάνετε.

Ἄμα δεχθῇ τὸ στοιχίμα τοῦ λέτε:

«Ὡραία ἡμέρα σήμερα».

Ἐκεῖνος φυσικὰ ἀπαντᾷ: «Δὲν μὲ νοιάζει».

Σεῖς ἐξακολουθεῖτε.

«Τὸ πρόσωπό σου εἶναι μαῦρο».

Πάλι σὰς ἀπαντᾷ: «Δὲν μὲ νοιάζει».

Τότε ἀρχίζετε τὰ γέλια καὶ τοῦ λέτε δυνατὰ: «Ἐ, λοιπὸν ἔχασες!».

Ἐκεῖνος τότε ἀναγκαστικὰ θὰ ρωτήσῃ.

«Γιατί;»

— Κι' ἔτσι κερδίζετε.

Αἶνιγμα

Ράβω ντύνω ὅλο τὸν κόσμο
ἐγὼ μένω γυμνὴ.

Σ. ΠΑΥΛΟΥ

Λεξιγρίφος

Ἐνώνω πόλι Ἑλληνική
μὲ βασιλέα Πέρση.
Καὶ ἄλλος Πέρσης βασιλεὺς,
θὰ πεταχθῇ στὴ μέση.

Α. Ι. ΛΘΑΝΑΣΙΑΔΟΥ

Τρίγωνον

***** = Παράκλησις.
***** = Τζάκι.
**** = Ὅχι νίκη.
*** = Συντροφία.
** = Ἀνθη.
* = Σύμφωνον.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

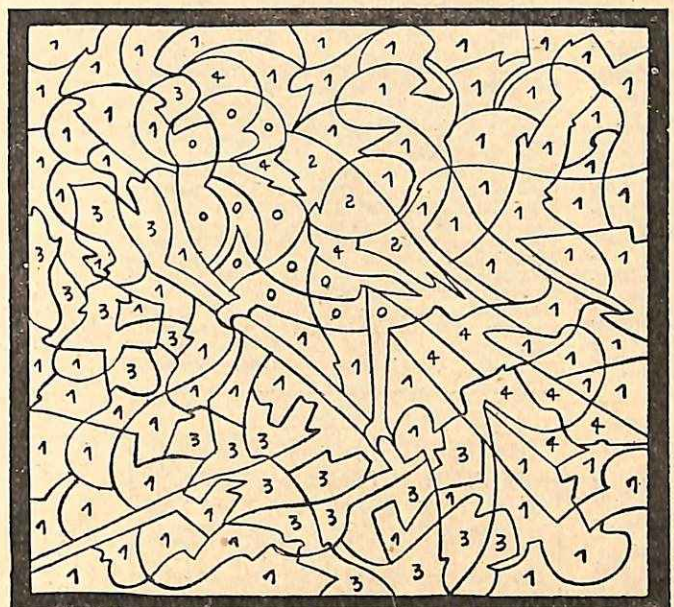
Ε. Ν. ΜΟΣΧΟΣ

Ἀκροστιχίς

Τὰ ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον Ἑλληνα γλύπτην:

- 1) Περιφέρεια τῆς Ἑλλάδος.
- 2) Ποταμὸς τῆς Γερμανίας.
- 3) Ἑλληνικὴ θάλασσα.
- 4) Ἀρχαῖος συγγραφεύς, γνωστὸς κυρίως γιὰ τὸ ἱστορικὸν ἔργον του.
- 5) Δηλητήριο.
- 6) Γειτονικὸν τῆς Ἑλλάδος κράτος.
- 7) Ἐκεῖ ζοῦν τὰ κουνούπια.
- 8) Πρωτεύουσα Εὐρωπαϊκοῦ κράτους.
- 9) Ἀρχαία θεά.
- 10) Ἡ κυριώτερα τῶν Κυκλάδων.

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Στερεώσατε ἕνα διαφανὲς χαρτί ἐπάνω στὸ σχέδιο καὶ χρωματίσατε τὰ μέρη τῆς εἰκόνος

- Ὅπου ὑπάρχει:
- 1 μὲ κόκκινο ἀνοιχτό.
 - 2 μὲ κόκκινο.
 - 3 μὲ κίτρινο.
 - 4 μὲ μαῦρο.
- Ὅπου ὑπάρχει 0 θὰ μείνῃ λευκό.

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 47ου ΦΥΛΛΟΥ

- Σταυρολέξον: Ὁριζοντίως 1 Πάσχα—Ἀμούρ, 2 οἰκειότης, 3 δᾶς—οὐς, 4 ἀν—ἰαρά—τι, 5 σάλος—σανός, 7 τρία—ἀνθη, 9 ἀσπὴρ—ἀμφία, 10 μί—ωνίων—δς, 11 ἔρω—ἰσώ, 12 Ραῖς—σός, 13 Ἄδων—ἄσπρα. Καθέτως 1 Πάθος—ἀμωσα, 2 ἀγασσας, 3 σός—ῶρα, 4 χι—ὀλκή—ἀν, 5 ἀκτίς—ῤωσία, 7 ἰμάς—φιλέ, 9 ἄπας—ἀντα, 10 μὴ—Ἀννάμ—δς, 11 δᾶς—ἰσώ, 12 ὑποψήφιος, 13 Ρωσίς—ἄσπρα.
- Δικτυωτὸν: Ὁριζοντίως 1 Γαλάτσι, 2 καρδαμύς, 3 καλὰ—μια, 4 πυράγγρα, 5 βελούδο, 6 κάγκελλα, 7 κεράσια, 8 βέλαιμα, 9 κάτογμα. Διαγωνίως Α—Β παρὰ, Γ—Δ Καλάμαι, Ε—Ζ Κέρκυρα, Η—Θ Ἀσία, Πόλις, ἀκροστιχίς: Σῶρος (Σάμος, ΚΥρος, Μαρία, Πόλις, ἀμωσός). Μεταγραμματατισμός: Κιάτο—πίπτο. Ἀκροστιχίς: Μασσαλία (Μάρκος, Ἀθῆναι, Σανός, Σουμάτρα, Ἀπλάς, Λέσδος, Ἰωάννης, Ἀρκαδία), Ἀναγραμματατισμός: Παρά—ἄραφ, Μαγ, εἰκὼν χωρὶς εἰκόνα: Ψωμί (ΚαλὺψΩ Μύμη), Βέλος, Μήλος, Πάρος, Μύρος, Ἀθῆναι, Ἀπλάς, Μάρθα, Μαγ, γράμμα: Σάκος, Κάσος, κεκρός, Κίμων, Κάδος, ἄκρος, Μαγ, εἰκὼν χωρὶς εἰκόνα: Πῆτα (ΠΕΠΗ Τάκη), Ἀκροστιχίς: Ἀργεντινὴ (Ἀλκιβιάδης, Ρωσία, Γάγγης, Ἑδεσσα, Νεῦδος, Τῆνος, Ἰαπωνία, Νεάπολις, Ἡράκλειον), Τρίγωνον: Σῶρος, υἱός, ροή, δς, Σ.
- Ἀναγραμματατισμός: Ὑγρὸ τοῦ σώματος ἀνακατεύεται. Καὶ κάνει... γιάτρισσα. Δὲν τὸ πιστεύετε;
- Ἀκροστιχίς: Τὰ ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἕνα ἀπὸ τοὺς μεγαλυτέρους λιμένας τῆς Μεσογείου θαλάσσης.
- 1) Πόλις τῆς Ἰταλίας.
 - 2) Ἡ σύζυγος τοῦ Ἑκτορος.
 - 3) Ἑλλην ποιητής.
 - 4) Νομομαθὴς τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος.
 - 5) Πόλις τῆς Ἡπείρου.
 - 6) Βάρκα.
 - 7) Νῆσος τοῦ Βορείου Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ.
 - 8) Ἦτο ἀδελφὸς τοῦ Μενελάου.
- Γ. ΠΑΠΑΤΣΩΡΗΣ
- Μαγικὴ εἰκὼν ἀνευ εἰκόνος
- Ποῦ ἦσαν Κωστάκη τόση ὥρα;
- Ἐστειλα μπαμπά καὶ μοῦ πήραν κάτι.
- Τί;
- Μὰ σὰς τὸ εἶπα!
- Ι. ΜΑΡΚΟΜΑΝΩΛΑΚΙΣ
- Καὶ τὰ δύο!
- Μίμης: Μαμὰ ἔχασα τὸ ἕνα παπούτσι μου.
- Μαμὰ: Ἄς τὰ ἐθαζες μαζί καὶ τὰ δύο, νὰ μὴν τῶχανες.
- Μίμης: Μὰ τότε θὰ ἔχανα καὶ τὰ δύο.
- Νερὸ τρέχει!
- Μιὰ φορὰ πού ἔσπασε ἕνας ὑδραυλικὸς σωλήνας κι' ἔτρεχε τὸ νερὸ, μαζεύτηκε κόσμος πολὺς. Ἐνας κύριος περνώντας ἐκεῖθε ρωτᾷ τὸν Νίκο:
- Τί τρέχει παιδί μου;
- Κι' ὁ Νίκος:
- Νερὸ, κύριε!
- Καλὸ κρύψιμο!
- Ὁ Γιωργάκης παίξει τὸ κρυφτὸ μὲ τὴ μαμά του.
- Μαμὰ, τῆς φωνάζει. Ἐλα νὰ με βρῆς. Εἶμαι κρυμμένος πίσω ἀπ' τὴν πόρτα!
- Ἀπορία!
- Ὁ μικρὸς Τοτός:
- Δὲν μοῦ λές, Ἄννα, ὅταν κοιμάσαι φορεῖς τὰ γυαλιά σου;
- Ἄννα: Ὁχι.
- Τοτός: Μὰ τότε πῶς βλέπεις τὰ ὄνειρα;

ΛΙΓΗ ΕΥΘΥΜΙΑ

Ὁ λόγος

— Γιατὶ παιδί μου μᾶς ἔδωσε τὰ χέρια ὁ Θεός;

— Μὰ... γιὰ νὰ χτυποῦν οἱ μεγάλοι τὰ παιδιὰ.

Ἀπλούστατον

Ὁ μικρὸς Τάκης ἀκούει τὸν ἀδελφὸ τοῦ νὰ λέῃ ὅτι δὲν ξέρεי τὴ διεύθυνσι ἑνὸς φίλου τοῦ γιὰ νὰ τοῦ γράψῃ. Καὶ πετάγεται:

— Γιατὶ δὲν τοῦ γράφεις νὰ σοῦ τὴ στείλῃ;

Ἀφοῦ δὲν τὸν εἶδε;...

Ὁ Τοτός: — Χθὲς εἶδα τὸν ἀδελφὸ σου στὸ Ζάππειο, ἀλλὰ δὲ μὲ εἶδε.

Ὁ Τάσος: — Ναι, μοῦ τὸ εἶπε.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρική Διοίκησης

ΕΠΑΙΝΟΙ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ

Ἡ Α. Ε. ὁ Ἀρχηγὸς εὐηρεστήθη νὰ ἀπονείμῃ τοὺς ἀκολουθούσους ἐπαίνους, ἐξ ἀφορμῆς διαφόρων εὐγενῶν πράξεων μελῶν τῆς Ε.Ο.Ν.

ΔΙΑΤΑΓΗ

Λαβὼν ὑπ' ὄψιν μου ἀναφορὰν τοῦ Σταθμοῦ Χωροφυλακῆς Ραφίνης, ἐξ ἧς ἐμφαίνεται ὅτι ὁ Σκαπανεὺς Ἀργυρόπουλος Μ. Ἀνδρέας, τοῦ 3ου Ὑποτομῆς τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἀρρένων Πρωτευούσης, διέσωσεν ἐκ θεβαίου πνιγμοῦ τὴν 17ην Ἰουλίου ἐ.ἐ. εἰς τὴν Ραφίναν τὴν 14τὴ νεάνίδα Νικολάου Κατίναν,

ἐπαινῶ

τὸν Σκαπανέα Ἀργυρόπουλον Ἀνδρέαν διὰ τὴν πράξιν του ταύτην, ἥτις μαρτυρεῖ τὴν πλήρη ὑπ' αὐτοῦ κατανόησιν τῶν ἀρχῶν καὶ ἐπιδιώξεων τῆς Ε.Ο.Ν.

Ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Κυβερνήσεως καὶ Γενικὸς Ἐπιθεωρητὴς τῆς Ε.Ο.Ν. **ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ**

ΔΙΑΤΑΓΗ

Λαβὼν ὑπ' ὄψιν ἀναφορὰν τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Θηλέων Ἰωαννίνων, ἐξ ἧς ἐμφαίνεται ὅτι αἱ Φαλαγγίτισσαι Δήμου Ἐλευθερίας, Δήμου Χαρίκλεια καὶ Βάρδα Ἀγγελική μετ' αὐτοθυσίας καὶ τόλμης συνέτειναν εἰς τὴν κατάσβεσιν πυρκαϊῆς,

ἐπαινῶ

τὰς ὡς ἄνω Συναγωνίστριας, διότι διὰ τῆς πράξεως τῶν ταύτης ἀπέδειξαν ὅτι πλήρως κατενόησαν τὸ πνεῦμα τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ τὰ ὑψηλὰ ἰδεώδη αὐτῆς.

Ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Κυβερνήσεως καὶ Γενικὸς Ἐπιθεωρητὴς τῆς Ε.Ο.Ν. **ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ**

ΔΙΑΤΑΓΗ

Λαβὼν ὑπ' ὄψιν ἀναφορὰν τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἀρρένων Ἀττικοβοιωτίας, ἐξ ἧς ἐμφαίνεται ὅτι βαθμοφόροι καὶ φαλαγγίται τῆς 307ης Φάλαγγος Μεγάρων ὑπὸ τὸν Ὑποφαλαγγάρχην Μπερδελῆν Δ., ὡς καὶ οἱ Σκαπανεῖς τῆς ἐν Ν. Περάμῳ κατασκηνώσεως ὑπὸ τὸν βαθμοφόρον τῶν Παντελοῦρην συνετέλεσαν τὰ μέγιστα μὲν κίνδυνον τῆς ζωῆς τῶν εἰς τὴν κατάσβεσιν τῆς πυρκαϊῆς εἰς δάσους τοῦ Ο.Δ.Ε.Π. παρὰ τὸν Ἅγιον Βλάσιον Ν. Περάμου,

ἐπαινῶ

τοὺς ὡς ἄνω βαθμοφόρους, Φαλαγγίτας καὶ Σκαπανεῖς, διότι διὰ τῆς πράξεως τῶν ταύτης ἀπέδειξαν πλήρη καὶ βαθυτάτην κατανόησιν τῶν ὑψηλῶν ἀρχῶν καὶ ἰδεωδῶν τῆς Ε.Ο.Ν.

Ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Κυβερνήσεως καὶ Γενικὸς Ἐπιθεωρητὴς τῆς Ε.Ο.Ν. **ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ**

ΥΠΟΥΡΓΙΚΗ ΕΥΑΡΕΣΚΕΙΑ ΠΡΟΣ ΤΗΝ Ε.Ο.Ν. ΤΗΝΟΥ

Πρὸς τὴν Ὑποδιοίκησιν Ε.Ο.Ν. Τήνου ἀπεστάλη ἐκ μέρους τοῦ ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν Ὑπουργοῦ τὸ κάτωθι ἔγγραφο:

«Λαβὼν γινώσκων τὴν ἐξαιρετικὴν ὑπηρεσίαν, ἣς οἱ Φαλαγγίται τῆς Τήνου προσέφερον εἰς τοὺς τραυματίας καὶ τὸ πληρῶμα τῆς «Ἐλπίδος», ἐπιδείξαντες οὕτω ὅτι ἐνεστενισθησαν ἀπολύτως τὰ ὑψηλὰ διδάγματα τῆς Ε.Ο.Ν., ἐκφράζω αὐτοῖς τὴν ἀκραν εὐαρέσκειάν μου καὶ συγχάρω ὑμᾶς διὰ τὴν τελείαν ὁργάνωσιν τῆς Διοικήσεώς σας, ἥτις ἀνταποκρίνεται ἀπολύτως εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ Ἀρχηγοῦ.

Σὰς παρακαλῶ νὰ διαβεβαιώσητε τοὺς Φαλαγγίτας τῆς ἐνότητός σας ὅτι τὸ Βασιλικὸν Ναυτικὸν ἔλασεν ὑπὸ σημειώσιν τὴν ἐπιειχέως πρὸς αὐτὸ ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσιν τῶν.

Ὁ Ὑπουργὸς
Ἰπποκράτης Παπαεσσιλείου»

ΠΡΟΣΟΧΗ!

ΤΗΝ ΔΕΥΤΕΡΑΝ 2 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ ΘΑ ΓΙΝΗ Η ΠΡΩΤΗ ΕΞΟΡΜΗΣΙΣ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν. ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΕΡΙΣΥΛΟΓΗΝ ΤΩΝ ΑΧΡΗΣΤΩΝ

Παιδιά τῆς Ε.Ο.Ν. θὰ περιέλθουν ὅλα τὰ σπίτια τῶν Ἀθηνῶν, ὅλα τὰ καταστήματα καὶ τὰ γραφεῖα καὶ θὰ παραλάβουν τὰ ἄχρηστα χαρτιά, τὰ ἄχρηστα κουτιά τοιγάρων, τὰ ἄχρηστα περιτυλίγματα τοιγάρων (τὰ χρυσα), ἄχρηστες λάμπες, ξυρσίματα, ἄχρηστα σωληνάρια καὶ εἴδους, ἄχρηστα μέταλλα κλπ.

Οἰκοκυρές, Καταστηματάρχαι, Διευθυνταὶ γραφείων, παρακαλοῦνται ὅπως ἔστω καὶ ἀπὸ τώρα βάζουν στὴν ἀκρὴν ὅτι ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω τοὺς εἶναι ἄχρηστον. Ὅλα μαζί τὰ ἄχρηστα στὸν καθόντα μας γιὰ τὴν Ε.Ο.Ν. εἶναι θησαυρὸς ἀληθινός, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ἐθνικὴν καὶ οἰκονομικὴν μεγάλη ἀληθινὰ ὠφέλεια.

ΠΡΟΣΟΧΗ!

ΤΗΝ ΔΕΥΤΕΡΑΝ 2 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ Η ΠΡΩΤΗ ΕΞΟΡΜΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΕΡΙΣΥΛΟΓΗΝ ΤΩΝ ΑΧΡΗΣΤΩΝ ΣΤΟΝ ΚΑΘΕΝΑ ΜΑΣ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΩΝ

ΤΑ ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΤΗΣ Β' ΔΙΑΣΚΕΨΕΩΣ

Εἰς ἄλλην σελίδι δημοσιεύεται ὡς ἔχει ἡ ἐγκύκλιος τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως, ἡ ἀφορῶσα τὴν διανομὴν καὶ χρησιμοποίησιν τοῦ πρώτου μέρους τῶν πρακτικῶν τῆς Β' Διασκεψέως τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων καὶ Διοικητῶν, τὸ ὅποιον ἐξεδόθη εἰς τεύχος φέρον τὸν ἀριθμὸν 72. Τὸ τεύχος αὐτὸ περιλαμβάνει ἀφ' ἑνὸς μὲν τὸν λόγον τοῦ Ἀρχηγοῦ κατὰ τὴν ἐναρξίν τῆς Β' Διασκεψέως, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὁλόκληρον τὴν γενικὴν εἰσήγησιν τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου. Ἡ ἐγκύκλιος, τὴν ὅποιαν συνίσταται ἰδιαίτερως εἰς τοὺς ἡγήτορας οἰκισμῶν τῆς Ε.Ο.Ν., εἶναι τόσο εὐχλωπτος, ὥστε νὰ περιττεύῃ πᾶσα προσθήκη ἐκ μέρους τῆς «Νεολαίας» περὶ τῆς ἀνάγκης ὅπως ὅλοι οἱ βαθμοφόροι μελετήσουν ἐπιστομικῶς τὸ τεύχος τοῦτο. Φρονούμεν ὅμως ὅτι δὲν θὰ ἦτο ἄσκοπος καὶ ἡ ἐκ μέρους ἡμῶν ὑπογράμμισις ὁρισμένων σημείων τῆς ἐγκυκλίου ἀναφορικὰς μὲ τὸ περιεχόμενον τοῦ τεύχους ὡς καὶ τὴν ἀπόλυτον διὰ τοὺς βαθμοφόρους χρησιμότητά του. Εἰς τὴν ὁμίλιαν τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου ἐξετά-

ζονται ἀνολυτικῶς οἱ σκοποὶ τῆς Ε.Ο.Ν. ὡς καὶ ἡ ἐργασία ἡ ὁποία δέον νὰ ἐπιτελεσθῇ ἐν τῇ Ὁργανώσει καθὼς καὶ αἱ γενικαὶ ἀρχαὶ καὶ κατευθύνσεις εἰς ὅλα τὰ πεδία τῆς δράσεως.

Ἐξ ἄλλου ὁ λόγος τοῦ Ἀρχηγοῦ ὡς καὶ αἱ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὁμιλίας τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου διακοπαὶ του, εἰς τὰς ζητήματα ἰσῶς τῆς ἐκπαιδεύσεως, θέτουν ἐντὸς σαφῶς καθοριζομένων πλαισίων τὰς ἐπιδιώξεις τῆς Ε.Ο.Ν. Τὸ ὅλον, λοιπόν, περιεχόμενον τοῦ βιβλίου εἶναι μὴ μεθοδική, συστηματικὴ, καταληπτὴ παράθεσις ὁδηγίων, ἡ ἀκριθὲς καὶ λεπτομερὴς γνώσις τῶν ὁποίων εἶναι ἀπαραίτητος διὰ κάθε βαθμοφόρον ὁ ὁποῖος θέλει νὰ ἴσταται εἰς τὸ ὕψος τῆς θέσεώς του. Βαθμοφόρος, τοῦ ὁποίου δὲν θὰ ἀποτελεσθῇ κτῆμα τὸ περιεχόμενον τοῦ βιβλίου, δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ λέγεται βαθμοφόρος καὶ νὰ διοικῇ σχηματισμοὺς τῆς Ε.Ο.Ν. Διότι, ἀνὰ διοικῇ σχηματισμοὺς καὶ κατευθύνσεις γινώσκων τὰς γενικὰς ἀρχὰς καὶ κατευθύνσεις τῆς Ε.Ο.Ν., δὲν εἶναι δυνατόν παρὰ νὰ παραστράτησιν, νὰ ἐνεργήσῃ ἔξω ἀπὸ τὰς παρεδεδεγμένας ἀρχὰς καὶ τότε, ἐνεργῶν ὡς ἐνεργεῖ, θὰ εἶναι βλαπτικὸς καὶ τὰ ἀποτελέσματα ποὺ θὰ ἐπιτύχῃ ἐπιζήμια. Οἱ βαθμοφόροι, λοιπόν, ἄς μελετήσουν ἐπιστομικῶς τὸ τεύχος. Ἐστὶ μόνον ἐὰν διηρηθῶν νὰ ἐπιτελέσων τὸ ἔργον, τὸ τὸσον μεγάλον, τὸ τὸσον ἔθνικόν, τὸ ὁποῖον ὁ Ἀρχηγὸς ἐνεπιστεύθη εἰς τὰς χεῖρας τῶν.

ΘΑ ΙΔΡΥΘΗ ΕΝΑ ΤΕΛΕΙΟΝ ΑΝΑΡΡΩΤΗΡΙΟΝ ΔΙΑ ΚΟΥΡΑΣΜΕΝΑ ΚΑΙ ΑΣΘΕΝΙΚΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Ἀποφάσει τοῦ ἔθνικοῦ Κυβερνήτου καὶ Γενικοῦ Ἐπιθεωρητοῦ τῆς Ἐθνικῆς Ὁργανώσεως Νεολαίας κ. Ἰωάννου Μεταξᾶ ἡ Ε.Ο.Ν. θὰ ἀνεγείρῃ μετὰ ἀνθρωπίνων καὶ μικρὰ παιδιὰ τῆς, τὰ κουρασμένα καὶ ἀσθενικά. Εἰς τὸ ἀναρρωτήριον αὐτὸ θὰ στέλλονται ἐπὶ ὁρισμένον χρονικὸν διάστημα παιδιὰ τῆς Ε.Ο.Ν., διὰ τὰ ὁποῖα οἱ ἰατροὶ τῆς Ὁργανώσεως θ' ἀποφαινόμενοι ὅτι θὰ ἔχουν ἀνάγκην ἀναπαύσεως καὶ ἐπιστομικῆς ἰατρικῆς παρακολούθησιν ἢ περιθάλψεως.

Τὸ ἴδρυμα αὐτὸ τῆς Ἐθνικῆς Ὁργανώσεως Νεολαίας, τεραστίως τῷ ὄντι κοινωνικῆς σημασίας καὶ ἐνδεικτικὸν τοῦ πνεύματος ἀλλαγῆς καὶ ἐνδεικτικὸν τῆς Ὁργανώσεως, θὰ ἀλλοιῇ τὴν διακρίνει τὴν Νομὸν Ἐδδαίσεως καὶ εἰς ἁπλῶν ὑποδείξεσιν ὡς ὅτι τὸ Ὑπουργεῖον Κρατικῆς Ὑγιεινῆς καὶ Ἀντιλήψεως, τὸ ὁποῖον δὲ ἐκκρίνηται καὶ τὰ σχέδια τοῦ ἀνεγερθσομένου κτιρίου.

Αἱ πρώται ἐγκαταστάσεις τοῦ ἀνωτέρου ἰδρύματος τῆς Ε.Ο.Ν. θὰ στοιχίσουν περίπου πέντε ἑκατομμύρια δραχμῶν, πᾶσαν κατατεθειμένην ἐκ τοῦ προϋπολογισμοῦ τῆς Ὁργανώσεως. Ἡ δὲ ἔξοδος ἀποδοτὴν ποσὸν 3.500.000 δραχμῶν.

Σὺν τῷ χρόνῳ εἰς τὴν αὐτὴν περιόχην θὰ ἰδρῶσιν ἰδία περίπτερα αἱ κατὰ τόπους Περιφερειακαὶ Διοικήσεις τῆς Ἐθνικῆς Ὁργανώσεως Νεολαίας. Ἐως οὗτος ὁμας ἀνεγερθῶν τὰ περίπτερα αὐτά, τὸ κεντρικὸν κτίριον θὰ ἐξυπηρετῇ ὅλας τὰς Περιφερειακὰς Διοικήσεις.

ΤΟ ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΚΕΝΤΡΟΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ ΦΑΛΑΓΓΙΤΩΝ

Τὸ Ναυτικὸν Κέντρον Ἐκπαιδεύσεως τῆς Ἐθνικῆς Ὁργανώσεως Νεολαίας, τὸ ὁποῖον διαργάνωσεν ἡ Διεύθυνσις Ἀθλητισμοῦ τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως τῆς Ε.Ο.Ν. ἐγκρίσει τῆς Α. Ε. τοῦ ἔθνικοῦ Κυβερνήτου κ. Ἰ. Μεταξᾶ, λειτουργεῖ ἤδη ἀπὸ μὲνός κανονικῶς. Οἱ ἐκπαιδευόμενοι Φαλαγγίται, οἱ ὁποῖοι θὰ γίνωνται μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τῆς ἐκπαιδεύσεώς των ἐκπαιδευταὶ εἰς τὰς Περιφερειακὰς Διοικήσεις τῆς Ε.Ο.Ν., σημειώμεν ὅμως ὅτι, ἐν τῇ ἐκπαίδευσιν εἰς τοὺς ἡγήτορας οἰκισμῶν τῆς Ε.Ο.Ν., εἶναι τόσο εὐχλωπτος, ὥστε νὰ περιττεύῃ πᾶσα προσθήκη ἐκ μέρους τῆς «Νεολαίας» περὶ τῆς ἀνάγκης ὅπως ὅλοι οἱ βαθμοφόροι μελετήσουν ἐπιστομικῶς τὸ τεύχος τοῦτο. Φρονούμεν ὅμως ὅτι δὲν θὰ ἦτο ἄσκοπος καὶ ἡ ἐκ μέρους ἡμῶν ὑπογράμμισις ὁρισμένων σημείων τῆς ἐγκυκλίου ἀναφορικὰς μὲ τὸ περιεχόμενον τοῦ τεύχους ὡς καὶ τὴν ἀπόλυτον διὰ τοὺς βαθμοφόρους χρησιμότητά του. Εἰς τὴν ὁμίλιαν τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου ἐξετά-

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρική Διοίκησης

Ο ΠΛΟΥΣ ΤΟΥ «ΙΚΑΡΟΥΣ»

Τὸ ἐκπαιδευτικὸν τῆς Ε.Ο.Ν. «Ἰκάρους», συνεχίζον τὸν πλοῦν του, κατέπλευσε τὴν 9ην νυκτερινὴν τῆς Τρίτης, 20ῆς Αὐγούστου, εἰς τὸν λιμένα τῆς Θεσσαλονίκης. Τὸ πληρῶμα τοῦ ἐγένετο δεκτὸν τὴν ἐπομένην ἐνθουσιῶδες εἰς τὴν μακεδονικὴν πρωτεύουσιν. Οἱ βαθμοφόροι τοῦ «Ἰκάρους» ἐπισκέφθησαν τὸν Γενικὸν Διοικητὴν Μακεδονίας, τὸν Λιμενάρχην καὶ τὸν Περιφερειακὸν Διοικητὴν Ε.Ο.Ν. Ἀρρένων Θεσσαλονίκης. Τὴν 22αν Αὐγούστου οἱ Ναυτοφαλαγγίται τοῦ «Ἰκάρους» κατέβησαν στέφανον εἰς τὸ Ἡρῶν τὸν ὑπὲρ πατρίδος πεσόντων.

Ἐν τῷ μεταξύ οἱ Ναυτοφαλαγγίται τοῦ «Ἰκάρους», πληροφορηθέντες ἐν πλὴν τὰ τοῦ ἀνάνδρου τορπιλλισμοῦ τῆς «Ἐλλης», διενήργησαν ἔργον μεταξὺ τῶν καὶ ἀπέστειλαν τὸ κάτωθι τηλεγράφημα πρὸς τὸν Κ.Ε.Ν. κ. Ἀλεξάνδρον Ν. Κανελλόπουλον: Θέσαστε διαθέσιν Ἀρχηγοῦ ποσὸν 1.465 δρχ. ἐκ συνεισφοράς Ἐπιτελείου καὶ Ναυτοφαλαγγιτῶν πληρώματος «Ἰκάρους» πρὸς κατασκευὴν νέας «Ἐλλης».

ΔΙΑ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΤΗΣ ΗΡΩΪΔΟΣ ΠΕΡΑΚΑΚΗ

Διὰ τὴν ἀνέγερσιν ἀναθηματικῆς στήλης εἰς μνήμην τῆς ἡρώιδος ἀνεμοπόρου τῆς Ε.Ο.Ν. Νίκης Περσάκη προσέφερεν ὁ Ὑπουργὸς Κρατικῆς Ὑγιεινῆς καὶ Ἀντιλήψεως κ. Κριμπᾶς δρχ. 300 καὶ ἡ Φαλαγγίσις Μακρογιάνη Σ. τῆς 25ῆς Φάλαγγος Ἡρακλείου Κρήτης δρχ. 55.

ΔΩΡΕΑΙ

Ἡ Φαλαγγίσις Μπέση Καλομοῖρη κατέθεσε δρχ. 600 εἰς τὴν Διεύθυνσιν Προνοίας τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ε.Ο.Ν. Θηλέων Πρωτευούσης εἰς μνήμην τῆς συναγωνίστριας τῆς Φαλαγγίσεως Τέτας Τσάνα.

ΠΤΥΧΙΑ ΑΝΕΜΟΠΟΡΙΑΣ

Τὴν 21ην τοῦ μηνὸς ἔλθεν ἡ λειτουργία τοῦ Πανελληνίου Κέντρου Ἀνεμοπορίας τῆς Ἐθνικῆς Ὁργανώσεως Νεολαίας. Ἐκ τῶν μελῶν τῆς Ὁργανώσεως τὰ ὁποῖα ἐξεπαιδεύ-

θησαν εἰς τὸ Κέντρον τοῦτο 22 ἀπέκτησαν, μετὰ τὰς σχετικὰς ἐξετάσεις των, πτυχίον ἀνεμοπόρου «Α» καὶ ἕτερα 4 πτυχίον ἀνεμοπόρου «Β».

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΙ ΚΟΙΝΟΤΑΡΧΟΥ ΠΡΟΣ ΤΗΝ Ε.Ο.Ν.

Πρὸς τὴν Κεντρικὴν Διοίκησιν τῆς Ε.Ο.Ν. ἀπεστάλη ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Κοινότητος Ραφίνας τὸ κάτωθι ἔγγραφο:

«Ἡ Διοικίσα Ἐπιτροπὴ τῆς Κοινότητός μας μὲ ἐξουσιοδότησιν νὰ ἐκφράσῃ τὰς ἀπειροὺς εὐχαριστίας αὐτῆς καὶ τῶν γεωργῶν κατοίκων μας εἰς τοὺς Ναυτοφαλαγγίτας τοῦ Ἰστιοφόρου «Ἰκάρους» τῆς Διοικήσεως Πρωτευούσης, οἵτινες ἐπέδωξαν μετὰ ζήλου, ὁμοῦ μετὰ τῶν ἀνδρῶν τῆς Σχολῆς Χωροφυλακῆς καὶ τῆς Πυροσβεστικῆς ὑπηρεσίας εἰς τὴν κατάσβεσιν τῆς πυρκαϊῆς τῆς ἐπισυμβάσης τὴν 10ην τρέχοντος εἰς τὸν ἐν Ραφίνῃ τόπον Ἀλωνισμοῦ.

Μετὰ πάσης τιμῆς
Ν. ΓΑΝΙΑΡΗΣ»

Σχηματισμοὶ Πρωτεύουσας

ΔΩΡΕΑ ΥΠΕΡ ΤΗΣ Π. Δ. ΘΗΛΕΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Ἀνώνυμος προσέφερεν εἰς τὴν Περιφερειακὴν Διοίκησιν Ε.Ο.Ν. Θηλέων Πρωτευούσης δρχ. 10.000, συνοδεύσας τὴν προσφορὰν του μὲ τὴν κάτωθι ἐπιστολήν: «Πολὺ ἐχάρηκα ὅταν ἔμαθα ὅτι ἡ Ε.Ο.Ν. διαργάνωσεν ἐφέτος στρατοπέδον ἀνεμοπορίας, διότι, παρακολουθῶν τὸ σῶμα ἀπὸ χρόνια, νομίζω ὅτι ἡ πρόοδος τῆς ἀνεμοπορίας ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν μεγαλυτέρα τῆς διάδοσις, ἰσῶς στὴ Νεολαία. Ἀφ' ἑτέρου βρισκῶ τὴν μορφωτικὴν τῆς ἀξία γιὰ τὴν διάπλασιν τοῦ χαρακτῆρος ἐξαιρετικὴ. Διὰ νὰ εἶναι ἄμεσος ἡ ἐνθάρρυνσίς μου, θέτω εἰς τὴν διάθεσίν σας τὸ ποσὸν τῶν 10.000 δρχ. Μόνον θὰ σὰς παρακαλέσω ἡ προσφορά μου νὰ μελὴν ἀνώνυμος».

Ἡ ὡς ἄνω προσφορά διετέθη ὑπὸ τῆς Π. Δ. Θ. Π. διὰ τὴν ἀνεμοπορίαν τῆς Ε.Ο.Ν.

ΦΑΛΑΓΓΙΤΙΣΣΑΙ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΦΙΛΟΞΕΝΟΥΝ ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΡΙΑΣ ΕΚ ΦΛΩΡΙΝΗΣ

Μετὰ τοὺς Φαλαγγίτας τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ε.Ο.Ν. Ἀρρένων Πρωτευούσης οἱ ὁποῖοι φιλοξενοῦν ἀπὸ ἡμερῶν Συναγωνίστας τῶν Φλωρινῶν, εἰς τὸ Στρατοπέδον τῆς Φανερωμένης, αἱ Φαλαγγίτισσαι τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ε.Ο.Ν. Θηλέων Πρωτευούσης, φιλοξενοῦν ἀπὸ τῆς Κυριακῆς Συναγωνίστριας τῶν τῆς Φλωρινῶν καὶ τῆς Ἐδέσσης. Ἡ ὑποδοχὴ τῶν παιδιῶν αὐτῶν τῆς Ε.Ο.Ν. τῆς Βορείου τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τῆς Φαλαγγίσεως τῶν Ἀθηνῶν ἦταν πολὺ θερμὴ καὶ ἐνθουσιώδης. Μετὰ τὴν ἀφιέλευσιν καὶ ἄλλας ἐκδηλώσεις ἀγάπης καὶ ἀδελφότητος, ἐγέναν δεκταὶ εἰς τὸ Στρατοπέδον. Τὴν ἴδια ἡμέρα τῆς ἀφίξεώς των ἡ Στρατοπεδάρχης ἀνέγνωσε τὴν κάτωθι Ἡμερησίαν Διαταγὴν, τῆς ὁποίας τὰ ἀπλὰ λόγια περικλείουν ὅλα τὰ αἰσθητὰ τῶν παιδιῶν τῆς Ε.Ο.Ν. γιὰ τοὺς Συναγωνίστας τῶν κάθε γωνίας Ἑλληνικῆς γῆς.

«Συναγωνίστριάς,

Χαιρετίζω τὴν ἀφίξιν σας εἰς τὸ Στρατοπέδον καὶ σὰς εὐχόμεν νὰ περάσετε τὰς ἡμέρας τῆς παραμονῆς σας σ' αὐτὸ μὲ ὕψος καὶ χαρὰν.

Ἡ Διοίκησις τοῦ Στρατοπέδου καὶ ἀπασαν ἀνεξαρτήτως οἱ Βαθμοφόροι σας, νὰ εἰσθε βέβαιες, ὅτι ὡς μοναδικὸν τῶν μελῶν καὶ ἔχον τὴν ἀνείστον διαμονὴν σας, τὴν ἐξασφαλίσιν, τὴν αὐξάνει τὸν ἥλικόν καὶ σωματικὸν δυναμισμόν σας καὶ τὴν δημιουργίαν τέλους τῶν πλάνων εὐεργετικῶν ἐντυπώσεων ἀπὸ τὴν ζωὴν σας μετὰ τοῦ μας. Εἰς τὴν προσπάθειαν τὴν αὐτὴν τῶν Βαθμοφόρων σας σὰς παρακαλῶ θερμῶς νὰ συμβάλητε καὶ σῆς μὲ

τὸ εὐγενές σας ἦθος, μὲ τὴν πειθαρχίαν σας καὶ μὲ τὴν ἐργατικότητά σας.

Σκεφθῆτε τὸ πατρικὸν ἐνδιαφέρον γιὰ σὰς τοῦ Μεγάλου Ἀρχηγοῦ μας.

Σκεφθῆτε δὲ τὸ μέλλον τῆς ἐνδοξοτέρας πατρίδος τοῦ κόσμου, τῆς Ἑλλάδος μας.

Ζήτω ἡ Ἐθνικὴ Ὁργάνωσις Νεολαίας.

ΤΟ ΚΟΥΚΛΟΘΕΑΤΡΟΝ ΤΗΣ Π.Δ.Θ. ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Τὸ Κουκλόθεατρον τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ε.Ο.Ν. Θηλέων Πρωτευούσης, τὸ ὁποῖον παίζει διασκεδαστικὰς κωμωδίας, πού τις ἐκτελοῦν Φαλαγγίτισσαι, ἐπισκέπτεται τὴς Κυριακῆς καὶ τῆς γιορτῆς ὅλα τὰ στρατόπεδα καὶ τὰς κατασκηνώσεις, σπου παραβρίσκουν Σκαπανεῖς καὶ Σκαπαίνισσαι.

Ἐπίσης τακτικὰ ἐπισκέπτεται τοὺς Ὑποτομῆς τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Θηλέων Πρωτευούσης. Ὁ ἐνθουσιασμός, ἡ χαρὰ καὶ ἡ διασκεδαστικὴ τῶν παιδιῶν μὲ τῆς παραστάσεις τοῦ Κουκλόθεατρον αὐτοῦ περικυκλίζονται.

ΦΑΛΑΓΓΙΤΙΣΣΑΙ ΘΕΛΟΝΤΑΙ ΝΟΣΟΚΟΜΟΙ

Συνεχίζονται κανονικῶς τὰ μαθήματα τῶν 100 περίπου ὑποψηφίων θελοπόντων Νοσοκόμων Φαλαγγιτισσῶν τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ε.Ο.Ν. Θηλέων Πρωτευούσης, αἱ ὁποῖαι ἐντὸς τοῦ Σεπτεμβρίου θὰ δώσουν ἐξετάσεις διὰ τὴν ἀπόκτησιν πτυχίου. Ὅλα τὰ εἶναι μαθητρίαι, παρακολουθοῦν δὲ μαθήματα ἀνατομίας, παθολογίας, ἀεραμύνης, νοσοκομειακῆς τέχνης, μικροβιολογίας καὶ ὕγιεινῆς εἰς τὸ Πολιτικὸν Νοσοκομεῖον, εἰς τὸ Νοσοκομεῖον τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, ε

Π.Δ.Θ. ΑΤΤΙΚΟΒΟΙΩΤΙΑΣ

Με πρωτοφανή ένθουςιασμόν και μεγαλοπρέπειαν εωρτάσθη ἡ Ἐθνικὴ ἐορτὴ τῆς 4ης Αὐγούστου τῶν εἰς τὰς πόλεις καὶ ἑδρας τῶν Ὑποδιοικήσεων Ἀττικοβοιωτίας ὅσον καὶ εἰς τὰ μικρότερα χωρία. Φαλαγγίτισαι καὶ Σκαπανίσσαι εὐρίσκοντο ἐν ἐνθουσιῳδῶν συναγεμῶν ἀπὸ τῆς 1ης Αὐγούστου. Ἐπεδόθησαν μόναι τῶν εἰς τὸν στολισμὸν τῶν Λεσχῶν καὶ τῶν Γραφείων τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ εἰς πολλὰ μέρη παρουσιάσθησαν καλλιτεχνικῶτα διακοσμήσεις ὅπως π. χ. εἰς Κορωπὶ, Ἀχαρνάς, Φυλὴν, Μαρκόπουλον, Κερατέαν, Ἀσπρόπυργον κ. ἄ. Εἰς τοὺς δρόμους καὶ τὰς πλατείας ἀντήθησαν πινακίδες κατασκευασθεῖσαι ὑπὸ τῶν Φαλαγγιτιστῶν με ὑποθήκας τοῦ Ἀρχηγῶν. Κατὰ τὴν 1ην καὶ 2αν Αὐγούστου ἐγένοντο δοκιμαὶ διὰ τὴν ὁσον τὸ δυνατόν καλυτέραν ἐμφάνισιν τοῦ Τμήματος Θηλέων.

Τὴν 3ην Αὐγούστου τὸ ἀπόγευμα ἐγένετο εἰς ἀπάντας τοὺς Σχηματισμοὺς πανηγυρικὴ συγκέντρωσις ἀπάσης τῆς δυνάμεως Θηλέων. Πρὸς τὰς Φαλαγγίτισσας καὶ Σκαπανίσσας ὤμιλησαν βαθμόφοροι περὶ τῆς ἱστορίας μεταβολῆς τῆς 4ης Αὐγούστου. Ἐπίσης ἀνεγνώσθησαν πρὸς αὐτάς αἱ Ἡμερήσιαι Διατάγαι τοῦ Κ.Ε.Ν. καὶ τοῦ κ. Γενικοῦ Ἐπόπτου.

Τὴν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς ὅλη ἡ δύναμις τῶν Σχηματισμῶν εὐρίσκειτο ἐν δράσει ἀπὸ πρωίας. Μετὰ τὸ εὐθινόν, μετέβησαν ἐν σώματι εἰς τὴν Δοξολογίαν. Ἐπικολούθησε μεγαλειώδης παρέλασις πρὸ τῶν ἐπισήμων καὶ κατὰθεσις στεφάνων εἰς τὸ Ἡρώον. Ἐξέφωνήθησαν πανηγυρικοὶ τῆς ἡμέρας ὑπὸ δικακεκρίμενων ἐπιστημόνων. Τὸ ἑσπέραν εἰς πλειστοὺς τῶν Σχηματισμῶν, ὡς π. χ. εἰς Κορωπὶ, Λεβαδέαν, Λαύρειον, Πόρον, Μέναν κ. ἄ. παρετέθη ὑπὸ τῆς Κοινότητος ἢ τῆς Ε.Φ.Ε.Ο.Ν. γεῖμα εἰς τὸ ὅποιον παρεκάθησαν ἡ Ε.Ο.Ν. ἥτις συμμετέχευε μέχρι πρωίας εἰς τὸ λαϊκὸ γλέντι. Μὲν τοῦ Ἐπιτελείου τῆς Π.Δ.Θ.Α. παρηκολούθησαν τὸν ἑορτασμὸν εἰς πολλοὺς τῶν Σχηματισμῶν ὡς π. χ. εἰς Κιοῦρκα, Μπογιᾶτι κ. ἄ. Εἰς τοὺς περισσοτέρους τῶν Σχηματισμῶν ἡ ἐορτὴ ἐσυνεχίσθη καὶ κατὰ τὴν 5ην καὶ 6ην Αὐγούστου. Εἰς τὸν Σχηματισμὸν Πόρου τὴν 5ην Αὐγούστου ἐπαίχθη ὑπὸ τῆς Ε.Ο.Ν. τὸ πατριωτικὸν δράμα «Ὁ θάνατος τοῦ Παλληκαριοῦ». Ἐπίσης εἰς Λαύρειον τὰ ὑπὸ τοῦ Π.Γ. Γραφείου τῆς ἡμετέρας Διοικήσεως ὑποδείχθη ἀκτὴς «Μάναν», «Ἑλλάς» καὶ «4η Αὐγούστου».

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν ἐορτῶν τῆς 4ης Αὐγούστου ἡ Π.Δ.Θ.Α. διαρράνωσεν εἰς τὰ Καλύδια ἡ Ἀττικὴ καλλιτεχνικὴν παράστασιν ὑπὲρ τῆς στολῆς τῆς Φαλαγγίτισσης. Τὸ πρόγραμμα περιελάμβανε τρία ἀκτὴς καὶ χοροδρίαν. Ἀπάντα ἐξετελέσθησαν ὑπὸ τοῦ Καλλιτεχνικοῦ συγκροτήματος τῆς Λέσχης Ἐργαζομένου Παιδιοῦ ἀποτελουμένου ἐκ Φαλαγγιτιστῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν, με συμμετοχὴν Φαλαγγιτιστῶν τῶν Σχηματισμοῦ Θηλέων Καλυδίων. Τὴν ἐορτὴν παρηκολούθησεν ἡ Ὑποδιοικήτρια Π.Δ.Θ.Α. μετὰ τοῦ Ἐπιτελείου τῆς. Ἡ Ὑποδιοικήτρια ἔμεινε κατενθουσιασμένη ἀπὸ τὴν διοργάνωσιν καὶ ἐπιτυχίαν τῆς ἐορτῆς, δεδομένη μάλιστα ὅτι εἰς χωρίον με ἐλάχιστον πληθυσμὸν διετέθησαν ἄνω τῶν 500 εἰσιτηρίων. Οἱ θεαταὶ ἱκανοποιήθησαν ἀπολύτως καὶ κατενθουσιάσθησαν διότι διὰ τὸ μικρὸν χωρίον ἦτο πρωτοφανὴς ἡ ἐορτὴ.

Ὁ 1ος Λόχος Ἀκρωτηρίου Χανίων κατὰ τὴν παρέλασιν τῆς 4ης Αὐγούστου.

ΧΑΝΙΑ.—Τὴν Δευτέραν 5ην Αὐγούστου ἐπανεληφθῇ εἰς τὸ θέατρον Ὀλύμπια ἡ παράστασις τοῦ «Δακτυλιδίου» τοῦ κ. Μουρέλου. Ἡ πλατεία τοῦ θεάτρου ἦτο κατὰμεστός κόσμος, ὅστις ἐξεδήλωνε τὸν ἐνθουσιασμὸν τοῦ διὰ τὸ ἔργον καὶ τὴν τέχνην τῶν νεαρῶν ἐρασιτεχνῶν ἠθοποιῶν μας καὶ διὰ τὴν δράσιν τῆς Ε.Ο.Ν. τῆς ὁποίας τὰ εὐεργετικά ἀποτελέσματα ἀσχοῦν μεγίστην ἐπίδρασιν εἰς τὸ κοινὸν τῶν Χανίων ἐπ' ἀγαθῷ τῆς διαδόσεως τῶν ἀρχῶν τῆς Ὀργανώσεως.

Τὴν Τρίτην 6ην Αὐγούστου παρεδόθη εἰς τὸ 1ον Τάγμα τῆς 250ῆς Φάλαγγος Περιχωρῶν ὑπὸ τῆς Ὑποδιοικήτριας τῆς ἡμετέρας Φάλαγγος. Μία σεμνὴ πατριωτικὴ ἐορτὴ ἐλαβε χώραν εἰς τὴν ἑδραν τοῦ Τάγματος τὸν Μουζουράν Ἀκρωτηρίου. Με συγκίνησιν ἡ Διοικήτρια παραβύδουσα τὴν Σημαίαν, προσεφώνησε τὰς Φαλαγγίτισσας καταλλήλως.

Τὴν Κυριακὴν 11ην Αὐγούστου καὶ ὥραν 9.30 π. μ. ἔγιναν ἐν τῷ λιμένι τῶν Χανίων καὶ πρὸ τοῦ Λιμεναρχείου ἡμερήσιαι κολυμβητικαὶ ἀγῶνες τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων Ἀρρένων καὶ Θηλέων τοῦ Νομοῦ Χανίων ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Γεν. Ἐπόπτου τῆς Ε.Ο.Ν. Ὑπουργοῦ Γεν. Διοικητοῦ Κρήτης κ. Π. Σφακιανῆ.

Ἡ ἐπίδοσις πάντων τῶν συναγωνισθέντων ἦτο θαυμασία. Τὸ πλῆθος μετ' ἐνθουσιασμοῦ καταδύθη παρηκολούθει καὶ ἐξεφράζετο μετὰ θερμῆς ὑπὲρ τῆς Ε.Ο.Ν., ἡ ὁποία παρέχει εὐκαιρίας εἰς τοὺς νέους νὰ ἀμιλλῶνται εἰς τὸν ἀγῶνα τὸν καλόν.

Αἱ μικραὶ Σκαπανίσσαι μετὰ θάρρους ζήλευτο συμμετέχον καθὼς καὶ οἱ μικροὶ Σκαπανεῖς.

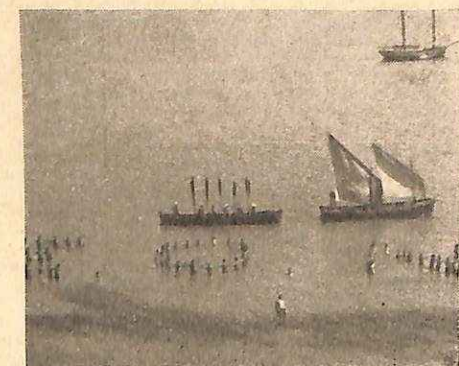
Αἱ ἀγωνισθεῖσαι ἦσαν 20 ἐν συνόλῳ. Μετὰ τὸ πέρας τῶν ἀγῶνων ἐδόθησαν τὰ μετὰλλια καὶ διπλώματα εἰς τοὺς νικητὰς ὑπὸ τοῦ Γεν. Ἐπόπτου τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ τὰ ἔπαθλα τὰ ὁποία προσέφεραν διάφορα ἔγκριτα μέλη τῆς κοινωνίας μας καὶ θερμοὶ φίλοι καὶ ὑποστηρικταὶ τῆς Ε.Ο.Ν.

ΡΕΘΥΜΝΟΝ.—Ἀνέτειλεν ἡ Ἐθνοσώτῃς 4η Αὐγούστου. Τὴν 5 π. μ. αἱ φύλαρχοι τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ τοῦ Δήμου περιήλθον τὴν πόλιν σαλπίζουσαι τὸ Ἐθινόν. Τὴν 10 π. μ. οἱ Περιφερειακοὶ Διοικηταὶ μετὰ τῶν ἐπιτελεῶν τῶν μετέβησαν εἰς τὴν Μητρόπολιν ἀναμένοντες τὴν ἀφίξιν τοῦ Γενικοῦ Ἐπόπτου.

Πρὸ τῆς εἰσόδου τῆς Μητροπόλεως παρατεταγμένα τὰ τμήματα Ε.Ο.Ν. ἀρρένων καὶ θηλέων ἀπέδωσαν τιμὰς εἰς τοὺς ἐπισήμους. Τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ἐξεφώνησεν ὁ δικηγόρος Μανουσάκης.

Μετὰ τὴν δοξολογίαν ἐγένετο παρέλασις τῶν τμημάτων τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ ὁμάδων με Κρητικὰς ἐνδυμασίας πρὸ τῶν ἐπισήμων, ἱσταμένων ἐν τὸν πρὸ τοῦ Δημοφείου χωρὶον. Μετὰ τὴν παρέλασιν ἐγένετο δεξίωσις εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Πρίγκιπος Γεωργίου τοῦ Β'.

Κατὰ τὴν δεξίωσιν μία Φαλαγγίτισσα τῆς ὑπαίθρου ἀπήγγειλε τὸ ποιῆμα «ἡ 4η

Ἀθλοπαῖδια μελῶν τοῦ στρατοπέδου Μεθώνης.

Αὐγούστου», τὸ ὁποῖον μόνῃ τῆς ἐστιχοῦργησεν. Ἀρκετὰ συγκινημένοι ὅλοι ἀπὸ τὴν ἐπιτυχὴ ἀπαγγελίαν καὶ τὸν μεγαλοπρεπεῖ ἑορτασμὸν ἀνεχώρησαν διὰ νὰ ἐπανεέλθουν καὶ πάλιν εἰς τὴν πλατείαν Γεωργίου τοῦ Β' ὅπου ἐχορεύθησαν πρὸ τοῦ Γενικοῦ Ἐπόπτου, τῶν Περιφερειακῶν Διοικητῶν καὶ πλῆθους κόσμου Ἐθνικοὶ χοροὶ ὑπὸ τῶν τμημάτων τῆς Ε.Ο.Ν. εἰς τοὺς ὁποίους ἐλαβόν μέρος καὶ ἀρκετοὶ ἰδιῶται.

Τὴν 8ην μ. μ. ἐγένετο λαμπαδηφορία ὑπὸ Φαλαγγιτῶν οἵτινες ἐψάλλον πατριωτικὰ ᾄσματα. Ἀμέσως κατόπιν ὤμιλησαν ἀπὸ τοῦ ἐξώστου τοῦ Δημοφείου ὁ Γραμματεὺς τῆς Νομαρχικῆς Ἐπιτροπῆς συνεργάτης τῆς Ε.Ο.Ν. Πρεβελάκης καὶ ὁ Πρόεδρος τῶν ἐργατῶν Παπαδάκης.

Τὴν 10 1/2 μ. μ. ἐδόθη χορὸς με ἐλευθερίαν εἰσόδον εἰς τὸν κήπον, ὁ ὁποῖος εἶχε διακοσμηθῇ καταλλήλως παριστάνων τὸ ὅλον ἔργον τὸ ἐπιτελεσθὲν κατὰ τὴν τετραετίαν τῆς Ἐθνικῆς μας Ἀναγεννήσεως.

Μεγά πλῆθος συρρέουσιν κατέκλυσε τὸν κήπον καὶ μετὰ ἐνθουσιασμοῦ παρηκολούθησε τοὺς διαφόρους Ἐθνικοὺς χοροὺς ποὺ ἐχορεύθησαν, ὡς καὶ τὰς διαφόρους ἀπαγγελίας. Ὅλοι ἀνεχώρησαν ἐνθουσιασμένοι τὴν 5ην πρωινήν.

Εἰς τὸ στρατόπεδον τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Θηλέων Ρεθύμνης εἰς Ἀνώγεια ἐγένετο ἐορτὴ ἐπὶ τῇ λήξει τῆς περιόδου τῆς πρώτης ἀποστολῆς.

Εἰς τὴν ἐορτὴν ταύτην παρευρέθησαν πολλοὶ προσκεκλημένοι μετὰ τῶν ὁποίων ὁ φρουράρχος κ. Παπαγεωργίου, Ἐπιτελεῖς τῶν δύο Διοικήσεων καὶ συνεργάται.

Τὸ στρατόπεδον εἶχε διακοσμηθῇ ἑορταστικῶς.

Τὴν μεσημέριαν παρετέθη γεῖμα εἰς τὸ ὅποιον παρεκάθησαν ἐκτός τῶν ἀνωτέρω προσκεκλημένων καὶ ἅπαντα τὰ μέλη τῆς χορωδίας μετὰ τῆς διευθυντρίας αὐτῆς.

Οἱ προσκεκλημένοι παρέμειναν καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν, ἡ ὁποία ἐπέραςε εὐχάριστα μετὰ τραγούδια καὶ τοὺς χοροὺς τῶν παιδιῶν τῆς χορωδίας καὶ τοῦ στρατοπέδου.

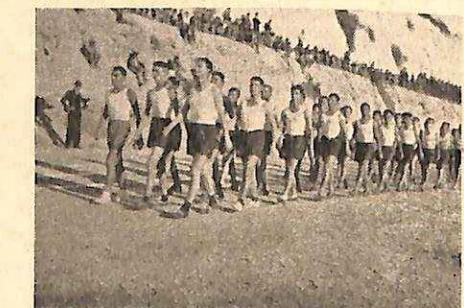
Περὶ τὴν 8ην μ. μ. παρετέθη δείπνον καὶ κατόπιν ἀνεχώρησαν ἅπαντες μετὰ τὰς ἀρίστας ἐντυπώσεις.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ.—Καθ' ὅλον τὸν Νομὸν ὁ ἑορτασμὸς τῆς πρώτης τετραετίας τῆς 4ης Αὐγούστου προσέλαβε μορφήν παλαιακίην. Αἱ παντοειδῆς ἐκδηλώσεις, εἰς τὰς ὁποίας τὸν τόπον ἔδιδον πάντοτε οἱ κατὰ τόπους Σχηματισμοὶ τῆς Ε.Ο.Ν., ὑπῆρξαν πρωτοφανεῖς.

Εἰς τὸ Ἡράκλειον ὁ ἑορτασμὸς ὑπῆρξεν ἄνευ προηγουμένου εἰς λαμπρότητα καὶ ἐνθουσιασμὸν, εἰς τὴν παρέλασιν δὲ ἐλαβόν μέρος περὶ τοὺς 2.500 Φαλαγγίται καὶ Σκαπανεῖς ὑπὸ τὸ γενικὸν πρόσταγμα τοῦ Ὑποδιοικητοῦ Ἀνατολικῶν Ἐπαρχιῶν.

Εἰς τὸ Ἡράκλειον ὁ ἑορτασμὸς ὑπῆρξεν ἄνευ προηγουμένου εἰς λαμπρότητα καὶ ἐνθουσιασμὸν, εἰς τὴν παρέλασιν δὲ ἐλαβόν μέρος περὶ τοὺς 2.500 Φαλαγγίται καὶ Σκαπανεῖς ὑπὸ τὸ γενικὸν πρόσταγμα τοῦ Ὑποδιοικητοῦ Ἀνατολικῶν Ἐπαρχιῶν.

ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ (Κρήτης).—Ὁ συναγωνιστὴς Περιφερειακὸς Διοικητὴς συνεδεόμενος ὑπὸ τοῦ Ὑγειονομικοῦ Ἐπόπτου μετέβη εἰς τὸ Στρατόπεδον Ἀρρένων Μονῆς Ἀρετίου, ὅπου ὤμιλησε πρὸς τοὺς Βαθμοφόρους περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς λειτουργίας τῶν Στρατοπέδων. Ἐπίσης συνέντησεν εἰς τούτους ὅπως κατὰ τὸ δίαστημα τῆς ἐκεῖ παραμονῆς τῶν ἐργαζομένων μετὰ ζήλου, πίστεως καὶ δραστηριότητος οὕτως ὥστε ἐπανερχόμε-

Ἀθληταὶ τῆς Περιφ. Διοικήσεως Ε.Ο.Ν. Ἡρακλείου Κρήτης.

νοὶ εἰς τὰς Μονάδας τῶν νὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἀνταποκριθῶσιν εἰς τὴν ὑψηλὴν αὐτῶν ἀποστολήν.

Ὑπὸ τοῦ ὕγειονομικοῦ Ἐπόπτου ἐδόθησαν διάφοροι ὁδηγίαι ὕγιεινῆς ἐγένετο δὲ καὶ ἀπολύμανσις τῶν δεξαμενῶν τοῦ νεροῦ.

Εἰς τὸ Στρατόπεδον παραμένει ὁ Γυμναστής τῆς Ε.Ο.Ν. τῇ καθοδηγήσει τοῦ ὁποιοῦ ἐκτελεῖται τὸ πρόγραμμα τῆς Σωματικῆς ἀγωγῆς. Ἐπίσης ἔχει γίνῃ ἐγκατάστασις διὰ Βόλῃς-Μπῶλ, ὑπάρχοντες δὲ ὅλα τὰ εἶδη Ἀθλητισμοῦ διὰ τὴν ἀσκήσιν τῶν βαθμοφῶρων.

ΣΟΥΦΛΙ.—Ὁ ἑορτασμὸς τῆς 4ης ἐπετείου τῆς 4ης Αὐγούστου ἐν τῇ ἑδρᾷ τῆς Περιχῆς (Ὑποδ)σεως καὶ εἰς πάντα τὰ τμήματα τῆς ὑπαίθρου ὑπῆρξε μεγαλοπρεπής.

Ἰδιαίτερος ὁ ἑορτασμὸς ἐλαβε πανηγυρικῶτατον χαρακτήρα εἰς τὴν ἑδραν τῆς Ὑποδιοικήσεως, ὅπου καὶ κατεβλήθη ἰδιαίτερα προσάδεια ὑπὸ πάντων τῶν βαθμοφῶρων τῆς Ὑποδιοικήσεως καὶ τῶν Φαλαγγῶν, ὅπως ὁ ἐνθουσιασμὸς μεταδόθη οὐ μόνον εἰς τοὺς Φαλαγγίτας καὶ Σκαπανεῖς, ἀλλὰ καὶ εἰς ἅπαντας τοὺς κατοικοὺς τῆς πόλεως.

Οὕτω τὴν πρωίαν τῆς 4ης Αὐγούστου ἡ Μουσικὴ τοῦ Δήμου περιερχομένη τὰς κεντρικὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως ἀνέκρουσε τὸ Ἐθινόν. Τὴν 9ην καὶ 30 π. μ. ἐγένετο ἡ δοξολογία εἰς τὴν παρευρέθησαν ἅπαναι αἱ πολιτικαὶ καὶ στρατιωτικαὶ ἀρχαί, τμήματα τῶν Φαλαγγῶν ἀρρένων καὶ θηλέων καὶ ἅπαντες οἱ βαθυοῦχοι.

Μετὰ τὴν δοξολογίαν ἐγένετο δεξίωσις εἰς τὸ κατὰστημα τοῦ Δήμου, ὅπου προσεφθῆσαν ἀναμνηστικά. Τμήμα τῆς Φάλαγγος ἀρρένων παρατεταγμένον πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ κατὰστηματος ἀπέδωκε τιμὰς.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς αὐτῆς ἡμέρας καὶ εἰς τὸ γήπεδον τοῦ γυμναστηρίου ἤρξισεν ἡ συγκέντρωσις τοῦ πλῆθους λιαν ἐνωρίς. Ἡ Λαϊκὴ Ἐπιτροπὴ ἐπὶ τοῦ ἑορτασμοῦ εἶχε φροντίσει, ὥστε νὰ ὑπάρχουν ἀρκετὰ καθίσματα καὶ ἰδίως διὰ τοὺς προσκεκλημένους. Τὴν 8ην ἀκριβῶς ἐγένετο ἐν μέσῳ ἀπεριτρίπτου ἐνθουσιασμοῦ ἡ ἐναρξίς τῆς ἐορτῆς. Ἡ Μουσικὴ τοῦ Δήμου παλαιεῖται καὶ ὑπὸ τοὺς ἤχους αὐτῆς παρελαύνουν αἱ Φαλαγγες ἀρρένων καὶ θηλέων πρὸ τῶν ἐπισήμων. Μετὰ τὴν παρέλασιν ἤτις ἐσημείωσε ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν, ἐπικολούθησε παράταξις τῶν Φαλαγγῶν εἰς σχῆμα ὁρθῆς γωνίας οὕτως ὥστε ν' ἀποτελεσθῇ τετράγωνον μετὰ τοῦ παρευρισκομένου πλῆθους. Ἀφ' οὗ ἀνέκρουσθη ὁ ὕμνος τῆς Νεολαίας καὶ ὁ ὕμνος τῆς 4ης Αὐγούστου ὑπὸ τῆς μουσικῆς τοῦ Δήμου συνοδείᾳ τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν ὤμιλησεν ὁ κ. Πασχάλης Οἰκονομίδης ὡς μέλος τῆς Ε.Φ.Ε.Ο.Ν. διὰ τὸ ἔργον τῆς μετασυνοστινῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως, τὸ συντελεσθὲν κατὰ τὴν πρώτῃν τετραετίαν.

Τὸ τέλος τοῦ λόγου ἐκάλυψαν οὐρανομήκεις ζητωκραυγαὶ καὶ παταγώδῃ χειροκροτήματα.

Μετὰ τὴν ὑποστολήν τῆς Σημαίας τὰ τμήματα ἀποχωροῦν, διὰ νὰ μεταφερθοῦν ἀνα-

ψυκτικά. Ἀκολουθοῦν λαϊκοὶ χοροὶ, εἰς οὓς λαμβάνουν μέρος Φαλαγγίται καὶ Σκαπανεῖς, Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπανίσσαι καὶ μετ' ὀλίγον ὅλος ὁ κόσμος.

Τὸ ἑσπέρας ἐδόθη θεατρικὴ παράστασις μετ' ἔργον «Ἐμμανουὴλ Παπάς», εἰς τὸ γήπεδον τοῦ γυμναστηρίου.

Ἄνω τῶν 2.000 ἀτόμων ὑπολογίζεται ὅτι παρηκολούθησαν τὴν παράστασιν ἡ ὁποία ἐσημείωσε ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν.

Στὴ Μητρόπολιν ὁ κόσμος με καταυεῖ πα-

Γεῖμα Φαλαγγιτῶν εἰς τὸ στρατόπεδον Χορτιάτι.

ΗΡΑΚΛΕΙΑ (Σερρών).—Ποτὲ ἄλλοτε δὲν εωρτάσθη ἡ ἡμέρα τῆς Ἐθνικῆς Ἀναγεννήσεως, ἡ ἡμέρα ποὺ ἔθεσε τὰς στερεὰς βάσεις τῆς εὐτυχίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, με ἔναν τὸσον πηγάδιον καὶ αὐθόρμητον ἐνθουσιασμὸν ἐκ μέρους τῶν κατοίκων τῆς Κωμοπόλεως.

Ἐγγύχια ὄργανα ἀπὸ πρωίας, περιερχόμενα ὅλους τοὺς δρόμους καὶ τὰς πλατείας τῆς Κωμοπόλεως, ἐπαίζον χαρμυζῶντες ὕμνους καὶ θούρια σκορπίζοντα τοιοῦτοτρόπως τὸν ἐνθουσιασμὸν εἰς ὅλους τοὺς κατοίκους.

Περὶ τὴν 9ην ὥραν ἐτελέσθη ἐν τῷ ἱερῷ Ναῷ Δοξολογία, τῆς ὁποίας ἐπικολούθησε μεγαλειώδης παρέλασις τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν πρὸ τῶν Ἀρχῶν τοῦ τόπου.

Ἀκολουθῶς ἐχορεύθησαν ὅλοι οἱ τοπικοὶ χοροὶ ἀπὸ νεανίδας Φαλαγγιτισσῶν ἐνδεδυμένους με τοπικὰς ἐπίσης ἐνδυμασίας. Τὸ θέμα ἦτο γραφικώτατον καὶ παρουσίαζε μίαν γενεάν διαπνεομένην ἀπὸ τὰ ἀγνότερα Ἐθνικὰ ἰδεώδη, μίαν γενεάν με πίστιν στὸν πατέρα τῆς τὸν Ἰωάννην Μεταξά.

Περὶ τὴν 9ην μ. μ. ὥραν ἀφ' οὗ ἐκάθησαν πανηγυρικῶς ὅλα τὰ πυροτεχνήματα, ἀπὸ τοῦ Κοινοτικοῦ Καταστήματος, οἱ Διοικηταὶ τῶν ἐνταῦθα Φαλαγγῶν Ε.Ο.Ν. ἐπεφύλαξαν διὰ τὸ κοινὸν ἀλλήν μίαν ἐκπληξίν.

Δέκα Φαλαγγίτισσες, ὁλόλευκα ἐνδεδυμένες, ἐξετέλεσαν ὑπὸ τοὺς ἤχους τῆς μουσικῆς διάφορα Ταμπλά καὶ χοροὺς εἰς ἐπὶ τούτῳ στήθεισαν σκηνὴν με τὴν ἐπιτυχίαν ὥστε ἀπέσπασαν τὰς θερμότερας ἐκδηλώσεις τοῦ κοινού.

Ἡ τελετὴ ἔληξε ἀφ' οὗ ἐνέπνευσεν εἰς τὸν Λαὸν τῆς Ἡρακλείας τὴν πίστιν καὶ τὴν ἀφοσίωσιν μετὰ τὸ σύνθημα τῆς Ε.Ο.Ν. ἐμὲν πρὸς γὰρ τὴν δευτέραν τετραετίαν.

ΤΣΑΡΙΤΣΑΝΗ.—Αἱ σάλπιγγες τῆς Ε.Ο.Ν. ἀπ' τὸ πρωὶ τῆς 4ης Αὐγούστου σάλπιζον Ἐθνικὰ ἐμβλήματα καὶ οἱ καμπάνες χτυπώντας χαρμόσυνα καλοῦν τοὺς πάντας στὴ σημερινὴ δοξολογία.

Στὴ Μητρόπολιν ὁ κόσμος με καταυεῖ πα-

Φαλαγγίτισσαι κατὰ τὰ ἐγκαίνια τοῦ ἱστορικοῦ Ἀρχείου τῆς Σπάρτης.

ρακολοῦθῃ τῇ δοξολογίᾳ στὴν Ἐθνικὴν πλατεία, μετὰ τὸ πέρας τῆς ὁποίας παρηκολούθησε τὴν παρέλασιν εἰς τὴν ὁποίαν ἐλαβόν μέρος Φαλαγγίται καὶ Φαλαγγίτισσαι, Σκαπανεῖς καὶ Σκαπανίσσαι τῶν Ταγμάτων μας.

Παιδιά καὶ κορίτσια με γνήσιον Ἑλληνικὸν παρὰστημα, με περηφάνειαν χαιρετοῦν τοὺς ἐπίσημους καὶ τὴν ὅλην συγκέντρωσιν, ποὺ δὲν εἶναι παρὰ πατέρες, μητέρες καὶ ἀδελφοὶ τοῦ κομάρωνον τὰ παιδιά τους.

Στὰ ἀνθοστῆλαι σκαλιὰ τοῦ Ἡρώου, στὰ ὁποία με γράμματα χρυσὰ εἶναι χαραγμένα τὰ δυνάμει ὑπερτερσαράκοντα ἡρώων τῶν Βαλκανικῶν καὶ Μικρασιατικῶν Πολέμων, πατέρων καὶ ἀδελφῶν τῆς νεολαίας μας, διαδίδεται ἡ κάτωθι ἡμερήσια διαταγὴ τοῦ Τάγματος.

Συναγωνισταί, Φαλαγγίται, Φαλαγγίτισσαι, Σκαπανεῖς καὶ Σκαπανίσσαι,

Ἀνέτειλε καὶ πάλιν ἡ 4η Αὐγούστου — ἡ νέα 25 Μαρτίου — ἡ ἡμέρα τῆς Ἐθνικῆς Ἀναγεν

ΟΙ ΦΡΕΓΑΔΕΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 1517)

μα έβγαφε τις πλάκες περίγυρα. Οι σάρκες σπαρτάριζαν κοψίδια στα μαύρα χώματα. Οι σκοτωμένοι έφραζαν την πόρτα της σπηλιάς κι' οι λαβωμένοι βαρυστοχούσαν.

Ός τόσο δεν έπαυσε ο σκοτωμός. Η δίψα του αίματός του πήγαινε ολοένα και περισσότερο. Οι ίδιοι καπετάνιοι άρχισαν να νοιώθουν κάποιο άφαντο χέρι να τους σπρώχνει στο χαμό και δυο-τρεις φορές έφεραν το χέρι στο στυλέτο και γλυκόσυραν τη μισητή λάμα έξω από το θηκάρι της.

Μά κρατήθηκαν.

Μωρέ σκυλιά, τι κάνουμε! είπαν ανάμεταξύ τους. Τουτό είναι θεϊκή κατάρτα!... Σε τι κριματίσαμε κι' ήρθαμε να σφαγούμε συνατοί μας εδώ στον έρμο βράχο!...

Ρίχνονται άμέσως στα γόνατα κλαίνε, μύρονται, σταυροκοπιώνται.

— Άμάν, Θεέ μου! σώσε μας από το κακό και ταξόμαστε όλοι στη χάρη σου. Ξεχνούμε τον κόσμο και τα καλά του! παρτοούμε γυναίκες και παιδιά! Έλεος!

Μόλις τάχθηκαν οι καπετάνιοι άμέσως έπαψε το κακό. Μεμιάς συνήρθε το τσούρμιο. Σάν να μην ήξεραν τι έκαναν ως τώρα, είδαν με φρίκη το σκοτωμό και τα αίματα εμπρός τους Πέταξαν στη θάλασσα τα στυλέτα και άρχισαν να κλαίνε τους συντρόφους που σκότωσαν με τα ίδια τους τα χέρια.

Οι καπετάνιοι πήραν τότε το ναυτόπουλο να τους δείξει τη σπηλιά για να εύρουν το άθαντο νερό. Άμα το εύρουν, σκέφτηκαν, άνασταίνουν εύκολα τους σκοτωμένους. Πάνε μέσα στη σπηλιά, ψάχνουν άποδό, γυρεύουν άποκει' σταλιά νερό. Ο φόνος το μόλεψε κι' έφυγε από το μάτι του άνθρωπού' μαζι χάθηκε και το ψαράκι. Φαρμακωμένοι βγήκαν έξω οι καπετάνιοι. Άλλ' ως πού να έδγουν άκούνε πού φρεσκάρει ο άιράρος. Ζωντανά τα κύματα άρχισαν να δέρνωνται στα ριζιμιά σπηλιάδια.

— Τις βάρκες, μωρέ παιδιά! φωνάζουν δυνατά.

Όσοτε να το είπουν, οι βάρκες βρίσκονται καρφωμένες στα δόντια του βράχου και ροκανίζονται άργά και άσφαλα με τον άφρό του κυμάτου. Άπελπισμένοι πηδάνε στ' όρθολίθι ν' άγναντέψουν τις φρεγάδες. Μά πού φρεγάδες; Το κύμα πού έρχότανε δυναμωμένο από του Τσιρίγνου το στενό κι' ο άνεμος, άξιοι κι' οι δυο γεμιτζίδες, πόδισαν τα καμαρωτά πλεούμενα και τους έδωκαν δρόμο στ' άνοιχτά.

Οι καπετάνιοι πέφτουν στα γόνατα. Φώς φανερό έβλεπαν πώς ήταν θέλημα θεού ν' άπομεινουν στο φοβερό άκρωτήρι. Ένα με το άλλο έχτισαν εκεί τα εικοσιτέσσερα μοναστήρια. Μά το άθάνατο νερό δεν ξαναφάνηκε. Μόνον δυο φορές το χρόνο, στην πρώτη Άνάστασι και του Σωτήρος, την ώρα πού άνοιγουν τα Έπουράνια, ο βράχος ρίχνει από μια στάλα στη γη. Πολλοί πηγαίνουν και ξενυχτούν μέσα στη σπηλιά, καλόγεροι και λαϊκοί, άντρες και γυναίκες, με τα μαντήλια στο χέρι και τα μάτια κολλημένα

Α. Καρκαθίτσας

Άπό τα «Λόγια της Πλώρης».

Χειρόγραφα και φωτογραφίες δημοσιεύονται ή μη δεν επιστρέφονται.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΤΑΚΗΝ ΤΟΜΠΟΠΟΥΛΟΝ. — Έδωθή στον άρμόδιον συντάκτην της σελίδος των πνευματικών άσκήσεων. Θά σου άπαντήσει. Γ. Ε. ΜΥΛΩΝΑΚΗΝ. — Περιμένουν δεύτερο. Το «Βιαστικός καθ' όσον» δεν είναι δημοσίευσιμο. 'Ιδού ένα τετράστιχο, ίσως τό... καλύτερο:

Άπό την πολλή τη βράσι όλος έχει κατα-
[θράσει!]
και ζητάει έπειγόντως παγωτό για να ξε-
[σάσει].
Μά δεν ντρέπεσαι λιγάκι να ρωτάς πώς μου
[έφανη].
«παγωτό» είναι καμμένη και τη ζέστη θά
[κρυγιάνη!]

Και όμως το χαρακτηρίζεις ως «...Ένα άρ-
μοδιον συντάκτην της σελίδος των πνευμα-
τικών άσκήσεων. Θά σου άπαντήσει. Γ. Ε. ΜΥ-
ΛΩΝΑΚΗΝ. — Έχεις τό σπουδαιότερο: τη λυ-
ρική διάθεση πού είναι ή ουσία της ποιήσεως.
Φρόντισε ν' άποκτήσης με μελέτη τ' άπα-
ραίτητα τεχνικά έφόδια και θά επιτύχης εκ
του άσφαλούς. Άς τό καταλάβουμε, επί τέ-

στου βράχου το μακαριστό μαστάρι. Όμως άδικο άξενυχτούν. Ο βράχος τό βγάζει κι' ή γη ζηλιάρα τό άνα-
ρουφά εύθύς. Φοβάται λές, μήν τ' άπο-
χτήση ο μαύρος άνθρωπος και γλυ-
τώση από το φοβερό της χωνευτήρι. Κι' οι ξενυχτισμένοι φευγουν κάθε
χρόνο με την ίδια πίκρα στην ψυχή,
χωρίς να ίδούν άλλο, παρά τα κά-
τασπρα κόκκαλα πού κοιτώνται βω-
μός άκόμην στη μέση της σπηλιάς.

Έδώ είδα τα κόκκαλα και γώ ά-
κουσα για τις φρεγάδες τις βασιλι-
κές. Άφού παράδεισαν για χρόνια στ'
άνοιχτά κατέβηκαν σύζυγες στον άμ-
μο του βυθού. Η μία βρίσκεται στης
Κρήτης τα νερά ή άλλη κάπου στη
Ρόδο κι' οι άλλες δυο άνάμεσα στα
Δωδεκάνησα. Είναι άκόμα ίδιες κι' ά-
παράλλαχτες, όπως πρωτοφάνηκαν
στά νερά του Καδομαλιά. Είναι γε-
τές πρύμη-πλώρη κι' έχουν τις άρ-
ματωσές τους βασιλικές και κείνες.
Τά κατάρτια τους άτόφια προύτζινα,
άπό κάτω στη σκάτσα ως πάνω στη
γαλέτα. Τις άντένες όλες άτσάλένιες,
σχοινιά και ξάρτια από καμνηλότριχα
και τα πανιά τους όλομέταξα. Άν
ρωτάς για τις κουπαστές και τις μπα-
ταρίες τους στο σύρμα είναι ντυμέ-
νες. Κι' έχουν στη πλώρη για θαλασ-
σομάχο ένα διαμαντοκόλλητο σταυ-
ρό, τρόμο των στοιχειών και φρί-
κη του κυμάτου. Στην πρύμη, άπάνω
στο τιμόνι, έχουν τό Άγιο Βαγγέλιο
και στο μεσανό κατάρτι ψηλά σ' ένα
δικέφαλον άπό την Παναγιά, πού
λάμπει—προσκυνώ τη χάρη της—
σάν αύγερινός. Κάθε αύγή με τό
πρώτο άνάθλημα του ήλιου, οι φρε-
γάδες άστραποβολούν, στα γαλανά
νερά. Τώρα ψυχή δεν έχουν έρμες εί-
ναι από ναύτες και καπετάνιους. Ό-
μως θά έρθη ώρα πού ψυχή θά πά-
ρουν και γοργόνες καστρορρίχτιες
θά σμίξουν και θά σύρουν πάλι στο
δρόμο τους...

λους! Για να γράψω ένα ποίημα πρέπει να
ξέρω μερικούς κανόνες στιχογραφικής, του-
λάχιστον τους πιο στοιχειώδεις. 'Ιδού το πρώ-
το τετράστιχο:

«ΝΥΧΤΕΡΙΝΟΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ»

Άκολουθώντας τον δρόμο π' άπό πριν είχα
[πάρει].
ένω τρίγυρα ή νύχτα κρέπια μαύρα άπλώνει,
μονάχος, με συντροφιά τ' άσημένιο φεγγάρι,
νοιώθω τον στοχασμό μου τά φτερά του να
[μαζώνη].

Πρόσεξε τώρα ποιός έπρεπε να είναι ο ρυ-
θμός του ποιημάτων σου (άναπαιστικό μέτρο).

Άκολουθώντας το δρό—πού άπό πριν είχα πάρει
ένω τρίγυρα ή νύ—κρέπια μαύρα άπλώνει
μονάχος, με συντρό—τ' άσημένιο φεγγάρι
νοιώθω τό στοχασμό τά φτερά (του) να μαζώνη.

Άφίνομε πιά τις χασιωδίες «μαύρα» άπλώ-
νεις και τά κακόχη «πού άπό πριν—» άπό
πριν». ΣΤΑΥΡΟΝ ΠΑΝΤΑΖΗΝ. — Τό δη-
μοσιεύουμε έδω:

ΕΞΟΡΜΗΣΙ

Κάθ' αύγουλα δροσιμένη
μες στον κήπο πού γυρίζω
και τά άνθη του μυρίζω
στην καρδιά μου κάτι μένει.

Ο καθένας μας πέντ-έξη
ας άπλώση με τό χέρι
κει μες στα γυνά στα μέρη
νεά δένδρα να φυτέψη.

Κι' έπειτα άς τά ποτίζη
με τό έξωτερο νεράκι
πού κυλάει στο αυλάκι
τακτικά να τά δροσίξη.

Και αυτά σάν μεγαλώσουν
άλλα τους γλυκούς καρπούς
τους μοσχάτους άλλα άνθούς
σε μας δώρα θά τά δώσουν.

ΑΓΓΕΛΟΝ ΦΟΥΣΤΟΥΚΟΝ. — Σχετικώς
με φιλοτελικήν στήλην θά τό προσπαθήσωμεν,
άν και μάλλον δύσκολον λόγω πληθώρας ύλης.
Π. ΜΙΧΕΛΑΚΑΚΗΝ. — Χαρακτηριστικωτάτη
ή περιγραφή «Τό ταξίδι μας», όμως χωρίς
γενικώτερο ενδιαφέρον ώστε ν' άπασχολήση
τις στήλες της «Νεολαίας». Στείλετέ μας κάτι
άλλο. Θά τό δημοσιεύσωμεν ευχαρίστως. Γρά-
φετε πολύ ώρα! ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ Ν. ΒΡΕΤ-
ΤΟΥ. — Τό «Η Γοργόνα» είναι γραμμένο και
στις δυο όψεις του χαρτιού, παρά τας άλλες.
παλλήλους συστάσεις μας να γράψετε μόνον
άπό την μίαν όψη. Άλλ' εκτός τούτου πώς θά
ήταν δυνατό να υποβληθή στην Έπιτροπή με
στίχους σάν κι' αυτούς:

Ο Βασιλιάς Άλέξανδρος
πού είχε κατακτήσει
μέρη πολλά, άναριθμητα,
Άνατολή και Δύση,
θέλησε τρόπο γιά να βρής
αίώνια να ζήση.

ΓΙΑΝΝΗΝ ΕΥΔΟΠΟΥΛΟΝ. Σ' εύχαριστούμε
θερμώς δι' όσα μας γράφετε και σε συγχαί-
ρομε διά την άπόφασιν σου να έργασθής με
όλας τας δυνάμεις σου γιά την Έθνική ά-
ναστήλωσιν. Η μελέτη σου «Εζήτηση άναλύση
στον Έθνικό Ύμνον» είναι γραμμένη και στις
δυο όψεις του χαρτιού. Και όμως σε κάθε τεύ-
χος τό συνιστούμε να γράψετε μόνον στη μίαν
όψη του χαρτιού, προκειμένου περί συνεργα-
σίας. Εκτός τούτου είναι και μακροσκελής.
Προτιμούμε τά πεζά σου. 'Ιδού τό ποίημά σου
με τον τίτλο «Φώς». Κάμε και μόνος σου τον
έλεγχο.

ΦΩΣ

Στη ζωή όλου του Κόσμου
[στην έλπίδα,
είσαι ού τό μόνο φώς μου
[ή Πατρίδα]
Φως πού άπλετα φωτίζει
[τούτη σφαίρα,
Φως πού όλο λαμπυρίζει
[στον αϊθέρα,
Φως π' αιώνας τώρα μένει
[ιστάμηνά,
Και ποτέ δεν κατεβαίνει
[χαμηλά
Φως με έντασι με νειότη
[οφριγηλή,
Με σοφία και με γνώση
[ύψηλη,
Φως με δόξα κι' ιστορία
[πλούσια,
Φως με Έρωτα μνημεία
[και με λούσια.

ΙΑΚ. ΖΑΦΗΝ. — Ο ρυθμός ενός ποιή-
ματος εξαρτάται από τον τονισμό, πού ά-

ΤΑ ΣΚΑΠΑΝΑΚΙΑ ΜΑΣ

Κατά σειράν έξ άριστερών: Ν. Λάσκας, Περ. Μικρου-
λέας, Έμμ. Κοντοπόδης, Άλ. Μπέτσος και Κοδλα Λάσκα.

(Συνέχεια άλληλογραφίας)

κούεται. Σ' ένα στίχο υπάρχουν βεβαίως
περισσότεροι τόνοι άπ' όσους άκούονται. Οι
όποιοι δεν λαμβάνονται όπ' όψιν. Τοτό αμ-
βαίνει επί των λέξεων τό, και όπως και
πλείστον άλλων μονοσυλλαβών λέξεων: άρ-
θρον, συνδέσμων, προθέσεων, άντωνυμιών, πού
μπορεί να έχουν τόνον—δέξιν ή περισπωμέ-
νη—άλλά θεωρούνται άτονοι. Και τοτό έ-
πειδή διαβάθονται πολύ στενά με τις άκόλου-
θες λέξεις. π. χ.

Στων Ψαρών την όλόμαυρη ράχη

Οι τόνοι των άρθρων «στών» και «τήν» δεν
λαμβάνονται όπ' όψιν. Κι' έτσι έχομε τον το-
νισμό:

στων Ψα(ρών) την ό(λό)μαυρη (ρά)χη

Τρεις άναπαύστους και μία συλλαγή: χη.
ΚΩΣΤΗΝ ΣΤΕΦΑΝΑΚΗΝ. — Τό δημοσιεύ-
με στην παρούσα στήλη:

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΑΤΙΚΗ ΒΡΑΔΥΑ

Γέλας, ψυχή, και έξχασε τά βάσανα
κι' ή νύχτα έν' άπόψε χρυσωτέρα,
έν' ένα βράδυ πού οι ψυχές μαγεύονται,
μεθάνε και πετούν σε άλλη σφαίρα...

Δέν είναι πιά χειμώνας, μαύρα σύννεφα
πού παύρουν κι' οι ψυχές μια τέτοια εικόνα!
Καλοκαιριατική βραδυά: ξεχάσου, μένους
στην όμορφή, στη χάρη και λησμόνα...

Γιά θλίψεις μη σε νοιάζει, τ' άστρα κύτταξε
πού ταξιδεύουνε στη θάλασσα του άπείρου.
άπόψε πρός τά μέρη έκείνα πέταξε,
στού Γαλαξία τους τόπους και στού όνειρου.

Είναι για γλέντι άπόψε, ή φύση μάγεψε
στην όμορφιά, κι' ή πλάση όλη γαλήνη!
Ξεχνά ή ψυχή τά βάσανα και βούλεται
καράει μακροτάξιο να γίνη...

Ξημέρωμα

ΚΩΣΤΗΣ ΣΤΕΦΑΝΑΚΗΣ Ταξιδιώτης

ΔΗΜ. ΜΟΥΣΑΝ. — Τό «Παλιές άναμνή-
σεις» δεν είναι δυνατόν να δημοσιευθή. Μαν-
τεύεις την αίττιαν. Άν όχι, σε παραπέμπω
στην τελευταία πρότασι. Εκτός τούτου είναι
γραμμένο σε ύφος δημοσιογραφικής άναπο-
κρίσεως. ΗΛ. ΑΝΔΡ. ΔΕΛΗΝ. — Για πρώτο
δέν είναι και πολύ κακό. Όχι όμως και για
δημοσίευσι. Περιμένω κάτι καλύτερο. ΜΑΡ-
ΚΟΝ ΚΟΥΒΑΝ. — Τά άνέκδοτα σας διεδι-
θάσθησαν στον άρμόδιον συντάκτην της σχετι-
κής σελίδος. Για ποιά λόγο τόση άποθήρμυ-
σις; Έπειδιώξατε και θά τό καταρθώσετε. Άρ-

κει να ήπτε με πορδ και θέλω. ΙΩΑΝΝΑΝ
ΑΝΤΩΝΙΑΔΟΥ. 'Ιδού τό ποίημα, πού μας έ-
στείλατε:

ΕΡΗΜΟΝΗΣΙ

Γιά κυττάξε εκεί πέρα
τό ησάκι τό μικρό
πύχει νύχτα και ήμέρα
συντροφιά του τό νερό.

Μέ τι πόθο πάγγαλιάζει
μέ τι θέρη το φιλέι
σά στολίδι λές πώς μοιάζει
σ' όλογαλαζο χαλί.

Πόσα πόσα τραγούδια
δέν του λέν βράδυ πρσί
κύματα και βοτσαλάνια
μέ του μπιάτη την πνοή.

Κι' άν καμιά φορά βαρκούλα
στο γυαλό του θά φανή
μέ μια όραία ψαροπούλα:
Πανηγύρι στο νησί.

ΙΩΑΝΝΑ ΑΝ. ΑΝΤΩΝΙΑΔΟΥ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΠΝΕΥΜ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Κ. Ι. ΚΑΛΑΤΖΗΝ. Σταυρόλεξο: Είδατε
κανένα τέτοιο στη «Νεολαία»; Τα παιχνίδια,
χωρίς ενδιαφέρον. Α. ΜΟΥΣΤΑΚΟΠΟΥΛΟΝ.
Συγχαρητήρια για τις όρατες λύσεις.—Κ.
ΖΗΚΑΝ. Πολλά μαύρα τετραγωνίδια και λέ-
ξεις έλάχιστα.—Β. Γ. ΚΟΥΛΗΝ. Έγκρινε-
ται.—Θ. Γ. ΤΖΑΝΕΤΟΥΛΑΚΟΥ. Τό σταυρόλε-
ξο έχει έλάχιστες λέξεις. Έγκρινεται ή άκρο-
στιχίς.—Ι. Μ. ΚΟΚΚΙΝΟΓΕΝΗΝ. Δέν
παρουσιάζουν ενδιαφέρον.—ΘΕΣΠΙΔΑ Δ.
Όλα καλά, αλλά τό Νήαρ κατέστρεψε όλο
τό σταυρόλεξο.—Ε. Α. ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥ-
ΛΟΝ. Καλή ή άκροστιχίς. Νότα λά μάλιστα,
άλλά όχι Σ.—Ι. ΚΕΡΔΕΜΕΛΙΔΗΝ. Γιατί
τόσο λίγες λέξεις.—Τ. Ν. ΡΟΥΜΕΛΙΩΤΗΝ.
Έγκρινεται.—Α. Κ. ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΝ. Γνω-
στές ή άνεπτυχτές οι άσκήσεις σας.—Ι. ΜΑ-
ΡΑΓΚΟΥΔΑΚΗΝ. Έλήθησαν όπ' όψιν και οι
νέες σας άσκήσεις.—Κ. Κ. ΚΟΡΜΑΝ, Π.
Θ. ΠΑΤΣΙΑΔΗΝ. Άπορρίπτονται.—ΕΛ.
ΓΚΟΥΒΑ. Θά δημοσιευθούν εκτός του σταυρο-
λέξου.—ΧΡΥΣΑΝΘΟΥ. Δέν είναι άξια δημο-
σιεύσεως.—Α. Κ. ΣΤΑΦΥΛΑΝ. Έγκρινεται.
—Β. ΖΑΧΑΡΙΑΔΗΝ. Θά δημοσιευθούν.—
Ι. Γ. ΝΙΦΟΡΟΠΟΥΛΟΝ. Γνωστά.—Χ. ΒΑΜ-
ΒΑΚΑΝ. Καλή ή γεωγραφική.—Κ. ΚΥΡΙ-
ΑΚΟΠΟΥΛΟΝ. Α. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥ-
ΛΟΝ. Καλή ή άκροστιχίς. Συγχαρητήρια για
τά όραία σας αισθήματα.—ΗΡ. Σ. ΚΟΚ-
ΚΑΛΗΝ. Πολύ γνωστά.—Δ. Ι. ΚΑΝΕΛΟ-
ΠΟΥΛΟΝ. Θά ήταν περίφημο τό σταυρόλεξο

σας, άν έλειπαν τά ΤΑΛΑΝ, ΣΑΝΤΕ, ΕΣΕΣ
κλπ. Και τό όλλο έχει άδύνατα σημεία και
κυρίως άνεπτυχτές ή δύσκολες λέξεις. Όσο-
σο, μπορείτε να φτιάξετε σπουδαία σταυρόλε-
ξα.—Ν. Π. ΧΑΤΖΑΚΗΝ. Έγκρίνεται εκτός
του σταυρόλέξου. Γιατί τό χωρίζετε σε άλλα
μικρότερα.—Μ. Χ. ΣΧΙΝΑ. Κακό τό σταυ-
ρόλεξο. Όθτε μία λέξις σχεδόν δεν είναι σα-
στή.—Α. Φ. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗΝ. Μετριώτερες
οι άσκήσεις και κυρίως κακογραμμένες και
μωτζουρωμένες. Να στέλνετε λίγα και καλύ-
τερα όλη φορά.—Χ. ΣΩΣΩΝΙΔΗΝ. Καλά.
Χ. ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΝ. Άνεπτυχτή.—Ι.
ΜΑΡΚΟΜΑΝΩΛΑΚΗΝ. Έλασον σειράν δη-
μοσιεύσεως, εκτός των σταυρολέξεων (ΑΗΝΑ
με η, βανάνα αντί μπανάνα, σθένη κλπ.).
Προσέχετε γιατί υπορούσατε να φτιάξετε πολύ
καλά σταυρόλεξα. Άπλές, εύκολες και κυρίως
σωστές λέξεις.—Σ. Ι. ΘΩΜΑΝ. Έγράψαμε
να μη χωρίζετε τά σταυρόλεξα σε άλλα μικρό-
τερα. Γιατί έπιμένετε; Τά κρυπτογραφικά πρέ-
πει να είναι στη σειρά (1,2,3,4,5,6,7,8,κλπ.)
και να μη επαναλαμβάνονται στην πρώτη λέξη
το ίδιο γράμμα.—Ν. Α. ΧΡΥΣΑΝΘΟΠΟΥ-
ΛΟΥ. Γιατί τόσες πολλές μαγικές εικόνες; Μη
γράφετε άπό τις δυο όψεις του χαρτιού.—Β.
ΜΠΟΪΚΑΝ. Δέν είναι έπιτυχές οι λέξεις.
Μ. ΚΡΟΚΟΥ. Έγκρινεται.—Ι. Ν. ΑΡΙΑ-
ΝΟΥΤΣΟΝ. Ο Μελχισεδέκ αυτός, πιθανόν να
ήτο βασιλεύς της 'Ιουδαϊκής χώρας Σαλήμ,
άλλ' είναι προφανές ότι δεν θά είχε ούτε ο
ίδιος την άπαίτην να περιληφθή εις σταυρο-
λέξον της «Νεολαίας». Τό τετράγωνον δεν έ-
πιτρέπει άνορθογραφίες (Ήσάκ).—Μ. ΔΕ-
ΔΕΝ. Άνεπτυχτές σχεδόν και δύσκολες λέ-
ξεις.—Χ. ΧΑΛΔΑΙΟΝ. Δέν παρουσιάζουν έν-
διαφέρον.—Χ.ΧΑΤΖΗΝΗΚΟΛΗΝ. Μ. ΑΛΕ-
ΞΙΟΥ. Έλήθησαν όπ' όψιν.—Π. ΜΑΜΑΛΟΥ-
ΚΑΝ. Οι κόπτες δεν κοπίζουν 1 δρχ, όθτε τά
80 πούλκια 4 δρχ.—ΙΩ. ΛΑΓΟΥΡΟΝ. Α.
Δ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΝ. Έγκρίνεται.—Α. ΚΑ-
ΤΣΑΔΟΥΡΟΥ. Α. ΓΟΥΛΑΚΗΝ. Άπορρίπτον-
ται.—Α. ΝΑΤΣΙΟΠΟΥΛΟΝ. Καλή ή Βαο-
θάρα.—Α. ΧΡΥΣΟΒΕΡΓΗΝ. Δυστυχώς δεν
είναι καλά.—Α. Β. ΧΟΥΣΙΑΔΗΝ. Καλό τό
10 Χ 10.—ΥΠΟΓΡΑΦΗΝ ΔΥΣΑΝΑΓΝΩ-
ΣΤΟΝ. Ποιος είσθε; Όποιος κι' άν είσθε, κα-
κό σταυρόλεξο έστείλατε.—Ε. Ν. ΜΟ-
ΣΧΑΝ. Έλήθη όπ' όψιν ή νέα σας συνεργα-
σία.—Ν. ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΝ. Γράφετε Δειδόμε-
μότελων και λοχυρές όθτε δεν πειρά-
ζει; Τότε τί πειράζει.—Β. Φ. ΠΑΠΑΓΙΑΝ-
ΝΗΝ. Πρός Θεού! Σας παρακαλούμε και
πάλιν: Λιγότερες άσκήσεις, καθαρογραμμένες
και άρατά. Μη τά στριμψώνετε όλα μαζί.

Τούτοι: «ΠΥΡ ΣΟΥ» Α. Ε.

Η Νεοποικία

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 48 (99)

1 ΣΕΠΤ. 1940 - Ε'

